

Nước Mắt Sao Bắc Cực

Contents

Nước Mắt Sao Bắc Cực	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	8
4. Chương 4	10
5. Chương 5	13
6. Chương 6	16
7. Chương 7	19
8. Chương 8	21
9. Chương 9	25
10. Chương 10	28
11. Chương 11	31
12. Chương 12	35
13. Chương 13	38
14. Chương 14	41
15. Chương 15	45
16. Chương 16	49
17. Chương 17	52
18. Chương 18	55
19. Chương 19	59
20. Chương 20	63
21. Chương 21	67
22. Chương 22 - End	71

Nước Mắt Sao Bắc Cực

Giới thiệu

Gió thổi lạnh quá. . . Tự nhiên thấy tâm trạng khó tả. . . Một chút nhớ. . . Một chút buồn. . . Rồi b

1. Chương 1

Gió thổi lạnh quá ...Tự nhiên thấy tâm trạng khó tả...Một chút nhớ... Một chút buồn ..Rồi bởi những cảm xúc ko tên ...có phải tôi đã snghỉ quá nhiều.tôi sợ phải mất ng tôi yêu.tôi sợ những lời dối trá..xin đừng làm tổn thương e thêm 1 lần nào nữa a nhé..

Đang nói chuyện vui vẻ với con bạn thân Hoa thì có người gọi:

_ Hương có người đến tìm kìa.

Tôi vội chạy ra hỏi:

_ Ai thế?

Theo hướng tay chỉ của thằng bạn thì ra là bác quản gia của nhà tôi, đã lâu rồi tôi không về nhà, vì ở trọ gần trường học cho tiện việc đi lại, mặc dù nhà tôi giàu có nhưng tôi không muốn một mình trong căn nhà lạnh lẽo ấy, ở đây dù có thiếu thốn tôi vẫn cảm thấy vui vì nó luôn ấm áp tình người, tôi với con bạn thân ở đây đã được mấy tháng rồi, kể từ ngày tôi thi đậu đại học Y Dược, mặc dù bị bố phản đối kịch liệt và đe dọa nhưng tôi nhất quyết đến đây sống nên cuối cùng bố cũng phải nhượng bộ, nhưng không biết hôm nay có chuyện gì mà bố cho người lên tận đây tìm tôi, vậy tay chào con bạn tôi bước lên xe mà không biết rằng sóng gió đang chờ mình, vừa bước vào nhà tôi đã thấy lạ vì thấy có một chiếc xe màu bạc đậu trong ga ra, không khí rất náo nhiệt, chuyện gì đang xảy ra ở đây, tôi bước từng bước vào nhà, chỉ kịp chào ba, và một người đàn ông bước đến nói:

_ Chào con dâu, trông con xinh hơn ở trong ảnh nhiều.

Tôi chớp mắt, không hiểu, con dâu nào ở đây. Tôi nghĩ chắc chỉ là trò đùa nên lễ phép chào lại:

_ Con chào bác. Tôi đang định đi, thì bố tôi bảo:

_ Hương đứng lại, bố có chuyện muốn nói với con.

Tôi ngồi xuống mà hoang mang không biết chuyện gì đang xảy ra. Giọng bố tôi vang lên:

_ Đây là Bác Tài, bố và bác là bạn đối tác làm ăn, bác đã giúp đỡ gia đình ta rất nhiều, mong muốn của ta và bác là tác hợp con và con trai bác đây nên duyên vợ chồng.

Tôi nghe như xét đánh ngang tai, không tin những điều bố tôi nói là thật, lấy chồng ư sao có thể chứ, tôi đáp lại:

_ Chắc bố đang đùa con có phải không?

Bố tôi nghiêm nghị nhìn tôi đáp:

_ Đây là sự thật, bố không đùa con, và lại chuyện cưới xin đã chọn được ngày rồi.

Tôi cảm thấy như ai đang bóp nghẹt buồng phổi của mình, sao lại có chuyện vô lý như thế được, chưa hỏi ý kiến của tôi đã

chọn ngày kết hôn, vậy tôi là con rồi hay sao. Tôi hét lên:

_ Con không đồng ý, con còn phải đi học, và lại con không kết hôn với người mà con không yêu. Chưa nói hết câu, tôi đã lãnh nguyên cái tát từ bố tôi:

_ Tao nói ày biết, chuyện đã định rồi, dù mày có muốn hay không thì cũng không thay đổi được gì. Ông quát:

_ Quản gia đâu, đưa con bé lên phòng, canh chừng nó cẩn thận, nó mà trốn thoát thì ông liệu hồn với tôi. Thế là tôi bị xách lên phòng trong lòng tôi lúc này chỉ còn lại cảm giác trống trải mà thôi, sao cha tôi lại có thể đối xử với tôi như thế, tôi khóc ướt đầm gối, có tiếng gõ cửa, bác Tài bước vào phòng:

— Hương, bác biết như vậy là làm khó cho con, nhưng không còn cách nào khác con ạ. Thằng con trai nhà bác nó cần một người vợ như con, bác mong là con có thể giúp bác trong chuyện này.

Nước mắt tôi đầm đìa, tôi quay lại nhìn người đàn ông ấy, tôi biết bác là một người tốt nhưng sao lại ép gả tôi cho con trai mình trong khi tôi không muốn.

— Cháu không biết được, có thể bác đã nhìn nhầm người rồi. Cháu chỉ muốn sống cuộc sống bình yên thôi, và làm những gì mà cháu thích. Cuộc hôn nhân này cháu không chấp nhận đâu.

Bác bảo:

— Sau khi kết hôn, cháu vẫn đến trường được mà, vả lại nếu hai đứa không hợp nhau thì ta cũng không ép, lúc đó cháu có thể ra đi và làm những gì mà mình thích.

Bác mỉm cười xoa đầu tôi, và nhẹ nhàng bước ra cửa, tôi ngồi suy nghĩ là những điều mà bác nói, tôi không biết phải làm gì bây giờ tôi muốn trốn đi nhưng vô vọng vì đã bị nhốt như tù nhân mất rồi, tôi chợt cảm thấy sợ, tôi nhớ con bạn thân, nhớ trường lớp, nhớ thầy cô, ôi giá mà, giá mà...

Hôn nhân ư, không bao giờ tôi đồng ý, tôi không muốn kết hôn khi tôi đang đi học, tôi muốn trở thành một bác sĩ thật giỏi để chữa bệnh ọi người, tôi không thể nào quên ánh mắt mẹ tôi trước lúc lìa đời, lúc đó giá mà tôi có thể làm gì để giúp mẹ, căn bệnh hiểm nghèo đã cướp mẹ của tôi đi, không tôi không thể đồng ý được, tôi không thể lấy chồng khi mọi chuyện còn dang dở và tôi đã yêu ai đâu, tôi còn chưa biết mùi vị của tình yêu thì làm sao tôi có thể kết hôn được, nhưng mà tôi có thể thoát khỏi nó không, khi ba tôi là một người lạnh lùng, kể từ khi mẹ tôi mất, ông chỉ biết lao vào kiếm tiền, ông quên mất là bên ông còn có một đứa con gái cần chăm sóc, mỗi

đêm một mình cô đơn trong căn nhà rộng lớn của mình tôi sợ bóng tối nhưng không ai ở bên tôi, ba ơi, sao ba lại thế này, ba có biết là con đau lắm không, đã bao lâu rồi ba con mình không nói chuyện với nhau ba nhỉ, gặp nhau dù là chỉ nói chuyện dăm ba câu thôi, nhưng ba luôn vội, vì ba có chuyện quan trọng hơn phải làm, ngay cả chuyện đóng tiền học cho con, ba luôn cho con thừa, nhưng mà ba có hiểu là con cần ba lắm không, với con tiền đâu quan trọng đến thế, nhưng hình như ba không hiểu, còn đâu tiếng cười ngày xưa ấy, đã xa rồi cái cảm giác yêu thương, kể từ ngày mẹ ra đi hai cha con ta đã có một bức tường ngăn cách, có cách nào xóa nó được không ba, chắc là ba không còn thương con nữa rồi, sao ba lại độc tài đến như vậy, ba không thèm nghe ý kiến của con mà vội quyết định cuộc đời của con, với ba chuyện làm ăn quan trọng hơn con thế sao, bao nhiêu câu hỏi cứ đặt ra trong đầu tôi, nó cứ xoay vòng vòng, tôi ước giá mà mẹ ở đây, giá mà. Khóc chán, nước mắt đã cạn khô, tôi chợp mắt trong ác mộng, giá mà tôi có thể trốn được, tôi muốn được như con chim kia, có thể tung cánh bay và làm những điều mà mình muốn, hình như có tiếng ai mở cửa.

— Hương à, con ngủ chưa, dậy ăn cơm đi con. Tiếng của bố tôi.

.....

— Ba biết là con chưa ngủ, nhưng ba không thể nào làm khác được, mình có ơn với người ta, mà người ta chỉ có một nguyện vọng duy nhất là gả con cho con trai mình, thôi thì coi như ba cầu xin con vậy, ngày mai người ta đến rước dâu rồi.

Không nghe thấy tiếng tôi trả lời, ông quay ra khép cửa lại, nhưng không quên dặn dò

— Canh chừng cô chủ cẩn thận, nó mà trốn thoát hay có mệnh hệ gì thì chúng mày không yên với tao đâu.

— Dạ, ông chủ yên tâm.

Chỉ nghe đến đây thôi, lòng tôi tan nát, chỉ ngày mai thôi tôi phải lấy một người mà tôi chưa một lần gặp mặt, già hay trẻ, béo hay gầy, tốt hay xấu ra sao tôi còn không biết, tim tôi đau vì tôi chỉ là một món hàng trao đổi, sao bố nữ xem tôi như một món hàng như thế, nước mắt lăn dài trên mi, tôi lặng câm không thốt nên lời, nhìn mâm cơm mà bố đem vào cho tôi, phải đây là lần đầu tiên kể từ ngày mẹ tôi mất bố mới có cử chỉ này, và có lẽ cũng có thể là lần cuối hai bố con tôi nói chuyện với nhau, chỉ ngày mai thôi mọi chuyện sẽ khác, chỉ ngày mai thôi cuộc đời tôi cũng sẽ khác, tôi thấy không ai cười như tôi, người ta có cả một tháng

để chuẩn bị cho ngày cưới của mình, tôi không biết mặt chú rể, không có thời gian để chuẩn bị tâm lý, không biết gì cả, không có cả thời gian để lựa chọn áo cưới ỉnh, sao mọi chuyện lại diễn ra nhanh như thế này, tôi phải gọi điện cho con bạn thân, tôi cần có ai bên tôi lúc này, vợ lấy cái điện thoại, tôi bấm số của nhỏ Hoa.

— A lo, Hương hả?

— Ừ, tao đây. Tiếng của tôi sục sĩ.

— Có chuyện gì hay sao, mà mày khóc.

— Ừ, tôi bật khóc, mai tao lấy chồng rồi.

— Cái gì? Nó hét lên.

— Tao không nghe nhầm đấy chứ.

Tôi khóc nức lên, không biết nói gì cả. Chỉ có tiếng thờ dài trong ống nghe mà thôi.

— Có chuyện gì hay sao, mà tại sao đột nhiên mày lại đi lấy chồng.

— Tao đâu có muốn, tôi vừa khóc vừa trả lời, tại bố tao ép tao.

— Hoa à, tao xin mày đừng nói chuyện này cho các bạn biết nhé, tao không muốn ai trong lớp mình biết chuyện của tao.

— Được rồi, tao hứa, mai tao đến.

— Không cần đâu, dù gì cũng chẳng có gì vui cả, mày cố gắng học nhé, tao sẽ gặp lại mày sớm thôi.

— Tạm biệt mày, nói chuyện với mày làm cho tao thấy nhẹ nhõm hơn.

— Tạm biệt, chúc mày may mắn.

Tôi cúp máy, lòng băng khuâng, tôi với Hoa chơi thân với nhau từ nhỏ, hai đứa chúng tôi quấn quýt với nhau không rời, dù có chuyện gì xảy ra tôi cũng tâm sự với nó, nó là một cô bé tốt bụng luôn giúp đỡ người khác, tôi coi nó như người chị của mình, dù nhà nó không giàu bằng nhà tôi, nhưng tôi luôn cảm nhận được sự ấm áp trong ngôi nhà của nó, mẹ nó quý tôi như con gái, tôi thường hay đến ăn cơm, ngủ lại ở đó, chúng tôi giúp đỡ nhau học tập, chia sẻ vui buồn, nhưng mà có lẽ chuyện này nó không thể nào giúp được gì cho tôi, nhiều lúc tôi ước giá mà tôi được là con của gia đình nó, nhưng thôi mọi chuyện cũng không thể thay đổi được gì nghĩ nhiều chỉ làm đau buồn thêm mà thôi. Tôi cũng không biết mình đã thiếp đi lúc nào, chỉ khi nghe tiếng động tôi mới giật mình tỉnh giấc, với khuôn mặt mệt mỏi, đôi mắt sưng húp, tôi biết mình đã khóc rất nhiều vào đêm hôm qua, thế là một ngày mới lại đến, nhưng tôi không mong nó đến quá nhanh như thế này, tôi chỉ mong nó biến mãi mãi. Có tiếng của bác Hùng, quản gia nhà tôi:

— Cô chủ, cô dậy chưa?

— Dạ, cháu dậy rồi. Tôi trả lời ông một cách mệt mỏi.

Ông nhìn tôi, với đôi mắt buồn, ngay từ nhỏ tôi được vợ chồng ông chăm sóc, yêu thương như con, tôi cũng

2. Chương 2

vậy hay quấn quýt bên vợ chồng bác quản gia tốt bụng. Ông an ủi tôi:

— Cô chủ đừng buồn rồi mọi chuyện cũng sẽ tốt đẹp thôi.

Tôi cố gắng mỉm cười, nhưng nước mắt đang rơi. Tôi ôm ông khóc vùi, ông xoa lưng tôi an ủi thì có tiếng của bố tôi.

— Hương, xuống ăn cơm đi, nhà trai sắp đến rồi.

— Dạ.

Tôi xuống bếp với ông, nhưng tôi không thể nuốt nổi, tôi ăn cơm mà như nhai sỏi đá trong mồm, buông bát cơm xuống, lúc này tôi muốn khóc lắm, nhưng tôi cố gắng không để cho nước mắt rơi, tôi cũng không dám nhìn bố tôi, nếu nhìn ông lúc này thì có thể tôi sẽ ghét mình hơn. Ông nhìn tôi thờ dài, tôi không biết ông thờ dài vì lo cho tôi hay vì lí do nào khác, giọng ông đều đều.

— Bố xin lỗi, kể từ khi mẹ con mất, ta đã không để ý chăm lo đến cho con, đó là lỗi của bố, bố cũng không sống lâu hơn được, không biết lúc nào bố sẽ ra đi, nên đây là việc mà bố có thể làm cho con.

Tôi nghe ông nói hoang mang không hiểu, không sống lâu hơn được nữa là sao, có phải là ông bị bệnh gì mà đầu tôi không.

— Bố bị bệnh gì sao, tôi nhìn ông lo lắng hỏi.

Ông cười với tôi.

— Không, bố không sao, bố chỉ giả dụ thế thôi.

Tôi không thể tin vào tai mình nữa, ông có thể đem chuyện sống chết ra đùa với tôi như thế hay sao, mất đi người mẹ thân yêu đã làm cho tôi đau khổ lắm rồi, mặc dù ông luôn làm cho tôi đau khổ và cảm thấy căm giận nhưng tự sâu thẳm trong lòng mình tôi kính yêu ông, tôi không thể nào chịu đựng hơn được nữa nên xin phép về phòng mình.

— Con no rồi, con xin phép.

— Ừ, con đi đi, lúc nữa người của cửa hàng áo cưới sẽ đến, con nên chuẩn bị.

Tôi bước lên phòng mình, chỉ muốn nhìn lại căn phòng lần cuối, dù tôi không thích sống ở đây, nhưng căn phòng này nó là thiên đường của tôi.

Tôi lấy tay chạm nhẹ lên từng khung hình mà tôi nâng niu từ nhỏ, nhìn hình của mẹ tôi nói, mẹ có biết là hôm nay con gái mẹ đi lấy chồng không, mẹ có vui không khi biết điều này, mẹ hãy chúc phúc cho con mẹ nhé, dù có chuyện gì xảy ra con cũng cố gắng vượt qua, lấy chiếc va ly tôi cẩn thận xếp từng khung hình của mẹ, các bạn tôi, và của cha tôi, quần áo thì cũng chẳng có gì nhiều nên cũng mất ít thời gian để sắp xếp, quay nhìn căn phòng lần cuối tôi nói tạm biệt, có thể tôi sẽ không bao giờ có cơ hội để quay về đây nữa, gia đình tôi chỉ năm người, tôi với cha tôi, vợ chồng bác quản gia và

một anh tài xế, nên cũng vắng vẻ, bố tôi thì đi luôn, ít khi ở nhà còn tôi kể từ khi đậu đại học, tôi cũng dọn nhà ra ở riêng nên ngôi nhà lúc nào cũng vắng vẻ, tôi xuống tạm biệt mọi người, ai cũng nhìn tôi cười buồn, với đôi mắt trệu trợt, tôi cũng mỉm cười đáp lại, tôi muốn trước lúc ra đi có thể tạm biệt hết mọi người mà đã gắn bó với tôi suốt thời gian qua, tôi yêu họ và coi họ như người thân của mình.

8 giờ, người của cửa hàng áo cưới đến, tôi để mặc học muốn làm gì thì làm, tôi không quan tâm là xấu hay đẹp, cha tôi thì có vẻ hài lòng, lúc này tôi lòng tôi đã chết, tôi phó mặc số phận mình đến đâu thì đến, cuối cùng mọi chuyện cũng xong, con bạn Hoa của tôi tới, tôi ôm chầm lấy nó, khóc *** lên, nó cũng khóc, hai chúng tôi nhìn nhau không biết nói gì, nó bảo nó tới đây để làm phụ dâu cho tôi, tôi nhìn nó cảm động, không biết nên cười hay nên khóc.

Nó bảo:

— Hôm qua, nghe mày nói tao hoang mang quá, lẽ ra tao đã đến từ tối hôm qua, nhưng không đến được, nên sáng nay tao phải đến sớm để xem mày thế nào.

Tôi nhìn nó, cười gượng bảo:

— Không sao, tao ổn, dù gì tao cũng đã chuẩn bị rồi, tao sẽ ly hôn với hắn, và lúc đó tao sẽ tự do.

Nó nhìn tôi sững sờ:

— Mày bảo sao, ly hôn, nhưng biết đâu mày và anh ta nên duyên thì sao.

Tôi cười bảo:

— Chắc không có chuyện đó đâu, vì tao đã viết sẵn giấy ly hôn rồi.

Nó nhìn tôi một lúc:

— Tao không thể tin được, hôm qua tao và mày vẫn bình thường, rồi đột nhiên mày bảo mai mày lấy chồng, rồi hôm nay mày bảo mày đã viết giấy ly hôn khi chưa cưới, thật không thể tin được.

— Hôm qua, các bạn trong lớp chúng nó hỏi là mày đâu, tao chỉ biết bảo nó là mày có việc bận, tao cũng không dám nói cho chúng nó biết là mày về nhà để lấy chồng, nếu mà biết được chắc là chúng nó sốc lắm, đặc biệt là mấy thằng si mày, chúng nó sẽ tan nát mất.

Nghe giọng của nó, tôi phải bật cười, dù gì cũng phải cảm ơn nó vì đã cố làm cho tôi phần chấn lên.

Tôi cũng không biết giải thích với nó thế nào, nên hai đứa chúng tôi chỉ biết im lặng, mỗi đứa theo đuổi một ý nghĩ riêng.

Cuối cùng cái giờ khùng khiếp cũng đến, tôi nắm tay con Hoa thật chặt, có tiếng của bố tôi.

— Hương, xong chưa ra đây, nhà trai đến rồi.

Tôi bước đi mà không biết mình sẽ đi đâu, con Hoa cầm tay tôi như động viên cho tôi bước tiếp, bố chồng tôi nhìn

tôi cười bảo:

— Con dâu của bố xinh quá, bố xin lỗi vì đám cưới chỉ đơn giản thế này thôi, chỉ có gia đình hai bên và một ít bạn bè.

Tôi nhìn thấy sự bối rối trong lời nói của ông, tôi cũng không hiểu, mặc dù tôi mong muốn đám cưới này qua nhanh, và càng ít người càng tốt nhưng tại sao tôi cảm thấy có gì đó không ổn trong việc này, tại sao chứ, hai gia đình giàu có, con cái lấy nhau lẽ ra phải là ngày vui chứ, tại sao lại tẻ nhạt thế này, không có khung hình cưới, không có bạn bè, tất cả diễn ra trong vội vã và buồn tẻ, tôi cũng không muốn nghĩ nhiều.

Lẽ ra ngày cưới là ngày hạnh phúc nhất của cô dâu, nhưng trông tôi giống như là đưa tang vậy, tôi không thể nào cười nổi dù chỉ là gượng ép, nhìn khuôn mặt tươi rói của ba tôi, tiếng chúc tụng nhau, tất cả đã tạo nên một màu hỗn loạn, tôi choáng váng bước đi liêu xiêu lên chiếc xe hoa màu trắng, tiệc đã tan cô dâu phải theo về nhà chồng, nhưng chồng của tôi đâu, anh ta không đến, có ai lấy chồng mà bố chồng thay đón dâu không nhỉ, tôi không biết kiếp trước của mình đã làm gì điều sai trái nên kiếp này tôi mới bị trời hành như vậy, nhưng lòng tôi thì lại hoan hỉ vì nếu anh ta đến thì tôi không biết phải đối diện với anh ta như thế nào, nửa vui, nửa buồn vì tôi nghĩ anh ta cũng không thích cuộc hôn nhân này, vậy thì kế hoạch ly hôn của tôi đã thành công được một nửa. Trước lúc bước lên xe, bố đã ôm tôi vào lòng, dặn dò tôi đôi câu, nhưng sao từng lời bố nói lại gượng ép quá vậy, tôi mong bố đã nói với tôi những lời này biết bao, nhưng nay nó chỉ làm tôi thêm buồn, có lẽ tôi không có duyên được làm một người con của ông, chỉ vì hai cha con tôi không hợp nhau, đã có biết bao chuyện xảy ra, thời nay đành quên hết, gạt nước mắt bước đi, tôi mong ông ở lại mạnh khỏe, vẫy tay chào mọi người, tôi bước lên xe như mang cả một khoảng trống mênh mông vào cõi lòng mình, ngồi bên cạnh Hoa, tôi dựa đầu vào nó, cả hai cùng im lặng, không biết nói gì để an ủi nhau, bố chồng tôi thỉnh thoảng quay xuống hỏi han tôi, tôi chỉ đáp lời ông cho có lệ, có lẽ ông hiểu tôi đang buồn ghê gớm lắm.

Nhìn căn biệt thự màu trắng trước mặt, đúng là nó to hơn căn biệt thự nhà tôi nhiều, với đủ thứ hoa trong vườn, tôi đi mà như lạc vào một câu chuyện cổ tích, nhưng liệu đây có phải là thiên đường cho tôi, hành lý đã có bác tài

sách, tôi bước cùng Hoa theo bố chồng vào nhà, mọi người đều dừng chờ và cúi chào tôi, tôi ngỡ ngàng với kiểu đón tiếp này, nên cố mỉm cười chào đáp lại. Bố chồng tôi giới thiệu:

— Đây là ông Tú, quản gia nhà mình

— Chào cô chủ

— Chào bác.

— Đây là bà Lý, phụ trách việc nấu nướng

— Chào cô chủ

— Chào bác.

— Đây là cô Hồng, phụ việc trong nhà

— Chào cô chủ

— Chào cô.

Sau khi chào hết mọi người, ông dẫn tôi đến căn phòng tân hôn, mới thoáng nhìn tôi đã dùng mình sợ hãi, căn phòng đúng là đẹp thật với thảm hoa, được sơn màu hồng nhạt, màu mà tôi thích nhất, nhìn chiếc bàn trang điểm vẫn còn mới, tôi biết nó mới được đặt mua, nhưng thứ mà tôi thích nhất là có cửa sổ nhìn ra sau vườn tôi rất yêu thiên nhiên, nên vội mở cửa ra cho gió ủa vào phòng. Thấy tôi còn mệt nên bố chồng tôi bảo:

— Con và Hoa nghỉ ngơi đi, tí nữa bố cho người gọi hai đưa xuống ăn cơm

— Cảm ơn bố, tí nữa chúng con xuống.

Ông cười, rồi rời khỏi phòng, chỉ còn lại tôi và Hoa, hai đứa lo xấp xếp lại quần áo vào tủ, dọn lại vài thứ linh tinh

— Mày sẽ sống tốt thôi Hương ạ, đừng lo lắng nhiều.

— Ủ, cảm ơn mày nhiều, tao cũng mong như vậy.

— Mà mấy khung hình này, mày định treo ở đâu?

— Không cần đâu, tao nghĩ là để trong va li thôi, lúc nào nhớ thì tao đem ra xem, mày sẽ ở đây với tao chứ.

Nghe thế con bạn tôi nó lăn ra cười.

— Mày điên à, mày lấy chồng, chứ có phải về quê chơi đâu, mà mày bảo tao ở đây với mày.

— Kệ người ta, tao thích mày ở đây với tao.

— Thế còn chồng mày, mà dù mày có muốn tao cũng không ở được, mày biết rồi còn gì.

Hai đứa đang nói chuyện với nhau thì có tiếng cô Hồng.

— Cô chủ, ông chủ bảo hai cô xuống ăn cơm

— Vâng, cháu xuống ngay.

Tôi và Hoa đi theo xuống phòng ăn thì bố chồng tôi đã ở đấy, ông cười bảo:

— Thế nào hai đứa đã đói chưa, ăn cơm đi nào

— Vâng, cháu đói rồi. Hoa cười bảo.

— Dạ. Tôi nhẹ gật đầu đáp, vì với tôi lúc này xưng con với ông vẫn còn xa lạ quá nên tôi không thể nào quen ngay được.

Bữa ăn diễn ra nhẹ nhàng, Hoa ăn nói rất vui vẻ với bố chồng tôi, còn tôi chỉ trả lời qua loa những câu hỏi mà ông dành cho tôi. Kết thúc bữa ăn tôi và Hoa lo phụ cô Hồng dọn dẹp, nhưng ông yêu cầu tôi đi nghỉ, không còn việc gì khác tôi và Hoa về phòng, chúng tôi chuyện trò với nhau một lúc, rồi vì quá mệt nên tôi ngủ lúc nào không hay, đến chiều

3. Chương 3

dậy thì Hoa đã đi từ lúc nào, chỉ để lại cho tôi một bức thư, tôi giận nó sao lại bỏ tôi một mình ở nơi này, nhưng cũng mở bức thư ra đọc

“Hương mình biết bỏ bạn mà đi không một lời từ biệt, đã làm cho bạn buồn nhưng mình không còn cách nào khác cả, mình muốn được ở bên bạn nhiều hơn, được an ủi bạn, cho bạn một bờ vai để dựa, nhưng bạn biết đấy mình không thể nào sống ở trong căn nhà đó được nó không thuộc về mình, mình và nó là hai thế giới khác nhau, mình muốn đợi đến khi bạn tỉnh rồi nói lời chia tay bạn, nhưng nhìn bạn ngủ ngon quá, mình không nỡ đánh thức giấc, và hơn nữa mình không có dũng khí để nói lời chia tay vào lúc này, nhưng mà chúng ta còn gặp lại nhau ở trên lớp mà lo gì đúng không, cố gắng lên nhé và đừng buồn, bất cứ chuyện gì xảy ra thì tìm mình hay gọi điện ỉnh, mình luôn ở bên bạn, à mà bài học hôm qua ở lớp mình đã chép bài và xin phép cho cậu nghỉ rồi, vì vậy đừng lo lắng gì cả, mau sớm đi học lại nhé, các bạn ở lớp chúng nó nhớ cậu lắm, thôi dài dòng quá, cứ như chúng ta phải chia xa mãi vậy, thôi ngủ ngon nhé mèo con, mình về đây, hẹn gặp lại ngày mai, mình thấy bố chồng cậu là một người tốt chắc cuộc sống của cậu cũng sẽ tốt thôi, cười nhiều lên nhé và đừng có buồn, tạm biệt”

Đọc xong thư của con bạn, tôi phải bật cười, cái tính lý lắc của nó không bao giờ thay đổi, nhưng nó đã cố làm cho tôi vui và tôi cũng cảm thấy đỡ hơn, không biết là mấy giờ rồi nhỉ, tôi phải xuống nhà và chào bố chồng tôi mới được, tôi tự hỏi là chồng của tôi đâu, từ lúc tôi về đây, không thấy anh ta, chắc là anh ta không có nhà, vừa đi vừa nghĩ tôi không biết là mình đã đến cửa phòng của bố chồng tôi, khẽ gõ cửa:

— Ai đó?

— Dạ là con đây.

— Hương hả, đã dậy rồi hả con, thế nào đã đói chưa để bố bảo cô Hồng dọn cơm cho con.

— Dạ, con không đói, với lại con vừa ăn lúc chiều.

Tôi bước vào phòng làm việc của ông, với giày tờ ngổn ngang và ông đang chăm chú vào máy tính của mình, tôi định hỏi ông anh ta đâu nhưng thấy ông quá bận chắc là chuyện của công ty, vì không muốn làm phiền tôi xin phép về phòng.

— Ừ, thôi con về phòng đi, nếu đói thì bảo người dọn cơm nhé, đừng có mang bụng đói đi ngủ đâu đấy.

— Dạ, con biết rồi, nói xong tôi khép cửa phòng ông lại, định đi về phòng mình, nhưng khu vườn hấp dẫn quá không

cưỡng lại được, tôi bước từng bước theo hai hàng cây xanh mát, buổi đêm đã tạo cho nó một sức hút mãnh liệt với tôi, ngồi dưới gốc cây liễu cạnh chiếc ao xen nhỏ, tôi thả hồn mình theo từng đợt sóng lăn tăn, tôi chợt muốn hát lên một bài gì đó trong không gian như thế này, thế là cùng gió, cùng ánh trăng đêm nay, giọng hát nhỏ của tôi vang lên, tôi muốn mình tạm quên trong lúc này những chuyện mà tôi phải đối mặt trong cuộc sống chỉ có mình tôi với tôi mà thôi, hát chán tôi ngồi nghịch nước trong hồ sen hình như có một nụ hoa sen vừa nở, tôi muốn nó ngự trị trong phòng mình thế là tôi với tay hái nó, trời cũng đã khuya tôi phải quay về phòng để ngủ, cắm song nụ hoa xen vào bình, đêm khuya chỉ có một mình trong căn phòng tân hôn, tôi không biết phải làm gì lúc này, thôi thì lấy sách ra để đọc giết thời gian và quên đi cảm giác sợ hãi trong lòng, đọc sách đã làm mắt tôi díp lại, tôi lăn ra giường ngủ, trong giấc mơ tôi thấy mình bị rơi xuống một cái hố sâu thẳm, tôi cố vùng vẫy thoát ra nhưng nhiều cánh tay đã cố níu tôi lại, tôi không tài nào thoát ra được, ú ớ trong miệng tôi kêu lên và giật mình thức dậy, mồ hôi ướt đầm áo, đây là giấc mơ khủng khiếp nhất mà tôi từng gặp trong đời mình, tôi sợ không dám ngủ tiếp nữa, trời vẫn còn sáng, tôi xuống bếp làm đồ ăn sáng ọi người, đó là thói quen từ khi mẹ mất của tôi, có lẽ là mọi người ngủ ngon lắm nên không biết là tôi đã dậy, tôi cũng không biết làm gì nhiều chỉ làm những phần thức ăn trong tủ lạnh, dù gì nhà cũng đông nên tôi làm hơi nhiều thức ăn một chút, hy vọng họ ăn ngon và không chê là tôi nấu dở, dù sao thì nấu ăn cũng giúp cho tôi giải stress rất nhiều. Cố tập trung vào làm bữa sáng ọi người tôi không biết là bác Lý đã dậy từ lúc nào và đang quan sát tôi làm việc, đến khi xong xuôi tôi quay ra mới giật mình và gật đầu chào:

— Chào bác, bác dậy sớm thế

— Ừ, cô cũng vậy.

Nói xong câu đó, bà lẳng lặng bỏ đi, bỏ mặc tôi ở lại, tôi không hiểu đã làm gì sai, mà ngay lần gặp mặt đầu tiên bà đã ghét tôi đến như vậy.

Cuối cùng thì mọi chuyện cũng xong, bố chồng tôi ăn ngon và không ngớt lời khen ngợi tôi cảm thấy vui lắm, nhưng ông cũng nói

— Bố biết, là con là một đứa con dâu đảm đang, nhưng mọi chuyện trong nhà cứ để cho bác Lý và cô Hồng lo con không nên làm gì cả.

— Dạ, không sao

đâu bố, chuyện này con làm quen rồi, nên bố không cần phải lo lắng đâu

— Ừ, thôi tùy con vậy, nhưng làm gì thì làm cũng phải giữ gìn sức khỏe đấy.

— Vâng, cảm ơn bố.

Khi mọi việc xong xuôi, tôi phụ cô Hồng và bà Lý dọn chén đĩa, và lau nhà, mặc dù bị yêu cầu đi nghỉ nhưng mà nếu không làm gì thì tôi cảm thấy buồn nên mặc kệ tôi cứ xông vào dọn dẹp, hôm nay là chủ nhật nên tôi không phải đến lớp, bố chồng tôi đã dẫn tôi tham quan khắp nhà, và giới thiệu từng phòng cho tôi, đúng là căn nhà rộng thật có quá nhiều phòng, đứng trước một căn phòng khóa cửa ông nói trước đây nó từng là phòng của chồng tôi. Tôi nhìn ông tò mò không hiểu, trước đây là sao, vậy là anh ta không sống ở đây, tôi không muốn gặp anh ta nhưng nếu anh ta không về thì chuyện ly hôn giữa tôi và anh ta biết giải quyết như thế nào, như đọc được suy nghĩ của tôi, ông bảo:

— Con đừng lo, nó sắp về rồi, bố hy vọng là hai đứa hợp nhau

— Con cũng mong là thế. Tôi trả lời ông mà trong lòng bức rức không yên, vì tôi đang nói rồi ông, tôi muốn thoát khỏi nơi này, nó không thuộc về tôi, và tôi mong ra đi càng sớm càng tốt, tên chồng của tôi là Quốc Huy, cái tên nghe cũng hay nhưng không biết anh ta là con người như thế nào, có tốt như bố chồng tôi không hay anh ta là ác quỷ, cả đời của tôi, đã có nhiều ác quỷ vây quanh lắm rồi, nên tôi nghĩ thêm một người nữa chắc cũng không sao, cái mà tôi thích nhất ở trong căn nhà này, ngoài khu vườn tuyệt đẹp ra, là phòng thư viện với nhiều loại sách mà tôi lại là người rất thích sách, tôi reo lên sung sướng ulla vào phòng tay cầm mê từng cuốn

— Tuyệt quá bố ạ, có nhiều sách quá mà hình như cuốn nào cũng hay.

— Thế là con đã có điểm chung với căn nhà này rồi đấy, ông nhìn tôi mỉm cười khi thấy cái tính trẻ con của tôi. Ông nói:

— Chắc là con sẽ dành cả hôm nay ở đây đấy nhỉ ? thôi đọc đi nhé bố có chuyện phải làm, gặp lại con sau

— Vâng, con chào ba, chúc ba một ngày tốt lành.

— Ừ, con cũng vậy

Ông bỏ đi chỉ còn lại một mình tôi, tôi lục tìm mấy cuốn mà mình thích bật chiếc đèn con lên, tôi say sưa đọc, quên thời gian, quên hiện tại, tôi nhớ những ngày còn nhỏ, mỗi tối trước khi đi ngủ mẹ hay đọc cho tôi nghe những câu chuyện cổ tích thật hay, tôi mở to mắt dõi theo như nuốt từng lời của mẹ, mẹ bảo:

— Hương của mẹ ngoan lắm, mai sau nhất định con sẽ gặp được

người mà con yêu thương.

Tôi ngây thơ hỏi lại:

— Người yêu thương là gì hả mẹ?

— Là người sẽ cùng con đi hết cuộc đời. Bà xoa đầu tôi trả lời.

Tôi nhìn bà không hiểu, hình như với tôi lúc đó những từ này sao mà cao xa quá, nó quá tầm hiểu biết của một con nhóc như tôi, nay tôi trong tình trạng này, thì làm sao thực hiện được những gì mà mẹ mong muốn cho tôi, tôi thở dài. Tiếng cô Hồng:

— Cô chủ, mời cô xuống ăn cơm.

— Vâng, cháu xuống ngay.

Xếp lại mấy cuốn sách, tôi tìm thêm mấy cuốn định đem về phòng đọc tiếp, chỉ có mình tôi ăn cơm tối, vì bố chồng tôi vẫn chưa về, mọi người ai cũng có việc bận cả, quay về phòng mình tôi tắm rửa, rồi lôi sách ra đọc, nhưng tôi chợt nhớ là mình phải gọi điện cho con nhỏ Hoa, tôi cũng muốn gọi cho bố tôi, nhưng mà biết nói gì với ông bây giờ, thôi thì gọi cho con Hoa vậy

— A lô, Hoa hả, mày đang làm gì đấy.

— Tao đang học bài, thế còn mày.

— Đang đọc sách, hôm nay mày có đi đâu chơi không?

— Có chứ, tao cùng mấy đứa đi picnic, thế còn mày.

— Ừ, tao ở nhà, không làm gì cả, mà tại sao mày lại bỏ đi như vậy hả, mai đến lớp mày sẽ biết tay tao.

Nó cười sặc lên, làm tôi tức ghen hòng nhưng mà cũng phải bật cười vì tính con bạn tôi nó thế, nếu mà giận nó có giận cả đời. Nó kể cho tôi nghe chuyện đi ngày hôm nay của nó, đúng là các bạn của tôi vui thật, tôi ước giá mà tôi vô tư được như thế.

— Chúc ngủ ngon.

— Chúc mày ngủ ngon.

Tôi cúp máy, thấy lòng nhẹ nhàng hơn, gấp sách lại tôi phải đi dạo mới được, lang thang ngoài vườn tôi giật mình vì hình như là có ai đang ngồi cạnh gốc liễu, nghe tiếng sột soạt người đó quay lại, tôi hét lên một tiếng và ngất lịm.

Tỉnh dậy trong căn phòng của mình, tôi không biết là mình đã mơ hay tỉnh, cố nhớ lại chuyện tối hôm qua, sau khi gọi điện cho con Hoa, tôi đi dạo một mình trong vườn, dưới gốc liễu tôi nhìn thấy một người, khi anh ta quay lại nhìn tôi ấn tượng đầu tiên là tóc anh ta rất dài, che gần hết khuôn mặt anh ta mặc một bộ đồ trắng, tôi chỉ kịp nhìn thấy như vậy thì đã hét lên bất tỉnh mất rồi, vì từ bé tôi đã rất sợ ma, mà anh ta lại ăn mặc như vậy thì làm sao mà tôi không sợ cho được, không biết anh ta có phải là người nữa hay không, mà ai đã mang tôi về phòng này, tôi đang tự hỏi lòng mình như vậy thì có tiếng gõ cửa:

— Cô chủ, ông chủ mời cô xuống dưới

4. Chương 4

nhà.

— Vâng, cháu xuống ngay.

Chạy vội vào nhà tắm, đánh răng, rửa mặt, thay quần áo, bước xuống phòng khách, thì đã có bố chồng tôi và một người thanh niên lạ đang nói chuyện với nhau, nhìn thấy tôi, ông lo lắng hỏi:

— Con đã khỏe chưa, mà tại sao hôm qua lại một mình đi dạo khuya như thế?

— Dạ con không sao. Tôi đang định hỏi ông đã xảy ra chuyện gì, và ai đã mang tôi về phòng thì.

— Ngồi xuống đây đi con, à mà bố quên không giới thiệu, đây là Minh Thái, bác sĩ và là bạn của chồng con.

Tôi mỉm cười và gật đầu chào lại anh ta:

— Chào anh.

— Còn đây là Hương, con dâu bác.

— Chào cô. Anh ta mỉm cười chào lại tôi, nhưng ánh mắt thì đang quan sát tôi, tôi không hiểu là anh ta làm như thế có ý gì, và bố chồng tôi gọi tôi xuống nhà chỉ đơn giản giới thiệu tôi với ban của con trai thôi sao, nhìn anh ta không giống với người mà tôi đã trông thấy tối hôm qua, vậy thì ai trong nhà này ngoài những người mà tôi biết ra thì còn có ai khác ư? tại sao tôi lại không biết, không để cho tôi suy nghĩ nhiều, ông bảo:

— Tối hôm qua chồng con nó về rồi.

— A. Tôi kêu lên, vậy là cái người mà tôi trông thấy tối hôm qua là chồng của tôi sao, hic tôi không biết là mình phải đối diện với anh ta như thế nào, nhưng nếu xảy ra lần nữa chắc tôi đau tim chết mất.

— Hôm qua, bố đã đi đón nó về đây, chắc là con đã gặp nó rồi.

— Vâng. Tôi đáp lời ông mà như gió thoảng, phải tôi đã gặp anh ta, nhưng mà sao giống như trong mấy truyện liêu trai thế, đến bây giờ tôi vẫn còn rùng mình sợ hãi, vậy chắc là anh ta đã đưa tôi về phòng, nghĩ đến đây tôi đỏ mặt cũng xen lẫn nỗi sợ hãi, tôi nửa muốn gặp anh ta nửa lại không. Ông bảo:

— Chúng ta đi ăn sáng thôi, rồi con theo ta đi gặp nó.

— Vâng. Tôi đáp lời ông, nhưng trong giọng nói của ông tôi cảm nhận được có một cái gì đó không ổn, tôi quay sang nhìn Thái, tôi thấy anh cũng có tâm trạng giống như ba chồng tôi, vậy chuyện mà hai người cố giấu tôi là chuyện gì, mà tại sao sắc mặt của họ lại khó coi đến như vậy và tại sao chồng tôi không ăn sáng cùng mọi người, tại sao, bữa ăn diễn ra trong không khí buồn tẻ, và căng thẳng, tôi cố gắng ăn cho xong bữa sáng của mình, bố chồng tôi mọi hôm hay cười và nói chuyện với tôi nhưng hôm nay hình như mọi chuyện đã khác, thỉnh thoảng chỉ trao đổi vài câu ngắn ngủi, tôi giúp bác Lý dọn dẹp mọi thứ và cố chào hỏi bác, nhưng bác

lờ tôi đi và nhìn tôi với ánh mắt không mấy thiện cảm, chỉ có cô Hồng là thân thiện với tôi, tôi không biết là vì sao, đã có biết bao nhiêu câu hỏi đặt ra trong đầu tôi, tôi cũng không trả lời được.

Ông dẫn tôi đến trước cửa phòng của chồng tôi, ông gõ cửa, rồi bước vào, tôi hồi hộp bước theo ông, khi cánh cửa mở ra tôi thấy có một không khí lạnh ủa vào mình, căn phòng tối om, không có ánh sáng.

Tôi phải cố gắng lắm mới quen dần được bóng tối trong căn phòng, mọi thứ xung quanh tôi như một màu đen đặc, không có lối thoát tôi thấy sợ nên nắm chặt hai tay vào nhau, tôi cảm tưởng ngón tay mình sắp vỡ nát, một không khí lạnh lùng bao quanh tôi, xác định mãi tôi mới thấy có một người đang nằm trên chiếc giường ở cuối phòng.

— Huy, dậy chưa con? Tiếng bố chồng tôi vang lên.

—

— Bố mang vợ con đến đây, chúng ta cần phải nói chuyện.

Tôi rụt rè lên tiếng.

— Chào anh !

Không có tiếng trả lời, bố chồng tôi thở dài còn tôi lúc này như người mới rớt từ cung trăng xuống vậy là sao tôi không hiểu, anh ta bị sao vậy, hay là anh ta không biết nói, để đáp lại suy nghĩ của tôi, thì một tiếng khô khốc vang lên, anh ta quay lại nhìn tôi, vẫn mái tóc dài che lấp khuôn mặt, nhưng hình như nửa khuôn mặt đã được băng bó lại, ánh mắt nhìn tôi trùng trùng đầy căm giận, tôi co rúm lại vì sợ hãi, tôi cố cảm tưởng chân tay mình run rẩy đến nỗi không còn sức lực mà đứng dậy nữa, tôi nghĩ anh ta có lẽ giống ác quỷ hơn là người, bố chồng tôi phải đỡ tôi dậy. Ngay cái nhìn đầu tiên, anh ta nhìn tôi như muốn ăn tươi nuốt sống, mặt anh ta nhần lại nhìn bố tôi hỏi:

— Cô ta là ai, và đang làm gì trong phòng con thế này?

— Đây là vợ con, nó tên là Hương.

— Cái gì ! Anh ta hét lên với tất cả sức lực của mình.

Tôi sợ hãi đứng núp sau lưng của bố chồng tôi, anh ta đứng dậy từng bước tiến lại về phía tôi, tôi sợ hãi quá chỉ muốn chạy ra khỏi căn phòng này ngay lập tức nhưng mà cánh tay tôi đã bị anh ta nắm cứng, với sức của một thằng con trai tôi làm sao mà thoát được, cắn răng chịu đau, anh ta lôi tôi lại bắt tôi nhìn thẳng vào mặt của mình.

— Huy, con làm gì thế, buông Hương ra. Bố tôi quát.

Nhưng vô ích anh ta cứ nắm chặt tay tôi như vậy, tôi không dám nhìn thẳng vào mắt anh ta nên cúi cúi xuống, anh ta bóp chặt cằm tôi bắt tôi nhìn thẳng vào mặt anh ta, đến lúc này tôi mới nhìn

thấy rõ, mắt tôi mở to đầy căm giận, anh ta có đôi mắt sâu, nhưng trong đôi mắt ấy đã chứa quá nhiều đau khổ, và thù oán, mặt anh ta một bên đã bị băng bó chắc là anh ta đã bị thương, mái tóc dài kia phủ đầy khuôn mặt đã teo tóp lại, râu anh ta cũng rất dài, có lẽ đã lâu lắm rồi anh ta không cạo và cũng không soi gương, người tôi như đông cứng lại không thể nào cử động được nhưng rồi tôi cũng lấy lại được bình tĩnh nên hét lên:

— Buông tôi ra, anh làm gì thế hả, cố gắng vùng vẫy thoát ra và phải có sự giúp đỡ của bố chồng tôi, hấn mới buông tôi ra, hấn đẩy tôi té nhào xuống đất.

— Ha ha ha, hấn cất tiếng cười khinh bỉ.

— Hừm, đàn bà, các người là những kẻ phản bội, và lũ lũ rác rưởi, cô rút ngay khỏi mặt tôi ngay lập tức, và đừng bao giờ quay lại đây.

Tôi bật khóc vì bị mắng oan ức, và hơn nữa ai muốn lấy hấn chứ, nên lấy hết sức mình tôi nói với hấn.

— Anh tưởng anh là ai hả, anh nghĩ là tôi muốn lấy anh lắm sao.

Chỉ nói được mấy câu đó thôi, hấn đã nắm chặt lấy vai tôi, mặt hấn dí sát vào mặt tôi, tôi thở cũng không dám thở. Hấn nhếch mép và bảo:

— Cô rút ngay và đẩy tôi ra khỏi phòng.

Bố chồng tôi cũng bất lực chỉ còn biết thở dài buồn bã, tôi cố gượng dậy bước theo bố chồng tôi, gặp bác Lý bụng cơm cho hấn, bà không quên tặng cho tôi cái nhìn đầy lạnh lùng, anh Minh thì vỗ vai tôi an ủi:

— Không sao đâu em, mọi chuyện rồi sẽ qua, tính của thằng Huy nó vậy, từ từ rồi nó sẽ hiểu thôi.

Tôi chỉ biết gật đầu đáp lại, tôi muốn về phòng mình hay trốn một xó nào đó để khóc cho thật đã nhưng bố chồng tôi bảo:

— Bố có chuyện muốn nói với con.

— Vâng.

Ngồi đối diện với bố tôi trong phòng khách tôi thấy ông rất căng thẳng chắc là có chuyện gì đó khó nói lắm, và nhìn thái độ đối xử của hấn giành cho tôi tôi cảm thấy nhất định trong chuyện này có gì đó không ổn, giọng ông vang lên:

— Bố xin lỗi vì những gì đã xảy ra cho con, bố không ngờ là nó lại hành động quá đáng đến như thế, bố cứ tưởng là sau khi đón con về thì mọi chuyện sẽ khác nhưng xem ra trong tình trạng này thì bố phải nói rõ cho con mọi chuyện, rồi thì tùy chọn định đoạt.

Tôi nghe ông nói, trong một tâm trạng thấp thỏm, không hiểu ông định nói với tôi chuyện gì.

— Trước đây, Huy là một chàng trai yêu đời, nó là một người rất năng động và yêu văn học, nó thích

trở thành một nhà văn, con cũng thấy rồi đấy, nó cũng rất yêu sách, toàn bộ thư viện sách trong nhà đều do nó sưu tầm cả, nhưng bố chỉ có mỗi mình nó nên bố muốn nó phải học kinh doanh để nối nghiệp gia đình, có lẽ nó cũng hiểu được lòng của bố nên nó tạm gác lại giấc mơ của mình mà ra nước ngoài du học để tiếp quản công việc của bố trong tương lai, trong thời gian đó nó yêu một cô gái tên Vân, cô ta rất đẹp, một cái đẹp hoang dại, ngay từ lần đầu tiên gặp mặt bố đã không ưa cô ta rồi, vì cô ta ngoài bề ngoài ra thì chỉ là một con người rỗng tuếch mà thôi, nhưng khuyên mãi mà nó vẫn không nghe nên bố đành chịu, cứ tưởng mọi chuyện sẽ êm đẹp, sau khi ra trường hai đứa dự định cưới nhau, vì thằng con của bố nó say con bé đó

quá rồi, bố cũng mừng vì nó chưa yêu ai nhiều như thế, nhưng người tính không bằng trời tính, vụ tai nạn đã cướp đi của nó niềm tin yêu vào cuộc sống, vào tình yêu và vào đàn bà, tai nạn xe hơi đã khiến nó xây sát hết người, gãy xương tay, mặt bị đập xuống đường nên một bên bị thương nặng, cứ tưởng tai nạn sẽ làm cho tình yêu của chúng nó thêm mặn nồng, nhưng không con bé kia nó đã bỏ thằng bé để chạy theo một người đàn ông khác, có nhiều tiền hơn và lành lặn hơn, nó sợ phải chăm sóc và phải ở bên một người tàn tật suốt đời, thế là suốt thời gian thằng con trai bố nằm viện con bé kia không đến thăm nó được một lần, từ đó nó trở nên bất cần đời, và chìm trong đau khổ, mọi vết thương ở trên người đã lành nhưng nó nhất định không chịu phẫu thuật chỉnh hình mặt, bố và thằng Minh đã hết lời khuyên can mà nó không chịu nghe, bố cũng hết cách, như con cũng đã biết bố con và bố là bạn làm ăn đã lâu, một lần tình cờ nhìn thấy tấm ảnh của con, bố đã thấy ngay rằng con và thằng con trai của bố có thể nên duyên vợ chồng, nên bố đã ngỏ lời xin bố con gả con cho con trai bố, nhưng hôm nay, thấy chuyện này xảy ra, bố cũng không muốn ép con, con đã biết hết mọi chuyện rồi, tùy con quyết định, nếu hai đứa mà nên duyên vợ chồng thì đó là điều mong ước lớn nhất của bố, nếu không thể thì con giúp bố làm cách nào cho nó chịu đi phẫu thuật lúc đó con sẽ được tự do ra đi, con có thể trở thành con gái nuôi của bố và nửa tài sản gia đình này sẽ thuộc về con.

Nghe ông nói một hồi, tôi bàng hoàng không tin vào tai mình nữa,

5. Chương 5

vậy là hấn không biết gì về vụ hôn nhân này cả, chỉ có hai ông bố bàn với nhau, đặt tôi và hấn vào tình huống đã rồi, dù không muốn thì mọi chuyện cũng đã xảy ra, tôi có ỉnh hai lựa chọn, nhưng không đời nào tôi chịu ở bên hấn, người gì mà thô lỗ cục cằn, sờ lên cánh tay, tôi thấy nó vẫn còn ê ẩm, và hấn cũng không thể nào chấp nhận tôi vì hấn căm thù đàn bà mà.

__ Vâng, con nhận lời, nhưng nếu không thể thì con chỉ xin bố cho con tiếp tục học tập và con cũng không cần tài sản của bố đâu.

__ Cảm ơn con vì đã hiểu cho bố, bố biết làm như vậy là thiệt thòi và đòi hỏi ở con quá nhiều, nhưng ta cũng hy vọng là con có thể làm nên điều kỳ diệu, bố chỉ có mỗi mình nó, nếu không nên duyên bố cũng muốn con sống ở đây như em gái của nó, bố rất quý con, mong con đừng từ chối yêu cầu của bố.

__ Vâng con sẽ suy nghĩ lại điều này, con chào ba, con xin phép về phòng.

__ Ừ thôi con đi đi và đừng buồn con nhé.

Tôi rời khỏi phòng, vừa đi vừa nghĩ không biết mình có làm nên điều gì hay không, nhưng tạm thời tôi phải gác bỏ chuyện ly hôn sang một bên, vì tôi đã trót hứa với bố chồng tôi mất rồi, nhất định tôi phải làm cho hấn chịu đi phẫu thuật mới được, nhưng mà làm cách nào đây, tạm thời tôi vẫn chưa nghĩ ra được cách gì, tôi phải đi hỏi anh Minh xem tình trạng của hấn như thế nào rồi, dù gì tôi cũng là vợ hấn và hơn nữa tôi cũng là bác sĩ trong tương lai mà.

Tôi núp ở ngoài cửa chờ anh Minh khám xong cho hấn, tôi mới gọi anh lại vì có chuyện tôi cần hỏi anh, chúng tôi cùng nhau đi dạo ngoài vườn, tìm được một ghế đá sạch tôi và anh cùng ngồi xuống. Tôi hỏi:

__ Anh Minh, tình trạng của anh Huy thế nào rồi, nếu phẫu thuật bây giờ liệu có còn kịp không.

Anh mỉm cười nhìn tôi đáp:

__ Tình trạng của nó không tốt lắm, nếu nó không phẫu thuật ngay e rằng sẽ muộn mất, nói rồi anh lại thở dài.

Mặc dù tôi không ưa hấn, nhưng đứng trước tình thế hiện nay, nếu tôi không làm tròn bổn phận của mình thì tôi sẽ mắc kẹt ở đây mãi mãi, không được nhất định tôi phải tìm ra cách.

__ Anh biết là tính của nó bề ngoài thì hơi cộc cằn một chút, nhưng thực ra nó là một người tốt.

— Vâng, tôi đáp nhưng tôi biết là anh chỉ cố an ủi tôi, cho tôi bớt sợ mà thôi, làm sao tôi có thể sống với một người như anh ta được.

— Nếu đưa nó ra nước ngoài phẫu thuật thì cơ hội thành công là rất cao.

— Vậy tại sao anh lại không đưa anh ấy đi.

— Em cũng biết rồi, nó là một thằng rất ngoan cố, nó không chịu nghe ai cả, vết thương lòng và tính cố chấp của nó quá cao, anh và bác Tài đã dùng hết mọi cách mà không lay chuyển được gì, khi nghe kế hoạch của bác và niềm tin mà bác giành cho em, anh cũng hơi hoang mang, anh không biết là liệu em có làm nổi không?

— Em cũng thấy thế anh ạ, vì em chưa bao giờ gặp tình huống nào như vậy trong đời mình cả, ngược nhìn bầu trời cao tôi tự nhủ là mình phải cố gắng lên không để cho hoàn cảnh làm ình ngục ngã.

Cuộc nói chuyện với anh Minh đã cho tôi biết một vài điều về chồng tôi, thì ra hai người vốn là bạn thân từ nhỏ, họ cũng giống như tôi và Hoa, tôi rất cảm động về tình cảm mà anh ấy giành cho chồng tôi, tôi cũng muốn làm được một cái gì đó cho những con người tốt bụng này.

Bữa tối, tôi xin phép bác Lý cho tôi mang cơm vào phòng hẩn, bà lạnh lùng giao nó cho tôi và bỏ đi, biết tính bà như vậy nên tôi không nói gì, rồi bưng cơm đến phòng hẩn gõ cửa.

— Ai đó, bác Lý hả, vào đi.

Tôi muốn lên tiếng đính chính lại là không phải bác Lý mà là tôi, nhưng thôi nếu vậy thì hẩn sẽ không cho tôi vào phòng mất. Tôi khẽ đẩy cửa bước vào, rồi đặt mâm cơm lên bàn, tôi thấy hẩn đang viết cái gì đó, không muốn làm động tới hẩn tôi định bước ra, nhưng xui cho tôi là tôi đá vào cái chân bàn, chiếc cốc rơi xuống vỡ tan tành, hẩn giật mình quay lại và đã thấy tôi, tôi không có đủ thì giờ để rút lui nữa rồi. Trong chốc lát tôi cảm thấy như mình sắp chết đến nơi, mặt hẩn đã chuyển sang màu đỏ, tôi nghĩ là hẩn đã tức giận đến cực điểm rồi

— Ai cho phép cô vào phòng tôi hả, mà cô có biết là cô vừa làm cái gì không ?

Hẩn tóm lấy tay tôi bóp mạnh, không biết tay hẩn làm bằng gì, sắt thép hay sao mà khiếp quá, hẩn nhìn thấy từng mảnh vỡ của chiếc cốc hẩn tức giận đến nỗi đã đẩy tôi ngã nhào xuống đất, mắt hẩn vẫn máu lên hẩn nhặt từng mảnh vỡ nhỏ một cách nâng niu, tôi nghĩ chắc là một vật kỷ niệm mà hẩn muốn cất giữ, không may là tôi đã làm vỡ nó.

Tôi lý nhí:

— Tôi xin lỗi.

— Cút, cút ra khỏi đây, và tôi đã bảo cô là đừng bao giờ để tôi thấy mặt cô rồi mà, cô không nghe hả.

Quá uất ức tôi buông rơi chiếc mâm và chạy ra khỏi phòng, thì gặp bố tôi và ông Tú, bố thấy tôi khóc nên hỏi

— Có chuyện gì

xảy ra hả con, con không sao chứ?

Quẹt nước mắt, tôi bảo:

— Dạ, con không sao, rồi xin phép về phòng, nhưng đi được mấy bước thì tôi loạng choạng ngã xuống, ông Tú vội chạy lại đỡ tôi, bố thấy vậy thì lo lắng hỏi:

— Con bị sao thế?

Tôi bị một vết thương dài ở chân và bị ra máu nhiều, chắc là lúc bị hẩn đẩy ngã xuống đồng mảnh vỡ của chiếc cốc thủy tinh, chân tôi bị băng bó, không thể chạy nhảy nhiều, suốt ngày quanh quẩn ở trong phòng tôi thấy bức bối quá, thỉnh thoảng bố chồng tôi cũng đến thăm tôi những lúc ông không bận việc ở công ty, và anh Minh cũng đến thay băng cho tôi hàng ngày, tôi coi anh như anh trai của mình, nói chuyện với anh

tôi cũng vui đi phần nào buồn chán, càng nghĩ tôi càng tức hấn, không biết hấn là loại người gì mà có thể đối xử với tôi như thế chứ, nếu vậy thì bây giờ tôi nhất quyết ly hôn với hấn, tôi sẽ thỏa ước nguyện không muốn nhìn thấy tôi của hấn, được anh hãy đợi đấy, tôi không sợ anh đâu.

Thế là tôi phải nghỉ học mất một tuần chỉ nằm, rồi ăn, thỉnh thoảng đi dạo trong vườn với chiếc nạng ở chân, tôi không biết là hấn có thấy hồi hận về những gì mà hấn đã gây ra cho tôi không, chắc là không đâu, với một người lạnh lùng và vô cảm như hấn thì làm sao hấn lo cho tôi được, tôi phải mau chóng lành bệnh, để kết thúc chuyện này cho xong.

Cầm tờ đơn ly hôn trong tay, tôi tiến tới phòng hấn, dù lúc đầu tôi hùng hổ lắm, nhưng khi đứng trước cửa phòng này thì ý chí của tôi tiêu tan đâu hết cả, không được Hương ơi tôi cố tự nhủ với mình, mày không được yếu đuối lúc này, nếu mà mày mềm lòng thì chuyện này đến bao giờ mới dứt, nghĩ là làm tôi gõ cửa, một giọng cốc lốc vang lên.

— Ai đó, tôi đã bảo đừng làm phiền cơ mà.

Tôi mặc kệ hấn, tôi vẫn tiếp tục gõ cửa, có lẽ không thể chịu đựng được hấn đập cửa đánh xầm một cái, hấn nhìn xuống tôi, còn tôi thì sững sờ nhìn hấn, dáng hấn cao cao che khuất tầm mắt của tôi, chắc là vết thương nơi mặt đau lắm nên trông hấn có vẻ đau đớn. Tôi vội hỏi:

— Anh có sao không?

— Lại là cô, tôi đã bảo cô bao nhiêu lần rồi, là đừng để tôi nhìn thấy mặt cô nữa, nói thế nào thì cô mới hiểu hả. Hấn hét lên.

Người tức điên lên là tôi mới đúng, dù tôi có làm vỡ chiếc cốc của hấn, thì hấn cũng đã trừng phạt tôi bằng cả tuần với chiếc chân nạng rồi còn

gì, không biết hấn còn muốn gì ở tôi nữa, dù hấn có ghét đàn bà, nào tôi có phải muốn làm phiền hấn đâu, chỉ là chuyện của tôi và hấn chưa giải quyết xong, chia giấy ly hôn ra, tôi bảo:

— Anh ghét tôi lắm phải không?

— Hừ, bây giờ cô mới biết hả, nếu biết rồi thì rút ngay đi.

— Vậy thì anh ký vào giấy ly hôn này cho tôi, chuyện của chúng ta sẽ chấm dứt, và anh sẽ không bao giờ phải trông thấy tôi nữa.

Trong mắt hấn có một chút kinh ngạc nhưng nó trôi qua rất nhanh.

— Ha ha ha, hấn cất tiếng cười hắc ám.

— Cô muốn tôi ký vào tờ giấy này, cô muốn chia bao nhiêu hả, chắc là tôi không được như mong ước về một người chồng lý tưởng của cô đúng không, ha ha ha...

Nghe hấn nói xong, sự căm tức trong lòng tôi chỗi dậy

— Bốp, tôi tát vào mặt hấn, tôi nói cho anh biết, dù anh có là ai đi chăng nữa thì với tôi cũng vậy thôi, anh nghĩ mình là ai hả, tôi hét lên, đúng anh phải chịu một nỗi đau quá lớn, anh tự cho phép mình ngục ngã, nhưng anh đã nghĩ đến những người thân luôn bên anh chưa, họ luôn lo lắng cho anh, anh là một kẻ ích kỷ, anh chỉ biết có mình, anh chỉ quan tâm đến cảm giác của mình vậy còn những người luôn yêu quý anh, anh có bao giờ nghĩ cho họ, quan tâm đến cảm nghĩ của họ không, tôi không cần tiền của anh, anh tưởng ai cũng yêu tiền hay sao, anh tưởng mọi người đều may mắn hơn anh hay sao, anh là một thằng hèn.

Tôi hét lên như điên, tôi quên mất là tôi đến đây để cầu xin hấn ký vào giấy ly hôn cho tôi, và cầu xin hấn đi phẫu thuật, vậy là hỏng hết cả, hấn đứng sững nhìn tôi, có lẽ hấn nghĩ tôi là một con điên, hấn dơ tay lên, tôi hành động mà không nghĩ đến hậu quả, tôi nghĩ thế nào hấn cũng cho tôi một cái tát, nhưng không hấn đóng xầm cửa lại bỏ tôi đứng chờ một mình ngoài cửa phòng. Tôi không hiểu hôm nay tôi đã ăn phải cái gì, mà tôi dám quát lại hấn như vậy, thôi thế này là hỏng hết, không biết hấn có ký giấy ly hôn cho tôi nữa hay không, vừa đi tôi vừa vò đầu bứt tai, mọi chuyện xảy ra trong cuộc đời tôi đều hỏng hết cả, học hành thì chưa xong, mà chuyện chồng con thì dang dở, ôi đau đầu quá chắc là tôi phải về phòng tìm thuốc uống thôi, mà cũng đến giờ uống thuốc rồi.

Sáng hôm sau thức dậy, việc đầu tiên của tôi là tìm hắc để giải quyết chuyện hôm qua, tôi gõ mãi mà không thấy ai trả lời, hỏi cô Hồng, bác Tú và bà Lý thì không ai biết là anh ta

6. Chương 6

đã đi đâu, bố chồng tôi thì vẫn chưa về vì còn bận công chuyện làm ăn, chỉ có mình tôi trong căn nhà rộng lớn này, anh Minh cũng không thấy đến, nhưng thôi cũng đã đến giờ đi học rồi mọi chuyện khi nào về tôi sẽ tính tiếp, tôi cấp sách đến trường, gặp bạn bè sau một tuần thật hạnh phúc, cái cảm giác vui tươi, hồn nhiên lại ùa về, tôi cố gắng mỉm cười với chúng nó, con Hoa hỏi:

— Thế nào, mày sao rồi, hôm trước mày gọi điện cho tao mày bảo mày bị bong gân, tao lo quá, xin lỗi vì không đến thăm mày được.

— Không sao đâu, tao khỏe rồi mà, à mà này, trong lớp mình có ai biết chuyện của tao không?

— Mày yên tâm đi, tao phải nói dối chúng nó là mày bị ốm, chúng nó bảo tới thăm, nhưng tao bảo là mày về quê dưỡng bệnh rồi, nếu không thì chết chắc.

— Cảm ơn mày, tôi nhìn nó cười buồn.

Tôi phải dấu chúng nó vì chuyện này có gì vui đâu mà cho chúng nó biết, người ta kết hôn vì tình yêu con đường này, tôi thử dài không dám nghĩ tiếp. Con Hoa cầm tay tôi, hai đứa tiến vào lớp, chúng nó thấy tôi, mỗi đứa hỏi một câu, làm tôi bối rối, và cảm động quá, tôi tự nhủ, mình xin lỗi các bạn thật lòng thì mình không muốn nói dối đâu, nhưng do hoàn cảnh mong các bạn hiểu ỉn.

Đã mấy ngày nay, ngày nào tôi cũng gõ cửa phòng hắc mà không có tiếng trả lời, tôi cảm thấy hình như có chuyện gì đó đã xảy ra, chỉ có bác Lý trong nhà này là biết chuyện của hắc, vì hắc chỉ nghe lời bác ấy, bố tôi và anh Minh mà thôi, nhưng tôi không biết số liên lạc của anh Minh, còn bố tôi vẫn chưa về, mà tôi thì lại không muốn làm phiền ông, vậy thì đành liều vậy nghĩ là làm, tôi núp sau chậu hoa gần phòng hắc khi thấy bác Lý bưng mâm cơm vào tôi liền chạy ngay theo sau, nhưng tôi chưng hửng vì không có ai ở trong phòng, vậy mọi hôm bác Lý bưng cơm cho ai ăn, khi hắc không có ở đây, tôi nhìn bác thắc mắc muốn hỏi:

— Bác Lý, bác có thể nói cho con biết, anh Huy đi đâu rồi không?

— Tại sao tôi phải nói cho cô biết, điều đó cô phải rõ hơn tôi chứ?

— Di mà, con xin bác đấy.

Tôi cố năn nỉ bác nói cho tôi biết, mặc dù bác không ưa tôi, nhưng mà có lẽ thấy tôi năn nỉ quá nên bác bảo

— Nó theo thằng Minh sang nước ngoài làm phẫu thuật rồi.

— Thật không ạ, tôi reo lên sung sướng, có lẽ đây là nụ cười hiếm hoi nhất của tôi kể từ khi bước vào nhà chồng, vậy là lời hứa của tôi với bố chồng đã hoàn thành tôi có

thể ra đi theo ý muốn, nhưng còn vụ ly hôn thì sao, tại sao anh ta ra đi mà không nói cho tôi biết, tại sao anh ta phải dấu diếm với tôi làm gì, và anh ta có đồng ý ly hôn với tôi hay không, thức suốt một đêm suy nghĩ, cuối cùng tôi quyết định tôi sẽ ra đi, để lại lá thư ly hôn trong phòng của hắc, tôi không muốn đợi ba chồng tôi về vì như thế sẽ làm khó cho tôi vì tôi biết ông thương tôi nên không thể nào đồng ý chuyện này được, tôi dậy thật sớm cố không đánh thức mọi người, quần áo mọi thứ mà tôi mang về nhà chồng chỉ gói gọn, vồn vện trong chiếc va ly nhỏ, tôi quay lại nhìn khu vườn lần cuối, tạm biệt mày nhé, có lẽ tao sẽ không bao giờ quay lại đây đâu, khép cửa phòng tân hôn lại, tôi mỉm cười, không biết người ta sẽ nghĩ gì nhỉ, khi có một cô dâu như tôi trên đời, nhìn cánh cổng màu xanh xa dần tôi đã sống một tuần trong cảm giác làm dâu, đó là một trải nghiệm thú vị trong cuộc đời tôi, không biết mai sau sẽ thế nào, nhưng mà liệu tôi có đủ dũng khí để yêu người thứ hai, hay kết hôn lần hai, tôi lắc đầu cố xua đi những ý nghĩ không hay, bây giờ mục tiêu của tôi là phải hoàn thành nốt chương trình học, chỉ còn lại hai tháng nữa thôi, mà tôi đã nghỉ mất một tuần rồi còn gì, phải cố gắng lên mới được.

Tôi quay lại nhà trọ với con Hoa, hai chúng tôi lại sống với nhau như xưa, tôi đã kể cho nó nghe hết mọi chuyện, hai đứa chúng tôi cố gắng động viên nhau học để tốt nghiệp với tầm bằng loại giỏi, mặc dù tôi cố đầu nhưng bố chồng tôi vẫn tìm ra.

— Hương, sao con lại bỏ đi như thế?

— Con xin lỗi, vì sắp thi rồi nên con đến sống với Hoa cho tiện.

— Ừ, thôi cũng được, nhưng mà có khó khăn gì thì cho bố biết nhé, bố cũng mừng vì thằng Huy cuối cùng nó cũng chịu đi phẫu thuật, cảm ơn con nhiều lắm.

— Con có làm được gì đâu ạ, chắc là anh ấy nghĩ lại nên đã thay đổi quyết định của mình.

— Chuyện của hai đứa con định thế nào, dù có chuyện gì bố cũng không muốn mất con.

— Bố ạ, bố cho con suy nghĩ lại đã, bây giờ với con chuyện thi quan trọng hơn, và khi nào anh Huy về thì mới tính tiếp được.

— Thôi được, vậy có chuyện gì thì con thông báo cho bố nhé, và năng về thăm nhà cho ta mừng nhe con.

— Vâng, con biết rồi.

Nhìn bố chồng tôi đi khuất, tôi biết lừa dối ông là không đúng, nhưng mà tôi không thể nào làm khác hơn, chuyện tôi làm con dâu ông, hay con gái

ông là không thể được, vì hẳn đâu có thích tôi, chỉ nghĩ đến mỗi ngày gặp nhau dù dưới thân phận gì, hẳn cũng nhìn tôi với ánh mắt đó là tôi không thể nào chịu nổi rồi, hẳn nghĩ tôi là một kẻ ham tiền khi chịu lấy một người tàn tật như hẳn, không tôi thà chết còn hơn, con xin lỗi bố nhưng đó là cách tốt nhất, tạm biệt bố người cha thứ hai của con, dù chỉ được làm con của cha trong vòng có một tuần nhưng con luôn cảm nhận được sự ấm áp mà cha dành cho con như thế cũng đủ làm cho con nhớ suốt đời.

Liên tục trong hai tháng tôi luôn nhận được tiền ông gửi cho tôi, nhưng tôi không động vào một xu, tôi định gửi trả ông ngay, nhưng sợ ông buồn và ông sẽ tìm tôi hỏi tại sao nên tôi đành chờ khi nào tốt nghiệp sẽ hoàn lại đầy đủ cho ông.

Trên máy bay Quốc Huy đang thiêm thiếp ngủ thì có tiếng của Minh

— Huy, mày ngủ à, mà mày có nghĩ là Hương vẫn chờ mày ở nhà chứ?

— Tao cũng không biết được, chắc là cô ta vẫn ở nhà thôi, vì nếu không ở nhà tao thì cô ta còn đi đâu được.

— Mày tự tin quá đấy, nếu như cô ta đi rồi thì sao.

— Tao chắc là không đâu, vả lại tao có nhiều dự định giành cho cô ta.

Nhìn đôi mắt của thằng bạn, không biết nó đang nghĩ gì nữa, nhưng hình như nó đã có một chút ấn tượng nào đó đối với Hương thì phải, vì nếu không như thế thì làm sao mà nó thay đổi nhanh chóng như vậy, chuyện đi phẫu thuật mặc mình và bác Tài ra sức khuyên can và thậm chí dùng cả vũ lực với nó mà nó có chịu xoay chuyển đâu, thế mà từ khi Hương xuất hiện thì nó đột ngột thay đổi, không biết là nó có dự định gì, lắc đầu anh nhìn thằng bạn thích thú, hừm rõ ràng là đã bắt đầu chú ý đến người ta rồi, lại còn làm bộ.

— Ê, mày đang cười cái gì thế?

— Đâu tao có cười gì đâu, à mà mày nghĩ sao về Hương?

— Cô ta là một con quỷ, tao ghét cô ta, tao sẽ cho cô ta biết làm vợ của tao là như thế nào.

— Thật vậy ư, chứ không phải là mày đã bắt đầu thích Hương rồi sao?

— Mày bảo cái gì, tao mà thích cô ta à, trừ phi là tao chết.

— Đến lúc đó rồi tính.

— Mày nói cái gì.

Huy cố gắng hét lên, nhưng tiếng tiếp viên vang lên thông báo máy bay sắp hạ cánh.

Bước xuống sân bay thì có tiếng của ông Tài gọi, Huy giật mình nhìn bố mình, phải kể từ khi quyết định sang Nhật phẫu thuật anh đã chỉnh hình lại đúng với khuôn mặt mình ngày xưa, nên ông không khó để nhận ra đứa con

traí yêu quý của mình, ông ôm chầm lấy anh, ánh mắt nhìn anh trĩu mến, đã bao lâu rồi nhỉ hai cha con anh mới có phút giây này, đã hết rồi những cảm giác lo lắng, sự đau khổ giằng vặt ở trong anh, bây giờ anh tự hứa với mình là sẽ làm cho người cha già yên tâm về anh hơn, và có thể mỉm cười nhìn anh mỗi ngày.

— Huy, trông con khác quá, nhưng đỡ hơn nhiều rồi.

— Vâng, con cũng cảm thấy vậy, ba tháng phải nằm chờ phục hồi sau ca phẫu thuật đã khiến cho con phát điên.

— Biết sao được, dù gì thì con cũng đã lành lặn trở lại.

— Chào bác, bác vẫn khỏe chứ ạ.

— Ừ, thế hai đứa có mệt không, bố và bác Tú ra đón hai đứa đây.

— Chào cậu chủ, hành lý đâu để tôi chuyển gia xe.

— Thôi để cháu chuyển ra cho.

Anh và Minh phụ ông chuyển hành lý lên xe, anh muốn hỏi là Hương đâu không ra đón mình, nhưng nghĩ thế nào anh lại thôi, anh mệt nên nằm tựa vào ghế xe nhắm mắt lại chỉ có tiếng chuyện trò giữa bố anh và Minh.

— Thế nào, cháu thấy cuộc sống bên đó thế nào?

— Tuyệt lắm ạ, nhưng nói thật cháu vẫn thích sống ở Việt Nam hơn, dù đi đâu thì cũng không bằng quê cha đất tổ của mình phải không bác.

— Cháu nói đúng đấy, mặc dù cả nửa cuộc đời của bác hay đi công tác, nhưng mỗi khi về lại căn nhà của mình bác cảm thấy yên tâm và nhẹ nhõm hơn.

— Thế Hương đâu hả bác, sao cô ấy không ra đón cháu và Huy.

— Ừ, nó bận nên chỉ có bác và bác Tú đi thôi.

Nghe câu này Minh cố ý quay xuống xem Huy phản ứng như thế nào thì thấy anh chàng khẽ cựa mình một cái, anh mỉm cười, vì anh nghĩ đã thay thế bạn của mình giải tỏa nỗi thắc mắc trong lòng, đã muốn biết lại còn tăng ló, đã vậy anh phải trêu nó mới được.

— Cháu thấy công nghệ bên ấy thế nào, chắc là tiên tiến lắm.

— Vâng, đúng vậy, cháu rất hâm phục họ, ngay cả việc tiến hành phẫu thuật cũng thế, cháu xem họ làm mà không thể nào tin nổi, dự định mới của cháu là có một dịp được học thêm về ngành này trong tương lai.

— Nếu có điều kiện thì cháu nên đi, sự phát triển của đất nước mình, phụ thuộc vào những con người như các cháu đây.

— Bác cứ quá khen, cháu thì làm được gì.

Nói chuyện cũng giúp rút ngắn khoảng cách về nhà, chẳng mấy chốc mà đã tới chiếc cổng màu xanh căn nhà của anh, vì có việc bận nên Minh không thể ở lại được, anh cần quay lại bệnh viện nơi anh làm việc, vì có quá nhiều việc đang chờ anh trong thời

7. Chương 7

gian anh vắng mặt, chuyển hết hành lý vào nhà, anh quay về căn phòng của mình, vừa đi anh vừa nghĩ quá lạ nhỉ giờ này mà cô ta còn đi đâu, sao không thấy ra chào hỏi mình, đã không ra đón mình ở sân bay thì cũng phải chào hỏi mình khi về nhà chứ, đứng trước căn phòng mà anh đã giành hai năm đau khổ của cuộc đời mình trong đó, anh mỉm cười mọi chuyện từ nay là chấm dứt, sờ lên trái tim anh tự nhủ, phải có thể quá khứ không thể nào quên nhưng bây giờ anh sẽ cố nắm bắt hiện tại, anh không muốn những người mà anh yêu phải đau khổ vì anh nữa, bước hẳn vào trong anh cần dọn dẹp và vứt bỏ đi những thứ đã ám ảnh anh trong một thời gian dài, nhìn thấy lá đơn ly hôn nằm giữa bàn, anh cầm lên xem, cô ta dám vào đây khi anh vắng nhà và đặt nó ở đây hay sao, cô giỏi lắm để xem tôi sẽ xử lý và làm gì cô, một con nhóc ương bướng, cả đời tôi chưa bị ai đánh, thế mà lần đó cô dám tát tôi, lại còn mắng nhiếc không tiếc lời, nhưng tại sao lúc đó mình không đánh cô ta nhỉ, và hình như nhờ những lời đó mà mình đã tỉnh ra thì phải. Nhớ lại lúc đó, ngay lập tức anh gọi điện cho Minh và bảo nó đến gấp.

— Minh, tới nhà tao ngay, tao có chuyện cần nhờ mày.

— Chuyện gì, mà gấp quá thế.

— Đến ngay.

Nghe tiếng cụp máy cái rụp, Minh lắc đầu, cái thằng này đúng là nóng tính hết chỗ nói, mà có bao giờ nó gọi điện gấp gấp ình thế này đâu chứ, không biết là đã xảy ra chuyện gì rồi, hay là nó lại bị vết thương hành, không phải vì mình vừa mới khám cho nó tối hôm qua mà, có sao đâu, không biết là chuyện gì nhỉ, vừa đi anh vừa nghĩ, cất vội cái xe vào gara, anh phóng thẳng lên phòng của nó, thì thấy nó vẫn bình thường, chỉ có cái mặt là hơi cau có.

— Có chuyện gì thế, mà mày gọi tao gấp quá vậy.

— Mai mày mua vé máy bay, tao và mày sang Nhật.

— Sao, mày đồng ý phẫu thuật rồi hả?

— Ừ.

— Thế Bác Tài đã biết chưa, Hương đã biết chưa?

— Không cần thông báo cho bố tao biết, khi nào sang rồi thông báo cũng được, còn tao cấm mày không được cho cô ta biết.

— Tại sao?

— Không tại sao cả, mày cứ làm như lời tao nói là được.

Tôi nhìn nó không hiểu, đã không cho bác Tài biết thì thôi, mà ngay cả chuyện nó đi cũng không cho Hương biết, chắc là thằng này có chuyện gì với Hương rồi, nhưng mà thôi chỉ cần nó chịu đi phẫu thuật là được, anh vui quá ra về chuẩn bị mà không biết trong lòng Huy lúc này

không yên, Huy bấm chuông gọi bác Lý dặn dò bác:

— Mai con sang Nhật phẫu thuật, mọi chuyện ở nhà giao cho bác.

— Thật ư, vậy là cậu đồng ý rồi hả, may quá, thế cậu có dặn dò gì không?

— Có, mỗi ngày bác cứ đưa cơm cho con như thường lệ, bác phải làm như là con có mặt ở nhà, và đặc biệt là bác không được cho cô ta biết là con đã đi.

— Được tôi sẽ làm như vậy.

— Không có chuyện gì nữa, thôi bác về ngủ đi.

— Chào cậu.

Hừm cô dám ly hôn với tôi ư, không bao giờ có chuyện đó đâu tôi sẽ hành hạ cô, và cho cô biết sự ương bướng của cô sẽ phải trả giá như thế nào, hôm nay anh trở về đây là muốn xem thái độ của cô đối với anh

sẽ ra sao, nhưng mà anh về suốt một ngày rồi mọi người ai cũng vui vẻ ra chào anh, thế mà cô ta đi đâu cả ngày không thấy, anh muốn hỏi bố mình nhưng thấy ông lảng tránh nên lại thôi, hay là cô ta ở căn phòng ấy, căn phòng tân hôn mà anh thề là sẽ không bao giờ đặt chân đến, nhưng mà thôi ngày mai nhất định anh sẽ gặp được cô ta, sống cùng một nhà mà, cô ta làm sao tránh mặt anh suốt được, yên tâm với ý nghĩ ấy, anh đánh một giấc đến sáng, vì ngày mai còn nhiều chuyện cần anh giải quyết.

Liên tiếp mấy ngày sau đó anh cũng không thấy Hương đâu, anh muốn đem thắc mắc này hỏi cha mình nhưng thấy ông không muốn đề cập đến nên anh đành thôi, ông đã giao lại cho anh toàn bộ công việc làm ăn của mình, vì có quá nhiều việc nên anh phải mất ba tháng thì mọi chuyện mới đi vào quỹ đạo, hôm nay hai cha con anh giành thời gian dạo bộ trong vườn cùng nhau, ngồi uống chiếc ghế đá ở cuối vườn, anh hỏi:

— Có chuyện này con muốn biết?

— Có phải con muốn hỏi là Hương đâu đúng không?

— Đúng vậy, cô ta đâu hả bố, tại sao từ lúc con về đến nay là đã hơn ba tháng rồi mà con không thấy cô ta đâu cả.

— Nó không sống ở đây lâu rồi, nó đã chuyển ra khỏi nhà ngay khi con có quyết định đi phẫu thuật.

— Ba nói sao, cô ta đã bỏ đi từ lúc ấy ư.

— Đúng vậy, mặc dù bố đã nói hết lời, nhưng mà nó không thay đổi quyết định.

— Vậy bây giờ bố biết cô ta ở đâu không?

— Bố xin lỗi, bây giờ nó ở đâu bố cũng không biết nữa, vì lúc con đi là lúc con bé cũng sắp thi tốt nghiệp bố có đến gặp nó và khuyên nó về nhà nhưng nó từ chối bố, mặc dù nó không yêu cầu gì nhưng mỗi tháng bố cũng có gởi tiền cho nó, vì hình như nó cũng không có liên lạc lại với gia

đình kể từ lúc lấy con.

— Chắc là cô ta mừng lắm vì được bố cứu trợ chứ gì, không phải cô ta lấy con cũng vì gia sản gia đình này hay sao.

— Huy, ông Tài tức giận hét lên, con không được nói Hương thế, nó là một đứa tội nghiệp đã mồ côi mẹ ngay từ lúc nhỏ, ông Dũng lại không quan tâm yêu thương nó nên ngay từ bé nó đã phải tự lo ình, nó là một đứa ngoan hiền và đảm đang, trước khi gặp con bố cũng đã nói yêu cầu của bố cho nó biết là nếu hai đứa nên duyên thì đó là điều tuyệt nhất, nếu không thì bố sẽ nhận nó làm con gái và chia cho nó nửa cơ nghiệp nhà này nhưng nó từ chối, số tiền mà bố gởi cho nó trong hai tháng nó chờ thi tốt nghiệp nó đã gởi trả lại cho bố tất cả khi nó nhận được bằng, bố nghĩ là nó muốn trả lại bố ngay khi nhận được nhưng sợ bố buồn nên nó mới gởi trả lại sau này, lúc nó tốt nghiệp bố có lên trường tìm nó nhưng người ta bảo nó đã chuyển đi mất rồi, ngay cả con Hoa bạn thân của nó cũng không biết là nó đã đi đâu, bây giờ mọi chuyện cũng đã xong xuôi rồi, con nên đi tìm nó về, bố mong hai đứa có thể nên duyên vợ chồng, nếu không thì con nên giải quyết chuyện hai đứa sao cho êm đẹp đừng làm giang dở và làm khổ nó con ạ, con bé đã đủ bất hạnh lắm rồi.

Ngẫm nghĩ những lời ông nói, anh thấy mình hơi quá đáng khi đánh giá cô là một kẻ ham tiền, nhưng giữa trời đất mệnh mông thế này biết cô ta ở đâu mà tìm bây giờ, thôi thì đến đâu hay đến đó vậy, bận rộn với nhiều công việc, vì anh đã bàn với bố muốn công ty mở rộng thêm chi nhánh, anh dành hẳn ba tháng nữa để nghiên cứu thị trường, suốt thời gian đó anh chỉ bàn luận về công việc với bố, không dă động gì tới chuyện có đi tìm Hương hay không nên dù có muốn ông Tài cũng không dám đề nghị với con, vì thấy nó đang điên đầu với công việc nên lại thôi, nhưng khi thấy mọi chuyện đã dần đi vào ổn định mà không thấy nó nhắc đến chuyện này, không thể chịu đựng hơn được nữa, ông nhắc:

— Huy à, con không định đi tìm Hương hay sao?

— Dạ có, nhưng bây giờ không phải lúc.

— Vậy đến bao giờ con mới đi?

— Sau tháng này bố ạ.

— Ừ, thế thì được, ta rất nhớ con bé, không biết bây giờ con bé đó sống thế nào, có vui hay không?

Ông thở dài bước về phòng, trong lòng tôi cũng ngổn ngang trăm mối, nửa muốn đi tìm cô ta nửa lại không, vì nếu tìm thấy cô ta rồi, thì tôi

với cô ta sẽ làm đơn ly dị, nhưng bố tôi lại muốn tôi cho cả hai đứa một thời gian để tìm hiểu nhau, nếu ly hôn ngay thì sợ ông buồn, thôi đành tìm thấy cô ta rồi tính, anh về phòng mình sắp xếp lại va ly quần áo vì bắt đầu từ ngày mai anh có một chuyến công tác xa, công ty của anh mới khai trương thêm một chi nhánh mới anh cần có mặt để điều hành nó, cần phải ngủ một giấc đã vì mai sẽ là một ngày rất dài.

Thế là đã được một năm kể từ khi tôi sống ở đây, đứng giữa đồi núi mệnh mông này, tôi cảm thấy mình thật nhỏ bé, tôi vốn yêu thiên nhiên từ nhỏ nay được như ước nguyện tôi cảm thấy mình không còn mong muốn gì hơn nữa, cuộc sống với tôi chưa có lúc nào dễ chịu như lúc này, tôi yêu nắng gió ở nơi này, yêu từng cơn mưa bất chợt nhớ lại ngày đầu tiên đến đây, một mình nằm cô đơn trên giường bệnh tôi cảm thấy tủi thân muốn khóc, tôi không ngờ chỉ một cơn mưa thôi mà làm cho tôi ra nông nổi này, cái cảm giác ngậm nhấm con người khi ôm thật mạnh mẽ trong cơn mê tôi mơ thấy được mẹ tôi vỗ về chăm sóc, bàn tay mẹ mát quá, nước mắt tôi nhạt nhòa tôi cất giọng gọi mẹ, nhưng khi tôi mở mắt ra thì đó là một người đàn bà xa lạ, bà nhìn tôi mỉm cười:

— Cháu đã đỡ chưa, ta thấy cháu ngất ở ngoài kia nên đem cháu vào bệnh viện này.

— Cảm ơn bác, tôi yếu ớt trả lời

— Thôi cháu nằm xuống đi, mà cháu có muốn ăn gì không?

Tôi bật khóc, tôi cảm động vì được một người đàn bà xa lạ không quen biết mình đã cứu mạng tôi, rồi chăm sóc cho tôi như thế này, kể từ khi mẹ mất đây là người đầu tiên cho tôi cảm giác như tôi đang có mẹ bên cạnh, nhìn thấy tôi khóc bà lo lắng hỏi:

— Con đau ở đâu hả, tại sao lại khóc?

Tôi cố mỉm cười bảo:

— Vì trông bác, giống như mẹ của con vậy

Bà nhìn tôi một lúc rồi bảo tôi:

— Thế con có đồng ý làm con gái nuôi của ta không, nói thực với con ta chỉ có một mình, nên muốn có ai đó cho có bạn ở bên mình, nay thấy con xinh xắn, dễ thương, ngoan hiền, ta muốn có một đứa con gái giống như con.

— Vâng, con đồng ý, tôi ôm lấy bà, vòng tay của bà ấm quá, bà vỗ nhẹ vào lưng tôi như an ủi.

Mỗi ngày bà đều vào thăm tôi, mẹ con tôi nói chuyện rất vui vẻ, tôi kể ẹ nghe về cuộc đời mình, nhưng không dám nói đến chuyện tôi bỏ chồng đi chốn, vì sợ bà sẽ chê cười tôi, bà cũng kể cho tôi nghe về cuộc đời bà, bà

8. Chương 8

cười buồn bảo tôi:

— Trước đây, mẹ cũng có yêu một người lúc trẻ, nhưng do hai đứa tính quá trẻ con mà mẹ dang dở đến bây giờ, cũng có nhiều người hỏi mẹ, nhưng mẹ không muốn bước tiếp nữa, còn ông ta thì cũng đã có vợ con rồi, mẹ đã giành cả cuộc đời để đợi chờ một người nhưng mà khi ông ta về thì mọi chuyện cũng đã xong, người ta không tin là mẹ còn đợi người ta nên người ta đã đi trước mẹ, còn mẹ vẫn ở đây, mẹ không muốn nghĩ

thêm nữa, bây giờ mẹ vui với mảnh vườn của mình, à mà mẹ còn có một thằng cháu họ hiện tại nó là giám đốc công ty xuất khẩu cà phê, hôm nào con khỏi bệnh mẹ sẽ dẫn con lên gặp nó.

— Vâng.

Ba ngày dài đằng đẵng nằm trong phòng bệnh viện tôi mặc dù là một bác sĩ tương lai nhưng cũng không thể nào chịu đựng được cái mùi của sự ốm đau này, thoát khỏi nó tôi cảm thấy nhẹ nhõm cả người, theo về nhà mẹ nuôi tôi, đó là một căn biệt thự xinh xắn màu hồng nhạt, xung quanh toàn là hoa, tôi thích quá reo lên, ôi tuyệt thật, tôi xà ngay xuống hít lấy hương thơm của hoa hồng, hoa cúc, và nhiều loại hoa nữa mà tôi không biết tên, thì ra mẹ nuôi tôi cũng giàu thật mà tôi lại không biết, tôi không muốn người ta nghĩ là tôi lợi dụng bà, nên có ý hơi ngần ngại, như đọc được suy nghĩ của tôi bà bảo:

— Không phải là con hối hận vì nhận ta là mẹ nuôi đấy chứ, tiền bạc đâu có mua nổi tình thương, thôi lại đây nào con gái ngọc, vào nhà đi.

Tôi thấy hơi ngượng cho cái kiểu suy nghĩ của mình, nhưng mà có nhiều chuyện đã xảy ra với tôi nên tôi phải cẩn thận mới được, căn phòng mẹ nuôi xếp cho tôi là một căn phòng có cửa sổ nhìn ra toàn khu vườn, màu sơn tường được sơn màu mà tôi thích nhất, mẹ đã đặt sẵn cho tôi một ít sách trên kệ, mẹ bảo:

— Mẹ hy vọng là con thích mấy cuốn này, đây là mấy cuốn mà mẹ hay đọc, nếu con cần thì mẹ bảo thằng Thái anh họ con nó mua cho.

— Dạ, không cần đâu, bao nhiêu thể này là đủ rồi ạ.

Mẹ giúp tôi mặc quần áo vào tủ, nhìn khung hình của mẹ tôi bà hỏi:

— Đây là mẹ của con?

— Vâng, mẹ con mất khi con còn nhỏ.

— Mẹ xin lỗi, chắc là con buồn lắm.

— Vâng, nhưng mà con tin là mẹ luôn ở bên con, nên con không còn cảm thấy cô đơn nữa.

Bà xoa đầu tôi, rồi cười bảo:

— Cố gắng lên con nhé, chuyện xin làm bác sĩ ở bệnh viện, mẹ đã lo cho con rồi.

— Sao ạ, nhưng mà tại sao mẹ biết?

— Bí mật,

mẹ cười nhìn tôi, tuần sau con nên đến đây nhận công tác.

Thế là tôi được nhận làm việc rồi sao, nhưng mà mẹ tôi là ai mới được chứ, thắc mắc muốn hỏi nhưng mà thôi, từ từ rồi tôi cũng sẽ biết.

Nhìn chiếc bàn trang điểm được thiết kế rất tinh xảo, tôi rất thích nhưng thế này thì tốn tiền mẹ nuôi tôi quá nên tôi bảo mẹ:

— Mẹ à, không cần làm thế này đâu, con ngại lắm con không muốn vì con mà mẹ phải tốn thêm tiền.

Bà bật cười, bẹo vào má tôi:

— Con còn coi mẹ là mẹ của con không, từ bây giờ hãy để mẹ thay mẹ con chăm sóc cho con, vả lại hai chúng ta cần phải dựa vào nhau mà sống đúng không?

— Vâng, tôi lý nhí đáp lại.

Nhìn mấy con gấu bông ở trên giường, chắc là mẹ đã chuẩn bị cho tôi, tôi không ngờ bà lại để ý cả đến điều này, tôi vui quá nước mắt rưng rưng, bà nhìn tôi cười hỏi:

— Thế nào hả con, hài lòng chứ?

— Con hài lòng lắm, cảm ơn mẹ.

— Thôi tắm rửa đi, rồi xuống ăn cơm với mẹ, nhà này chỉ có hai mẹ con ta thôi, cô giúp việc bận chuyện gia đình nên xin nghỉ rồi, nay có thêm con nhà ta sẽ đông vui hơn.

— Con sẽ xuống ngay, mẹ chờ con chút.

Bữa ăn diễn ra trong không khí đầm ấm vui vẻ, xong xuôi tôi giúp mẹ rửa bát. Thấy tôi chắc cũng mệt nên bà bảo:

— Thôi đi ngủ sớm đi con, con cũng mệt rồi.

— Vâng, chúc mẹ ngủ ngon.

— Ừ, con cũng vậy.

Tạm biệt mẹ nuôi, tôi bước về phòng mình mặc dù đây là lần đầu tiên, nhưng tôi cảm thấy nó đã thuộc về tôi từ lâu lắm rồi, không phải là cảm giác sợ hãi, hay lo lắng khi đứng trước một căn phòng lạ trong một căn nhà lạ mà là một cảm giác thân thương, có phải vì mẹ nuôi tôi chẳng, có lẽ là đúng như vậy ở nơi bà tôi luôn cảm thấy được sự che chở, bao dung và tình thương của một người mẹ mà tôi luôn thiếu bao nhiêu năm nay, đây là lần đầu tiên tôi ngủ ngon sau khi trốn nhà ra đi.

* * *

Không khí bệnh viện hôm nay náo nhiệt hẳn, cũng phải vì sắp đến ngày lễ rồi mà, tôi mỉm cười phải mua gì tặng mẹ nuôi tôi mới được, vắt óc suy nghĩ tôi không biết bà thích gì để mà mua, đúng rồi tôi sẽ tặng mẹ chiếc khăn tay màu lam, mẹ tôi thích nhất là màu ấy, mà hình như bà cũng không có chiếc khăn ấy thì phải, vậy thì khi nào xong chuyện tôi sẽ ra cửa hàng mua quà ẹ tôi, yên tâm về phần quà cáp tôi đứng dậy đi khám bệnh cho bệnh nhân của mình.

Vừa bước vào phòng tôi đã thấy bác sĩ Tuấn ở

đấy:

— Hương hả, thế nào đã ăn cơm chưa?

— Dạ em ăn rồi, thế còn anh?

— Anh chưa ăn, nên mới sang đây rủ em đi cùng, tiếc quá nhỉ, thôi anh đi đây.

— Vâng, chào anh, chúc anh ngon miệng.

Tôi mỉm cười đáp lại lời anh, cố che dấu sự bất an trong lòng, kể từ lúc bỏ đi đến giờ, tôi đã cố đóng chặt cửa lòng mình lại, không dám nghĩ đến tình yêu đôi lứa, vì chuyện của tôi và anh ta đã giải quyết xong đâu, tờ ly hôn vẫn nằm trong phòng hắt, tôi đã để lại trước lúc ra đi, và có lẽ giờ này hẳn đã về rồi, bố chồng tôi lúc này thế nào, người có khỏe không, con bạn Hoa chắc là nó giận tôi ghê gớm lắm, tôi tự nhủ với lòng thật tình tôi không muốn làm buồn lòng những người yêu thương tôi, nhưng nếu không ra đi thì tôi sợ, chỉ nghĩ đến lúc gặp mặt hẳn, tôi biết xử với hẳn như thế nào, chắc là không đâu, hẳn sẽ không tha thứ cho tôi mất, mà tại sao tôi lại sợ hẳn đến thế nhỉ, đã sống ở đây được hơn năm rồi, mà tôi không thể nào quên được, cái cảm giác bất an cứ đeo đẳng vào tôi mãi, tôi phải cố tươi cười ẹ nuôi của tôi vui, tôi không muốn bà phải lo lắng cho tôi nhiều, phải cố gắng quên đi Hương ạ, mà cần phải sống tiếp, không biết là tôi có thể sống với cái cảm giác này suốt đời hay không? mãi suy nghĩ, nên mẹ nuôi tôi vào phòng lúc nào mà tôi không biết.

— Hương nghĩ gì mà thần người ra thế?

Tôi giật mình quay lại, nhìn thấy bà, tôi nhòa miệng cười

— Dạ, không có gì mẹ ạ, chỉ là vấn đề công việc thôi.

— Thế con đã ăn cơm chưa, mẹ mang cơm cho con này.

— Dạ con ăn rồi, mà mẹ nghỉ ngơi đi, đừng đem cơm cho con nữa, con không muốn vì con mà mẹ thêm cực.

— Có sao đâu, vì mẹ muốn được nhìn thấy con hàng ngày mà, mẹ bật cười nhìn tôi trả lời.

Mặc dù đã ăn rồi, nhưng nhìn thấy cơm mà mẹ mang cho tôi, tôi cầm lấy ăn vài miếng ẹ tôi vui lòng, tôi vốn ăn ít nên không thể nào ăn tiếp được nữa, hai mẹ con tôi ngồi nói chuyện

— Thế nào con đã quen không khí làm việc ở đây chưa, đồng nghiệp đối xử với con tốt chứ?

— Dạ con quen rồi, mọi người ở đây đối xử rất tốt với con, nên mẹ không cần phải lo lắng đâu.

—Ừ, nghe con nói mẹ cũng yên lòng, mà không sao vì tình trạng của con thế nào thì ngày nào mà mẹ lại không biết. Bà mỉm cười, nháy mắt nhìn tôi.

Tôi cũng mỉm cười đáp lại bà, phải mẹ nuôi tôi hiện giờ nằm trong ban quản

trị của bệnh viện này, bà cùng với năm người nữa đồng sáng lập nên, khi biết được tôi đã rất sốc không thể nào tin nổi, tôi không tin là mẹ nuôi tôi lại giàu như thế, tôi nữa muốn đi làm tại đây nữa lại không, vì tôi không muốn người ta nghĩ tôi dựa vào mẹ nuôi tôi để mà đi lên, nhưng bà động viên tôi và nói:

— Mẹ biết, con là một đứa có lòng tự trọng, muốn một mình vươn lên, nhưng với lương tâm là một bác sĩ mẹ mong con gạt bỏ những ý nghĩ tầm thường ấy ra khỏi đầu, con chỉ cần cố gắng làm tốt bổn phận của mình là được, đừng quan tâm hay nghĩ nhiều quá đến những dị nghị của mọi người xung quanh, rồi mọi người sẽ hiểu được năng lực của con.

— Vâng, con xin lỗi vì đã làm mẹ buồn lòng.

— Ngốc ạ, vì con như vậy nên mẹ mới yêu quý con, con là một cô gái trân thành, nhưng nhiều khi phải dững cảm lên rồi mọi chuyện sẽ tốt đẹp.

Tôi xà vào lòng mẹ tôi, tôi muốn hít hương thơm từ người của bà, bà đã cho tôi được một mái nhà ấm áp, mỗi khi đi làm về, nghĩ có ai đó đang chờ và lo lắng ình, cảm giác thật tuyệt, nhớ ngày đầu lên đây, tôi đã cố gắng tìm thuê ình một căn nhà trọ, cố gắng chi tiêu dè sẻn những đồng tiền mà tôi kiếm được lúc đi làm thêm, tôi đã muốn đến thành phố này từ lâu, kể từ lúc tôi còn bé, mẹ tôi lúc còn sống luôn mong muốn có một ngày được cùng cả nhà lên đây chơi, nhưng vì tình hình sức khỏe đã không cho phép bà thực hiện điều đó, tôi làm điều này một phần vì muốn thực hiện ước nguyện của mẹ tôi, và vì một phần tôi muốn được lên đây cho thỏa chí tò mò, đã đọc rất nhiều báo chí và xem trên ti vi nên tôi cũng biết ít nhiều về thành phố này, thành phố đẹp rực rỡ lung linh với muôn ngàn hoa, đẹp quá, tôi đã giành cả mấy ngày đầu tiên lên đây chỉ để đi thăm quan, bị mấy cơn mưa bất chợt ngấm vào người tôi cứ nghĩ mọi chuyện rồi cũng sẽ ổn không ngờ tôi lại nằm ngất xỉu ngay bên đường, may mà được mẹ nuôi tôi cứu, nghĩ đến lúc đó tôi vẫn còn một chút sợ hãi nhưng mà nhờ vậy tôi mới quen biết được mẹ nuôi tôi, dù sao trong cõi đời này tôi cũng tìm được một người yêu thương tôi thật lòng.

Tôi không biết trả lời bác sĩ Tuấn như thế nào, có nên nhận lời anh ta hay không, mẹ nuôi tôi chỉ mong muốn tôi có ình một người bạn trai, nhiều lúc bà hỏi tôi:

— Hương tại sao con sống như

thầy tu thế, con không chịu đi đâu cả khi xong việc là sao?

— Con chỉ muốn hai chúng ta sống như thế này, thế mẹ không thích hả?

— Tất nhiên là mẹ muốn rồi, nhưng mà con cũng nên tìm hiểu, và yêu thương ai đi chứ, con không biết là mẹ muốn có cháu từ lâu lắm rồi, có trẻ con trong nhà sẽ rất vui.

Tôi biết nói với bà thế nào đây, tôi không thể nói cho bà biết là tôi đã kết hôn và hiện giờ tôi là một cô dâu bỏ trốn, nhìn ánh mắt mẹ tôi long lanh lên khi nhắc đến trẻ con, tôi chỉ còn biết thở dài, người phụ nữ nào mà chẳng thích có em bé, nhưng mà với tôi thì có lẽ chuyện này không bao giờ xảy ra, quá khứ tôi muốn quên đi quá khứ, nhưng càng ngày nó càng giày vò tôi, khi xong việc ở bệnh viện tôi không dám về nhà, vì không dám đối diện với mẹ tôi, tôi chỉ còn biết cúi gằm mặt xuống trả lời những câu hỏi mà mẹ dành cho tôi, tôi không dám nhìn vào mắt bà, vì tôi sợ mọi chuyện sẽ lộ tẩy hết, thế là lấy cớ bận việc ở bệnh viện, tôi thỉnh thoảng mới về thăm nhà, tôi chỉ muốn tìm quên trong công việc, nhưng xem ra cũng không yên ổn, bác sĩ Tuấn cứ bám diết lấy tôi, mà tôi thì lại không muốn điều này chút nào.

— Hương, tối nay xong sớm em có bận chuyện gì không?

— Dạ không, có chuyện gì không anh?

— À, anh muốn mời em đi chơi?

Tôi lúng túng không biết trả lời anh thế nào? nhìn vẻ mặt của anh, chắc anh đang ngượng lắm khi đưa tay gãi đầu thế này, tôi không muốn anh hiểu lầm quan hệ giữa tôi và anh, nên mọi chuyện kết thúc càng sớm càng tốt, nhưng nếu thắng thường quá thì sợ làm anh buồn, mà nếu không thì tôi sẽ không bao giờ rút ra được, mà tôi sợ nhất là điều này nên tôi bảo anh:

— Em xin lỗi, nhưng em trót hứa với mẹ là về ăn cơm tối ở nhà rồi, em muốn giành thời gian nghỉ lễ này bên mẹ em, vì cũng đã lâu rồi hai mẹ con chưa ăn cơm với nhau.

— Thế à, thôi thì hẹn em lần sau vậy.

Tôi thấy giọng anh có vẻ là buồn chán, chắc anh đã giành biết bao hy vọng vào tôi, tôi nhìn anh bước đi mà như thầm nói “em xin lỗi, em không thể nào tiếp nhận tình cảm của anh được, mong anh thông cảm cho em”, thở dài tôi về phòng mình thu dọn lại đồng hồ sợ, tôi muốn hoàn thành nó sớm để còn nộp cho bệnh viện, lúc này thời tiết không tốt lắm nên khoa của tôi có nhiều bệnh nhân hơn thường ngày, tôi đã giành hầu hết thời gian ở đây chỉ để khám bệnh, mổ cho bệnh nhân, tôi hầu như không

9. Chương 9

ngủ đủ giấc từ lâu lắm rồi, tôi cũng không để ý đến nó nữa, vì với tôi công việc là liều thuốc tốt nó giúp tôi quên hết mọi thứ. Mẹ đến bệnh viện thấy tôi trong tình trạng làm việc như điên không có thời gian nghỉ ngơi, bà lo lắng cho tôi nhưng cũng tức giận

— Hương, con muốn chết hay sao, tại sao làm việc mà không có giờ giấc nghỉ ngơi gì hết, con định bỏ bà già này một mình hả, làm gì thì làm con không nghĩ inh thì cũng phải nghỉ ẹ chứ?

Thấy bà sụt sịt sắp khóc tôi hoảng quá vội bảo:

— Mẹ yên tâm đi, tại lúc này có nhiều bệnh nhân quá, nên con chỉ cố gắng giúp họ thôi, mà cũng đến kỳ nghỉ lễ rồi, lúc ấy con sẽ giành cả ngày bên mẹ, nên mẹ đừng lo mẹ nhé.

Nghe tôi nói vậy bà đã tươi tỉnh hơn được một chút.

— Thôi con thu xếp đi, vì mẹ đã xin phép cho con nghỉ trước rồi, thấy con làm việc như thế này mẹ không yên tâm được.

— Mẹ đừng lo con khỏe lắm nên không sao đâu, thật ra tôi đã dấu mẹ, vì xấp này ngủ không đủ, tôi lại kém ăn nên cảm thấy nhức đầu, và mệt mỏi, nhưng tôi lại không muốn ngục ngà và cũng không muốn để ai biết nên đã cố tươi tỉnh để mọi người khỏi lo, chị Hồng trưởng khoa rất thích tôi và yêu quý tôi như em gái, nhìn thấy tôi như vậy, chị bảo:

— Mà có về nghỉ ngơi đi không, nếu không lại ngất xỉu ở đây bây giờ.

— Em có sao đâu mà chị khéo lo, em chỉ hơi mệt tí xíu thôi.

Chị lắc đầu thở dài:

— Đúng là ương bướng thật, nhưng mà em có biết là đã làm quá giờ bệnh viện không hả, nghĩ gì thì cũng phải lo inh chứ, mà em vẫn còn trẻ phải nghĩ đến chuyện yêu đương đôi lứa dần đi, cứ giành hết thời gian ở đây, thì không khéo thành gái già mất.

Nghe chị nói tôi bật cười:

— Vâng, em cũng mong mình thành gái già.

— Cái con bé này, mà điên hả, lúc đấy thì đừng có hối hận nhe em.

Chị bỏ đi, tôi về phòng mình, nếu chị mà biết chuyện của tôi thì chị sẽ hiểu thôi.

Tôi đang định đi về nhưng có một ca tai nạn giao thông, bệnh nhân đã bị mất nhiều máu, một bên chân đã bị dập nát, bệnh nhân đã bị bất tỉnh, vì ngày lễ nên mọi người đã ra về gần hết chỉ còn lại vài bác sĩ cần trực ban ở đây, tôi thấy vậy mặc dù không phải là ca của mình nhưng tôi muốn ở lại giúp họ, bệnh nhân cần đưa vào phòng mổ gấp, khi mọi chuyện xong xuôi thì cũng đã quá khuya rồi, tôi chợt nhớ là đã hứa với mẹ về ăn

cơm, thế này thì mẹ sẽ giận tôi mất, vội vớ lấy cái điện thoại tôi gọi cho bà, vì sợ bà vẫn còn đợi tôi:

— A lô, mẹ hả?

—

— Con xin lỗi, con đã định về sớm, nhưng có một ca tai nạn giao thông mà bệnh viện lại vắng người nên con ở lại giúp, con thật lòng xin lỗi mẹ.

— Hừ, con giỏi lắm lúc nào cũng bệnh viện, lúc nào cũng công việc, khó khăn lắm mẹ con ta mới có một bữa cơm mà con lại.

— Con xin lỗi mà, thôi mai con về mẹ nhé, chúc mẹ ngủ ngon.

— Ừ.

Tôi biết mẹ giận tôi, nhưng mà tôi còn cách nào khác đâu, đang suy nghĩ thì bác sĩ Hùng tới, ông đưa cho tôi lon nước.

— Uống đi cháu, ta không hiểu, hôm nay là ngày lễ mà, lẽ ra lúc này cháu phải ở nhà, hay đi đâu chơi mới đúng chứ?

— Dạ cảm ơn bác, tại cháu cũng không có việc gì làm nên ở lại giúp thôi.

— Thế người yêu cháu đâu, anh ta không giận hả?

— Dạ.

Tôi lảng tránh câu trả lời của ông

— Thế còn bác gái, chắc là không giận bác chứ, vì hôm nay bác không về nhà được mà.

— Ừ, nhưng mà nghề nghiệp này nó vậy, có khi đang ngon giấc ở nhà thì có chuông điện thoại thậm chí là hai, ba giờ sáng bệnh viện gọi thì cũng phải đến thôi, lúc đầu mới cưới bà ghen dữ lắm, nhưng sau này thì hết rồi.

Không biết bác nghĩ gì mà ngồi cười một mình, tôi nghĩ chắc là bác đang nghĩ về vợ mình, tình cảm của hai người chắc là rất mặn nồng, tôi nhìn bác rồi suy nghĩ lại mình, tôi không biết số phận mình sẽ đi đến đâu. Tôi cũng giống như nhiều người phụ nữ khác cũng muốn lấy chồng sinh con, nhưng cuộc hôn nhân của tôi có lẽ là cuộc hôn nhân kỳ quặc nhất, bây giờ đứng trước mọi chuyện đã rồi tôi chỉ còn biết trốn ở đây, lao vào làm việc để mong hết ngày qua tháng, tôi muốn về thăm con Hoa, bố chồng tôi và bạn bè trong lớp, nhưng mà không dám, chắc là mọi người buồn tôi lắm, thỉnh thoảng tôi cũng nhớ đến bố tôi, không biết ông có lo lắng cho tôi, hay nhớ đến đứa con gái này hay không, nhưng hình như có tiếng ai kêu tôi thì phải, mà cũng đến giờ đi khám cho bệnh nhân rồi, mai tôi phải về nhà xin lỗi mẹ tôi mới được.

* * *

Đang từ bệnh viện về nhà tôi đã cảm thấy mệt mỏi lắm rồi, cả đêm hôm qua không ngủ, tôi có cảm tưởng là mình vừa đi vừa ngủ, mẹ mà trông thấy tôi trong bộ dạng này thì mẹ sẽ xỉu mất, híc chỉ nghĩ đến việc phải xin lỗi mẹ là tôi đã cảm thấy ớn rồi, chắc lần này mẹ sẽ

khó mà tha thứ cho tôi quá, vì tôi đã vi phạm không biết bao nhiêu lần rồi, nhưng mà thôi kệ, mẹ yêu tôi mà đúng không chắc là mẹ sẽ hiểu thôi, nếu bây giờ mà có cái giường ở đây thì tốt quá tôi sẽ leo lên làm một giấc, tôi đã buồn ngủ lắm rồi, mà hình như hôm nay con đường này dài ra thì phải, con đường với cái tên mà tôi đặt cho nó “Hoa Nhớ” đã trở nên quen thuộc với tôi, nhìn hàng cây hai bên đường xanh thắm, một màu xanh tự nhiên, đẹp mắt, tôi lần nào đi qua cũng muốn vuốt ve những thân cây này, chắc là chúng

đã lớn tuổi rồi, chúng che mát ọi người khỏi nắng, mà có ai từng hỏi là chúng có buồn không khi chứng kiến thời gian trôi qua, và đã có ai từng dừng lại cảm ơn chúng vì đã mang màu xanh, màu của hạnh phúc, mang không khí trong lành đến ọi người, tôi không biết là trái đất sẽ ra sao nếu không có rừng, có cây có lẽ vì thế mà tôi yêu thiên, mẹ từng nói với tôi:

— Con phải yêu cây, yêu rừng, vì chúng mang lại sự sống trên trái đất cho chúng ta.

Ngày ấy tôi vẫn còn bé, từng được mẹ dẫn đi công viên chơi, với tôi một con bé con chỉ biết vui đùa, nghịch ngợm đâu hiểu được những gì mà mẹ tôi nói, khi nhìn thấy tôi bẻ một cái cây, mẹ bảo:

— Hương à, con không nên làm như thế, con cần phải chăm nom đến chúng, vì như thế chúng mới lớn lên được và như vậy con mới có bóng mát để chơi chứ?

— Vâng, tôi gặt đầu nhưng đầu hiểu gì nhiều đâu, chỉ trả lời ẹ vui lòng mà thôi.

Hai mẹ con tôi đã trồng rất nhiều hoa ở trong vườn, ngày nào tôi cũng chạy ra chăm sóc cho chúng, mẹ tôi thấy vậy thì vui lắm, nhưng kể từ lúc sức khỏe của mẹ yếu đi mẹ không còn cùng tôi ra vườn nữa, tôi hàng ngày mang ẹ vài bông hoa mà tôi đã trồng ở trong vườn, tôi kể ẹ nghe chuyện chúng lớn như thế nào, chuyện trường lớp, bạn bè ra sao, mẹ tôi cố gắng mỉm cười, khuôn mặt mẹ nhăn lại vì đau. Những ngày cuối cùng, tôi cầm tay mẹ khóc nức lên, mẹ nhìn tôi không thốt nên lời, cơn đau đã không cho phép mẹ nói, nhưng trong ánh mắt mẹ là cả một trời yêu thương, mẹ từng nói với tôi dù mẹ có ra đi thì mẹ vẫn mãi là làn mây che nắng cho tôi đi, ngược nhìn lên bầu trời xanh, nhìn vài cụm mây trắng bay bay, tôi nghĩ không biết mẹ tôi trốn ở nơi nào, có phải là mẹ đấy không, sờ lên trái tim mình tôi biết mẹ luôn ở bên tôi, tôi mang hình dáng của mẹ, nụ cười và từng

lời nói của mẹ in đậm trong trí nhớ của mình, bức hình của mẹ vẫn còn đây, chấp tay nhìn lên trời tôi nói:

— Mẹ ơi, con gái của mẹ nhớ mẹ nhiều lắm, con cảm ơn mẹ nhiều vì mẹ đã mang đến một người mẹ yêu thương và chăm sóc cho con.

Mắt tôi nhòa lệ, mấy người đi qua đường quay lại nhìn tôi chắc họ nghĩ là tôi đang gặp chuyện gì đó, lấy tay quạt nước mắt, tôi cứ tưởng công việc có thể làm cho tôi quên đi nhưng mà chỉ làm cho thể xác của tôi mệt mỏi hơn mà thôi, còn tâm hồn thì vẫn vỡ nát như vậy, chắc là cơ thể của tôi cần nghỉ ngơi tôi đã thấy choáng váng lắm rồi.

— Bác yêu cầu con về nhà nghỉ ngay lập tức, con mà có chuyện gì thì mẹ Thu của con không tha cho bác đâu.

Tôi mỉm cười nhìn Bác Hoan, tôi biết bác là bạn tốt của mẹ nuôi tôi, vì thỉnh thoảng bác cũng hay đến nhà tôi chơi, hơn nữa bác còn là giám đốc của bệnh viện này.

— Vâng, con biết rồi, khám xong cho bệnh nhân là con về

— Thôi, để đây cho thằng Tuấn, nó làm cho, con về nghỉ đi.

— Bố anh nói đúng đấy, em về nghỉ đi, mà có cần anh đưa về không?

— Dạ, không cần đâu anh, em còn có chút chuyện, cảm ơn anh nhiều.

Tôi về phòng mình cởi áo blu ra, mắc trên khay, bóm chán tôi đau đầu quá, vớ tay lấy vỉ thuốc, tôi cần uống một viên để giảm đau, xấp xếp lại giấy tờ, ký nốt vào mấy hồ sơ của bệnh nhân cần theo dõi, tôi mỉm cười chào mọi người rồi ra về, nhưng tôi chợt nhớ ra món quà mà tôi định tặng mẹ, may quá tí nữa thì quên, cầm nó trên tay tôi khép cửa lại, bước ra khỏi bệnh viện nhìn hai bên đường tôi thấy mọi người đang tập nập đi làm, đi chơi, đi học, còn tôi thì ngày hôm nay không phải làm gì cả, đã lâu lắm rồi tôi mới được nghỉ ngơi, mặc chiếc áo khoác vào người, tôi muốn mình đi dạo một chút trước khi về nhà gặp mẹ tôi.

Tôi yêu cái thành phố ngàn hoa này, cái không khí xe lạnh như giúp tôi tỉnh ngủ hẳn, tôi muốn đi chậm lại để tận hưởng không khí buổi sáng, đã lâu lắm rồi mới cho phép mình hít thở không khí trong lành, ngoài mùi thuốc, mùi sát trùng của bệnh viện tôi không còn ngửi thấy mùi gì nữa, vươn vai tôi hít căng không khí vào buồng phổi của mình, thật sáng khoái tôi mỉm cười mà không hay có ai đó đang đứng nhìn tôi.

— Hương!

Nghe thấy có người gọi mình, tôi quay lại nhìn thì ra là anh Thái anh nuôi của tôi, tôi vội bước đến xe của anh.

— Chào anh, có chuyện gì mà

10. Chương 10

anh lại ở đây vào sáng sớm thế này.

— Anh đi đón em chứ còn đi đâu, anh định mời em và gì về nhà anh chơi, vì hôm nay là ngày lễ mà, anh gọi điện cho dì, thì dì bảo em vẫn ở bệnh viện suốt đêm qua, nên anh nghĩ cũng tiện đường nên tạt qua đây đón em luôn. Anh mở cửa xe cho tôi vào.

— Nay nhóc, anh thấy em lúc này xanh xao quá đấy, làm việc gì cũng vừa thôi, em có biết là gì lo cho em lắm không hả.

— Em biết, nhưng mà bệnh viện nhiều việc quá, mà em thì lại không thể nghỉ được.

— Cả một cái bệnh viện biết bao nhiêu người mà em lo gì, có phải là mình em đảm đương hết đâu, thôi đi cô nhóc đừng có mà biện hộ.

— Em đâu có, anh yên tâm đi em biết sức mình mà.

Anh quay sang cốc vào đầu tôi một cái, rồi nhìn tôi lắc đầu, anh bảo:

— Thôi tôi chịu cô, nhưng mà nếu cô làm cho dì buồn thì cô không yên với tôi đâu.

— Dạ, em biết.

Nghe cái giọng đe dọa của ông anh tôi, tôi phải bật cười, tôi hạnh phúc vì anh lo cho tôi, ở một nơi xa lạ thế này tôi đã tìm thấy được một người mẹ nuôi và một người anh nuôi thật tốt.

— Anh à, thế còn chị dâu đâu?

— Anh cũng không biết nữa, từ sáng tới giờ anh gọi cho cô ấy nhưng mà không được.

Nhìn mặt anh hơi đỏ, tôi phì cười, Thoa tên người con gái mà anh yêu, có lẽ hai anh chị cũng sắp tính tới chuyện lấy nhau, ngày đầu tiên anh giới thiệu cho tôi biết, nhìn vào mặt anh tôi muốn trêu anh quá nên gọi chị Thoa là chị dâu, từ đó thành quen không sửa được, mà khổ không biết cái anh cù lẩn của tôi đến bao giờ mới cưới người ta cho tôi nhờ.

— Anh Thái à, hai anh chị đã yêu nhau lâu rồi, mà sao anh không rước chị về luôn đi.

— Anh cũng biết thế nhưng mà anh chưa chuẩn bị được gì cả.

— Anh là thằng ngốc, yêu người như thế mà chưa muốn cưới, em nói thật nhé, đến lúc hối không kịp đâu.

— Em chỉ nói xàm, để từ từ rồi anh tính

— Các anh đúng là đàn ông có khác, lúc có thì không biết giữ để mai sau khi người ta vượt mất thì lại tiếc, anh không thấy là anh Tùng ngày nào cũng lượn lờ quanh chị Thoa hả, ai bảo chị dâu của em xinh đẹp và tốt bụng thế làm gì, mà em thấy anh Tùng hợp với chị Thoa hơn anh, vì anh ấy biết trân trọng chị, chứ như anh hả suốt ngày bù đầu vào công việc, lúc người ta ốm anh cũng không biết, em bó tay với anh luôn đấy.

Nghe tôi nói một hồi anh im lặng tập trung vào lái xe, tôi không biết anh đang nghĩ gì, có vẻ như tôi nói hơi quá, nhưng mà nếu không làm vậy thì anh ấy sẽ không tỉnh ra, nhiều lúc nhìn chị Thoa buồn, tôi cũng tức thay cho chị, anh trai tôi thật ngốc, chị Thoa tốt như thế mà anh lại không quan tâm, tôi rất muốn tác hợp cho hai anh chị nên tôi nghĩ mình phải khích tướng ông anh trai tôi mới được.

— Anh Thái, anh giận em hả?

— Không, anh chỉ nghĩ là anh có gốc như em nói không thôi?

— Anh gốc quá rồi còn hỏi.

— Nhưng anh nghĩ đàn ông phải có sự nghiệp có như thế mới lo được cho người con gái mà mình yêu.

— Em không phủ nhận điều đó, nhưng mà anh phải cân bằng chứ, anh lo sự nghiệp thì anh cứ lo, còn quan tâm cho chị ấy thì anh cũng phải chú ý chứ, anh có biết là mỗi lúc gặp buồn vui trong cuộc sống nếu có người yêu ở bên thì còn chuyện gì tuyệt hơn nữa chứ, vì vậy em xin anh làm gì thì làm, anh nên dành thời gian cho chị ấy nhiều hơn, và nên cầu hôn người ta đi.

— Em gái của anh giỏi thật, nói chuyện cứ như người từng trải ý, nhưng mà thật lạ là anh không thấy em có bạn trai, em khuyên anh thì hay lắm, thế còn chuyện của em đến đâu rồi, dĩ cũng than thở với anh là em suốt ngày chỉ có công việc và công việc, thế là thế nào hả?

— Em khác anh chứ, em chưa yêu ai, vả lại em còn trẻ mà lo gì, tình yêu từ từ rồi nó sẽ đến, có muốn cũng không được, trong khi anh đã có chị Thoa, tình yêu lớn của đời mình thì anh phải biết trân trọng chứ.

— Ha ha ha, anh phá lên cười, em nói chuyện hay thật, anh không thể nào cãi nổi với cái miệng của em, mà sao số anh xui thế không biết khi có một cô em gái ương bướng như em.

— Anh bảo ai ương bướng, em dễ thương thế này mà anh lại bảo em ương bướng là sao, he he anh có biết là hậu quả nếu anh bắt nạt em không hả, em sẽ bảo chị Thoa xử lý anh.

— Thôi cho anh xin, anh chỉ đùa thôi mà.

Nhìn khuôn mặt của anh tôi như không phục lúc này thật là vui, nói chuyện với anh đã làm xua tan đi cái cảm giác u ám ở trong lòng, dù sao thì cũng đến nhà rồi, tôi phải xuống và chào mẹ tôi thôi.

Theo anh bước vào nhà, tôi đã thấy mẹ nuôi tôi ngồi đợi sẵn ở phòng khách.

— Con chào mẹ.

— Ừ, về rồi hả con, có mệt không?

— Dạ con không sao, con xin lỗi chuyện hôm qua.

— Thôi được rồi, con đi tắm rửa và thay quần áo đi, tí nữa hai mẹ con ta đến nhà Thái chơi.

— Vâng mẹ và anh đợi con tí xíu.

Để mẹ tôi và anh Thái nói chuyện với nhau ở phòng khách, tôi bước lên phòng của mình, lấy bộ quần áo mà tôi cho là đẹp nhất, tôi vào phòng tắm cố giải quyết mọi chuyện cho thật nhanh, mà tính tôi xưa nay vẫn thế, tôi không để ý nhiều vào sắc đẹp của mình, ai cũng bảo tôi xinh xắn, tôi có nụ cười của mẹ, cái tính ương bướng của cha, soi khuôn mặt nhiều đêm không ngủ có lẽ mắt tôi không được trong lắm, cũng phải tôi đang tàn phá sức khỏe của mình mà.

* * *

Ngồi trên xe đến nhà Thái, do quá mệt nên Hương thiếp đi lúc nào không biết, đến nơi bà Thu nhìn thấy con gái nuôi của mình đang ngủ say xưa như vậy thì mỉm cười lắc đầu còn Thái thì nói:

— Đây dì thấy chưa, nó suốt ngày ở bệnh viện bây giờ dẫn nó đi chơi thì nó lại lăn ra ngủ, bó tay với nó.

Anh lắc đầu nhưng nhìn cô bé ngủ dễ thương quá, mà trong mơ nó thấy gì mà nhoén miệng cười thế nhỉ, anh bật cười thích thú, thôi đành bế nó lên phòng anh vậy chứ bây giờ nó đang ngủ ngon mà đánh thức nó dậy thì anh thấy tội nó quá. Hôm nay anh mời dì và nhỏ Hương tới là muốn giới thiệu bạn anh mới lên đây, nó mới mở một công ty sản xuất trà, nên anh cho nó ở nhờ nhà mình, dù gì anh chỉ có một mình, bố mẹ anh đều sống ở nước ngoài cả nên nhà cũng vắng, thế mà nhỏ Hương lại lăn ra ngủ, thì anh biết ăn nói thế nào với thằng bạn đây, thế nào nó cũng cười anh thối mũi, cái con nhỏ Hương này lúc ngủ thì không ngủ lại ngủ đứng vào lúc này có chết anh không chứ.

— Cái con bé Hương này, dĩ đã bảo nó là phải chú ý sức khỏe, con thấy đây bây giờ nó ngủ y như heo.

— Thôi để cho nó ngủ đi ạ, nó cũng mệt lắm rồi, để con bế nó lên phòng rồi dì cháu mình nói chuyện, tiện thể con cũng muốn giới thiệu bạn con cho dì biết.

— Vậy thì phiền con, dì đến khổ vì lo cho nó mất.

Thế là Thái bế Hương lên phòng, anh tự hỏi là thằng Phong bạn anh nó dậy chưa, nó mới lên tối hôm qua, chắc là giờ này nó còn đang ngủ, nhưng ngoài dự đoán của anh, anh thấy Phong đang đọc báo trong phòng khách.

— Phong mà dậy rồi à, đây là dì của tao.

Phong đứng lên bước lại gần

— Chào dì, cháu là Phong bạn của Thái.

— Chào cháu.

Phong nhìn người con gái đang ngủ trong tay Thái, anh thắc mắc muốn hỏi, như hiểu được ý nghĩ của thằng bạn, Thái cười bảo:

— Đây là Hương, em gái nuôi của tao.

Phong nhìn kỹ người con gái đang ngủ trong lòng Thái, trong mắt anh có một cái gì đó khác lạ, mặt anh thay đổi màu liên tục, không ai để ý đến điều này, vì nó xảy

ra rất nhanh, anh thần thờ nhìn Thái bế Hương lên phòng mà không hay bà Thu đang nhìn mình.

— Cháu mở công ty sản xuất trà à? Bà Thu nhìn Phong hỏi.

— Vâng, công ty cháu mới khai được mấy tháng nay, nhưng mà do bận việc nên hôm qua cháu mới lên đây được.

— Cháu thấy thành phố này thế nào?

— Cháu rất thích thành phố này, thỉnh thoảng cháu cũng cùng bạn bè tới đây để du lịch, bây giờ thì chắc là cháu sẽ phải ở đây lâu.

Bà Thu nhìn anh cười, bà quan sát anh, bà thấy anh là một con người trầm tĩnh, với một nét đẹp lạnh lùng đầy nam tính, bà nghĩ chắc anh đã làm tan nát trái tim của rất nhiều cô gái.

— Hương là con gái của bác ạ? Giọng anh vang lên cắt đứt suy nghĩ của bà Thu.

— Không, nó chỉ là con gái nuôi của bác thôi.

— Vậy là cô ấy sống với bác.

— Ừ, nhà của hai mẹ con bác cách đây cũng không xa, khi nào rảnh thì mời cháu đến chơi.

— Vâng, cháu sẽ đến khi nào có dịp.

Trong đầu Phong đang đeo một ý nghĩ gì, chính anh cũng không biết, anh không thể nào tin được là gặp được Hương trong hoàn cảnh này, vì anh đã cất công đi tìm cô một năm nay, thế mà lại tìm thấy Hương khi anh nghĩ là có thể suốt đời anh không gặp lại cô được.

Một lúc sau Thái xuống, anh cười nhìn hai người:

— Thế nào, dì đã nói chuyện với Phong chưa?

— Tao và dì Thu đã nói chuyện rồi, Hương vẫn đang ngủ à?

— Ừ, nó ngủ ngon quá, di chuyển như thế mà nó không biết gì, tao nghĩ có ai mang bán nó, nó cũng không biết gì đâu.

— Nó làm như điên ấy, không chú ý giữ gìn sức khỏe gì cả, nhìn sắp này nó xanh sao quá, dì nghĩ phải ép nó đi du lịch ở đâu đó cho khuây khỏa, nếu không con bé sẽ ngã ngục mất.

— Dì nói phải đấy, Thái nói, để cháu xem có chỗ nào thú vị thì mua vé cho nó đi.

__ Nếu thế thì dì nhờ cháu, chỉ nghĩ đến con bé thôi là dì lại điên cả đầu.

Phong ngồi nghe hai người nói chuyện với nhau, anh cảm thấy Hương thật may mắn vì được hai người yêu thương chăm sóc ỉnh, anh mừng cho cô.

__ Cháu đã đặt nhà hàng rồi, lúc nữa chờ Hương dậy, bốn người chúng ta đi ăn.

__ Kiểu này thì chỉ ba người chúng ta đi thôi, cứ để cho cái Hương nó ngủ, chắc là nó không thể thức dậy vào lúc này đâu.

__ Đành vậy chứ biết làm sao bây giờ.

__ Cháu xin lỗi nhưng mà cháu không muốn ăn gì vào lúc này, thôi thì hai dì cháu đi vậy.

__ Mà sao vậy Phong, đi ăn với tao đi, mày ở nhà làm gì, bàn tiệc cũng đã đặt rồi.

Từ chối mãi không

11. Chương 11

được anh đành phải đi, mặc dù anh không có lòng dạ nào mà nghĩ đến truyện ăn uống.

Ba người bàn luận với nhau xong, rồi cùng nhau đi, chỉ còn mình Hương ngủ trong phòng, cô say xưa ngủ nên không biết gì cả, cô không biết rằng tai họa thật sự đang chờ cô.

Tôi ngủ một giấc dài, khi tôi tỉnh dậy thì đã là 11 giờ trưa, vươn vai, tôi mắt nhắm mắt mở bước vào phòng tắm mà không biết mình đang ở nhà anh Thái, nên đầu tôi bị va vào tường.

__ Á, lấy tay xoa xoa trán, bây giờ tôi mới quan sát kỹ căn phòng, tôi giật mình nhìn xung quanh, rút cục tôi đang ở đâu đây, tôi nhớ là hôm qua anh Thái đón tôi và mẹ nuôi tới nhà anh chơi, vậy chắc đây là phòng của anh Thái rồi. Xoay theo hướng ngược lại tôi mới tìm được phòng vệ sinh, hic nhà anh này thiết kế lạ quá, giải quyết mọi chuyện một cách nhanh chóng, tôi nhớ hôm nay tôi có việc cần làm, ngược nhìn đồng hồ, ôi muộn quá rồi, tôi phải khởi hành ngay mới kịp, đóng cửa phòng lại, tôi bước xuống phòng khách, định gặp anh Thái để cảm ơn anh và xin phép về nhà mình nhưng người mà tôi gặp không phải là anh Thái mà là một người đàn ông lạ đang đứng nhìn tôi.

__ Cô dậy rồi à?

__ Vâng.

Mặc dù trả lời nhưng tôi không hiểu anh ta là ai, mà sao anh ta lại ở trong căn nhà này, chắc anh ta là bạn của anh Thái.

__ Cô ngủ ngon chứ?

Hic, anh ta hỏi gì mà lảm thế, tất nhiên là ngủ ngon rồi.

__ Vâng, chào anh.

Đang định bước ra cửa thì anh ta bảo:

__ Cô không định ăn cơm hay sao, ngồi xuống đi, ăn xong tôi đưa cô về.

__ Không cần đâu, và tôi cũng không đói.

Mỉm cười chào anh ta, tôi xăm xăm bước ra cửa, nhưng anh ta đã chặn mắt.

__ Tôi bảo cô ăn xong, tôi đưa cô về, cô không nghe hả.

Nghe cái giọng này tôi giật mình, sao quen thế, cái giọng rất giống ông chồng của tôi, ngược mặt lên nhìn anh ta, tôi phải cụp ngay xuống, và không hiểu vì sao tôi lại ngoan ngoãn ngồi xuống cố nuốt bát cơm mà anh ta bảo.

Trên đường về, hai chúng tôi đều im lặng, tôi chỉ đường cho anh ta về nhà mình, sau khi xuống xe tôi cảm ơn anh ta, anh ta không nói gì mà quay xe đi.

Từ lúc gặp hắn, tôi đã cảm thấy ớn lạnh trong lòng, tại sao chứ, nhớ lại lúc nhìn vào mắt hắn, sao ánh mắt mà tôi đã trông thấy ở đâu rồi nhỉ, tôi không thể nào dứt ra được, tôi bước vào nhà một cách vô thức đến khi mẹ nuôi tôi hỏi, tôi mới giật mình tỉnh lại:

— Hương, về rồi hả con?

— Vâng, mẹ đang làm gì

đấy.

— À, mẹ đang chuẩn bị vài thứ cho con.

— Chuẩn bị cho con, mà chuẩn bị gì?

— Quần áo, vài thứ linh tinh mà con cần khi đi du lịch.

— Sao đi du lịch, con còn nhiều việc lắm, làm sao mà con đi được.

— Con không đi cũng không được vì mẹ và anh Thái đã đặt tua cho con rồi.

— Nhưng mà mẹ...

— Không nhưng ngại gì hết, con nghỉ ngơi đi, mai hai mẹ con ta đi.

Không dám cãi bà nữa lời, tôi bước lên phòng mình, dù gì cũng đã lâu tôi không có thời gian chăm sóc ình, nay nên tranh thủ cơ hội này dành thời gian bên mẹ nhiều hơn, thôi chết tôi quên rồi, chẳng phải tôi hứa chiều nay đến xem chị Mai diễn hay sao. Thay quần áo, tôi bảo mẹ :

— Mẹ, hôm nay con xin phép về khuya nhé!

— Hả, ừ được, bà nhìn tôi mỉm cười, chắc là con hẹn hò hả?

— Không, tôi mỉm cười đáp lại, con đi xem chị Mai diễn.

— Chị Mai là ai?

— Dạ là một trong những bệnh nhân của con.

Bà thở dài bảo:

— Thế mà mẹ cứ tưởng.

Vẫy tay chào mẹ, tôi bước ra cổng, mình ghét mặc váy tôi nghĩ nhưng mà hôm nay là ngày đặc biệt nên mình mới mặc nó, cái váy này mẹ đã mua cho tôi từ lâu rồi, nhưng không bao giờ tôi đựng tới, tôi chỉ thích mặc quần Jean với áo phông mà thôi vì với tôi nó rất tiện lợi vừa gọn gàng lại vừa năng động, nhìn tôi ăn mặc suốt như vậy mẹ chỉ còn biết lắc đầu thở dài, bà bắt tôi chưng diện bằng cách mua cho tôi nhiều váy áo, nhưng mà tôi không bao giờ để ý tới, nay mặc bộ váy này tôi thấy ngượng ngùng thế nào ấy, chỉ có mẹ tôi là hài lòng, bà gật gù bảo:

— Trông con gái mẹ hôm nay xinh ghê, thế nào cũng có nhiều anh để ý.

— Vâng, con cũng mong thế.

Bắt một chiếc tắc xi tôi đến nhà hát đúng giờ, không ngờ người ta tới đông quá, tôi quen chị khi chị đến khám tại bệnh viện và chị là bệnh nhân của tôi, mối quan hệ giữa chị và tôi rất tốt, chị là một diễn viên kịch nên đã gửi vé mời tôi tới xem, tôi còn đang loay hoay tìm chỗ ngồi thì một người cầm tay lôi tôi lại.

***]

Tôi chưa kịp nhìn thấy ai vì sân khấu hơn tôi, thì đã bị lôi đến một chỗ ngồi cách sàn diễn không xa, tôi muốn giằng tay ra nhưng mà anh ta khỏe quá tôi không sao giằng được, bực mình quá tôi hét lên:

— Buông tôi ra, anh làm gì thế?

—

Anh ta không trả lời tôi, mà tiếp tục kéo tôi như vậy, khổ quá không tài nào gỡ tay nổi, đến khi anh ta đẩy tôi vào một chỗ ngồi cạnh anh ta thì anh ta mới quay sang nhìn tôi hỏi:

Cô có sao không?

Hic, anh ta lôi tôi như thế mà bảo là tôi có sao không được à, tôi định quay sang mắng cho anh ta một trận thì tôi kinh ngạc nhận ra anh ta là anh chàng lạ mặt trong nhà anh Thái, kẻ mà tôi không muốn gặp mặt nhất vào lúc này, ôi thế là tiêu mất cảm hứng xem kịch của tôi, mà bỏ về lúc này có sao không nhỉ?

— Cô sao vậy, sao không trả lời tôi?

— Tôi không sao, cảm ơn anh. Tôi bực mình cảm ơn hấn, nhưng mà nghe giọng của tôi thì có cái gì đó không thân thiện cho lắm.

— Nghe giọng của cô thì hình như tức giận lắm thì phải, hấn quay sang tôi nhìn, còn nhếch mép nữa chứ.

Tôi sợ nhất là ánh mắt của hấn nhìn tôi, bối rối hai tay của tôi nắm chặt vào nhau, mà hấn có nhận ra sự sợ hãi của tôi không nhỉ. Tôi hy vọng là không, tôi phải tìm cách thoát khỏi tình trạng này càng nhanh càng tốt, nếu không thì tôi sẽ chết sớm vì đau tim mất, mà tại sao anh ta lại tới đây chứ, ôi cái thành phố này nhỏ bé thật, tôi nghĩ thay vì ngồi đây tôi sẽ đi dạo bờ hồ rồi về còn tốt hơn, nhưng mà nếu về sớm thì bó hoa tôi mua tặng chị Mai thì làm thế nào, à phải rồi tôi sẽ nhờ người gửi dùm cho chị, vậy là xong, yên chí với những gì mà mình nghĩ tôi mỉm cười một mình. Chắc là thấy tôi giống như con diên anh ta quay sang hỏi:

— Cô định tính làm gì hay sao, mà ngồi cười như thế?

— Không có gì, mà anh quan tâm làm gì chứ. Bực mình quá đi mất, thế là toi một ngày nghỉ của tôi, người muốn gặp thì không được gặp tự dưng lại gặp kẻ hắc ám như anh ta, người gì mà mới lần gặp đầu tiên đã quát người ta như thế chứ, không biết anh ta nghĩ tôi là cấp dưới của anh ta hay sao, ôi đau đầu quá, khổ thật cơn đau đầu lại bắt đầu hành hạ tôi.

— Cô có sao không, để tôi đi mua thuốc cho cô.

— Dạ, không cần đâu, chỉ tại tôi thiếu ngủ và hơi mệt một chút.

— Cô cứ ngồi đây đi, đợi tôi đi mua thuốc cho cô.

— Không cần đâu.

— Tôi đã bảo cô ngồi thì cô ngồi đi, mà đừng có nghĩ đến chuyện đi đâu, nếu cô mà trốn về mai tôi sẽ đến nhà tìm cô, mà cô biết tôi sẽ làm gì cô rồi chứ.

— Vâng.

Hấn bỏ đi, mà tại sao tôi lại ngoan ngoãn nghe lời hấn thế nhỉ, tôi cũng không hiểu nổi mình nữa, mới tính trốn ra bờ hồ đi dạo rồi về, kiểu này thì đành ngồi đây đợi thôi, ánh đèn sân khấu đã tắt, vở kịch bắt đầu diễn, tôi không chú ý xem vở diễn mấy, vì lúc này tôi đang mải nghĩ đến chuyện

khác, thì có tiếng người gọi nhỏ:

— Hương, em đi xem kịch một mình à?

Tôi ngược nhìn lên thì ra là anh Tuấn, thế mà tôi quên mất, anh cũng được chị Mai gởi vé như tôi, mà hình như có cả cô Hồng, bác Hùng và mấy người nữa, tôi mỉm cười nhìn họ và gật đầu chào:

— Vâng, mọi người cũng đi xem kịch ạ.

— Ừ, mà cái con bé này, đi thì phải rủ mọi người chứ, lại lên đi xem một mình, có phải đi cùng anh nào rồi phải không. Tiếng cô Hồng tra vấn tôi.

— Dạ, em đi một mình thôi, em cứ nghĩ mọi người không đi chứ, ngày lễ thì phải ở bên gia đình mà.

— Thế là may đấy Tuấn ạ, nó mà đi với ai khác thì anh chàng này chắc sẽ phát ghen lên đấy. Họ quay sang trêu Tuấn làm cho anh đỏ mặt, chắc là anh hơi ngượng nên mỉm cười chữa thẹn, rõ khổ cho tôi, tự đứng làm trò đùa ọi người. Không biết vô tình hay cố ý mà họ đẩy Tuấn ngồi cạnh tôi, anh nhìn tôi hỏi:

— Được nghỉ mấy ngày, Hương có định đi đâu không?

— Dạ, mẹ và em định đi du lịch anh ạ.

— Thế hả?

Nghe giọng anh có vẻ hơi buồn, tôi không dám nhìn anh nữa, tôi hiểu tình cảm của anh giành cho tôi, nhưng mà tôi không thể đáp lại được, tôi chỉ coi anh như anh trai của mình mà thôi, tôi mong anh sẽ gặp được một người con gái yêu anh, cầu mong cho anh hạnh phúc.

* * *

Chìa gói thuốc trước mặt và một chai nước, anh ta bảo tôi:

— Thuốc đây, cô uống đi.

Không chỉ mình tôi quay lại nhìn anh ta, anh Tuấn, cô Hồng và bác Hùng cũng nhìn anh ta nữa, hình như họ đang thắc mắc anh ta là ai thì phải.

— Cám ơn anh, tôi cầm lấy gói thuốc và chai nước, tôi nghĩ sao tôi lại rơi vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan thế này chứ.

— Ai đấy? Anh Tuấn hỏi, hình như anh không được vui.

— Dạ, đây là anh Phong bạn của anh Thái nhà em, anh ấy mới đến thành phố hôm qua.

— Vậy là hai người đi xem kịch cùng nhau à? Cô Hồng hỏi.

— Dạ, không em chỉ tình cờ gặp anh ấy ở đây thôi. Sao họ hỏi tôi như hỏi cung vậy nhỉ, tôi không muốn tình huống này một chút nào, phải tìm cách thoát ra mấy được, à phải rồi tôi sẽ nhờ mẹ tôi giúp chỉ cần gọi điện thoại về nhà là xong.

— Đây là anh Tuấn, bạn đồng nghiệp của em.

— Chào anh.

— Chào anh.

— Đây là bác Hùng, cũng làm việc trong bệnh viện với em.

— Chào bác.

— Chào cậu.

— Còn đây là cô Hồng, trưởng khoa của em.

— Chào chị.

— Ừm, chào cậu.

Sau khi giới thiệu xong, thì mọi người quay lên xem tiếp vở kịch, tôi lúc

12. Chương 12

này không còn tâm trí đâu mà xem nữa, nên lấy có phải vào phòng vệ sinh, tôi bước ra khỏi rạp, đi chơi với chiếc váy này thật khó chịu tôi nghĩ, mình phải vào phòng vệ sinh thay ra, à mà quốc bộ đêm thì sao nhỉ, nghĩ vậy tôi liền tìm một phòng vệ sinh còn trống, thay song tôi thở phào nhẹ nhõm, nào quốc bộ thôi, hôm nay tôi phải “đi hoang” một bữa.

Gọi điện xin lỗi họ vì có việc gấp, tôi một mình đi dạo quanh bờ hồ, trời đêm lạnh thật, rụt cổ lại tôi quàng chiếc khăn ấm mà mẹ mua cho tôi, tôi thích cái không khí này, nhìn từng cặp đi ngược chiều lại với tôi họ đang tay trong tay, ríu rít nói cười, tôi ghen tị với họ, tôi cũng muốn có một cuộc sống bình thường được cùng người yêu đi dạo trong ánh đèn đêm, trong không khí lễ hội, nhưng ước mơ mãi chỉ là ước mơ thôi, tôi phải đóng cửa lòng mình lại, tôi không dám mở nó ra vì tôi sợ mình lại đau một lần nữa.

— Cô bảo có việc bận mà trốn ra đây đi dạo một mình hả?

Có tiếng ai đó cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi. Quay ra nhìn thì ra là tên hắc ám, mà sao hắn lại ở đây, không phải là hắn đang xem kịch hay sao? Hắn đi song song cạnh tôi, tôi nhìn hắn hỏi:

— Không phải anh đang xem kịch hay sao?

— Tôi thấy cô đi nên đi theo xem cô đang làm gì, mà thú vị thật cô cũng là người biết nói dối đấy, hắn đưa ánh mắt tinh quái nhìn tôi từ đầu đến chân.

Sao hắn cứ quấy rầy tôi mãi thế, từ lúc hắn xuất hiện đến giờ không lúc nào tâm trí tôi được yên cả, cái không gian mà tôi cố tạo dựng bao lâu nay đã không còn yên tĩnh nữa rồi.

— Đó là việc của tôi. Tôi cố bước nhanh thoát khỏi hắn, nhưng vô ích, đi được một hồi tôi phải chịu thua đi chậm lại cũng không song mà đi nhanh cũng không thoát, thôi thì về, nhìn thấy một chiếc taxi tôi vội vẫy lại, đang định leo lên thì hắn nắm tay tôi lôi lại, hắn bảo tài xế:

— Xin lỗi anh, tôi sẽ đưa cô này về.

— Các người rảnh nhỉ. Anh ta tức giận lái xe đi, còn tôi cố với theo:

— Này anh, chờ tôi đã.

— Anh làm cái gì thế, anh có biết là khó lắm mới đón được một chuyến không, tôi tức quá không dần được nên quát lên.

— Xe tôi đậu cũng không xa ở đây, để tôi đưa cô về.

— Không cần, tôi tự đón xe được.

— Nếu thế thì không có chiếc xe nào dám đón cô đâu.

Hắn nói đúng, nếu tôi mà thi gan với hắn thì có đến sáng hắn cũng sẽ phá tôi, mà nhà tôi thì cách đây xa quá đi bộ thì không

thể, mà trời cũng đã khuya rồi, ời cuộc đời tôi sao lại gặp một người như hắn chứ, không có ai cho hắn trút giận hay sao mà hắn lại tìm một con bé như tôi, không còn cách nào khác, tôi đành leo lên xe hắn, hắn nhìn tôi bảo:

— Thắt dây an toàn vào, và phóng xe đi.

Ngồi trên xe tôi im lặng không thèm nhìn hắn, ai bảo hắn cứ trêu tức tôi làm gì, mà tôi đâu có quen thân gì hắn chỉ mới gặp nhau có hai lần thôi, nhưng hắn đã mang lại cho tôi một ấn tượng mạnh mẽ, tôi nghĩ trên đời này ngoài ông chồng của tôi và hắn ra thì không có người thứ ba.

Vớ lấy chiếc áo khoác hắn quăng lại chỗ tôi và bảo:

— Cô khoác vào đi, cô không biết là trời lạnh lắm hay sao mà ăn mặc phong phanh như thế.

Tôi đẩy trả áo cho hắn.

— Tôi không rét, bây giờ tôi đang rất nóng.

— Cô nóng trong hay nóng ngoài, thôi mặc vào đi, cô không biết là mặt cô lúc này khó coi thế nào đâu, đã rét thâm tím lại rồi mà còn làm bộ là sao.

Mặc tôi có đồng ý hay không hấn nhào người sang, lấy áo đắp vào người cho tôi, chiếc xe loạng choạng như xấp đâm vào vỉa hè, hoảng quá tôi hét lên:

— Anh lo mà lái xe đi, anh muốn chết thì chết một mình đi sao còn kéo theo tôi làm gì ?

— Tất cả là tại cô, bảo mặc áo vào thì mặc đi còn kêu ca cái gì nữa.

— Được rồi tôi mặc được chưa.

— Thế thì tốt.

Tôi muốn cho hấn ăn vài quả dấm, hấn đã làm cho tim tôi sắp rút ra ngoài rồi, hôm nay tôi mới được nếm trải cái cảm giác nóng lạnh là như thế nào, nghĩ lại một năm bình yên của mình, tôi muốn quay lại cuộc sống cũ, tôi nhìn hấn như thăm bảo “anh có hiểu không hả”.

— Bộ mặt tôi dính gì hay sao mà cô nhìn tôi ghê thế.

— Mặt anh dính gì kệ anh, mà ai bảo là tôi đang nhìn anh.

— Vậy hả, cho tôi xin lỗi, hấn lắc đầu quay sang nhìn tôi hấn lẩm bẩm:

— Cứ tưởng là sau một năm mới gặp, cô ta đã thay đổi, nào ngờ vẫn ương bướng như xưa.

— Anh bảo sao, bộ anh đã từng biết tôi hả?

— Không, hấn vội đáp nhưng hình như giọng nói không được tự nhiên lắm, tôi thắc mắc muốn biết là tôi quen biết hấn trong trường hợp nào, ngoài cái cảm giác quen thuộc ra, tôi không nghĩ là mình đã từng gặp qua anh ta, trong số bạn bè tôi thì không có ai giống hấn cả.

Vậy thì chắc là tôi nghe nhầm thôi.

— Xuống xe, đến nhà của cô rồi.

Vứt trả hấn cái áo khoác, tôi mở cửa xe, không quên đóng xầm cửa lại để cho hấn biết là tôi đang tức giận như thế nào.

Cảm ơn anh và hy vọng không bao giờ chúng ta gặp lại nhau.

Tôi định bước đi thì hấn nắm tay tôi lôi lại, hấn nhếch mép cười rồi bảo tôi.

— Cô thú vị lắm nhưng mà nếu muốn tránh tôi thì trừ phi cô lại đi trốn, nhưng mà lần này thì cô không thoát được đâu.

Đẩy tôi sang một bên hấn lái xe đi, không quên xì khói làm cho tôi phải ho sặc sụa.

— Đồ chết bầm, tôi nguyên rửa hấn, cầu cho anh thủng lốp xe, tôi lăm bầm xoa xoa cánh tay vừa bị hấn nắm, đau quá hấn có biết đối xử với phụ nữ hay không ? mà hấn bảo “cô lại đi trốn” là sao, hôm nay hấn đã nói hai câu này rồi, không biết là hấn có chuyện gì giấu mình nhỉ, chắc là phải có chuyện gì đó đã xảy ra nên chỉ gặp nhau có hai lần mà hấn đã hành mình như thế này rồi.

Mở khóa cổng để vào nhà, tôi nghĩ chắc mà mẹ nuôi tôi đang ngon giấc, cũng đã khuya quá rồi còn gì, tôi cũng phải lên phòng đánh một giấc đây, lấy tay che miệng tôi ngáp một cái dài, nghĩ đến chiếc nệm êm trong phòng mình, tôi mỉm cười.

Tay mân mê cốc trà, đêm nay Phong không ngủ được, anh vừa gọi điện cho ông Tài:

— A lô, con chào bố.

— Ừ, chào con, tình hình thế nào, con có khỏe không?

— Dạ có, con khỏe, thế còn bố và mọi người ở nhà sao rồi?

— Bố và mọi người vẫn bình thường, mà công việc đã ổn định chưa?

— Công việc đang tiến triển tốt, công ty đang bắt đầu xây dựng một thương hiệu mới, con hy vọng là lần này sẽ thành công. Khi nói về công việc anh luôn có hứng thú, nhưng điểm quan trọng nhất là anh có nên nói cho bố mình biết, anh đã tìm thấy Hương rồi không, ngập ngừng mãi anh nghĩ ” Bố chắc sẽ rất vui khi biết điều này”

— Bố ạ, con có điều này cần nói, con đã tìm thấy Hương rồi.

— Thế hả, mà ở đâu, nó sống tốt chứ?

Anh bật cười trả lời ông

— Cô ấy bây giờ là em nuôi của thằng bạn con, con mới gặp hôm qua, bố yên tâm cô ta cũng chẳng thay đổi gì nhiều, nghĩ lại cuộc nói chuyện lúc tối khi anh đưa cô về, anh lắc đầu.

— Nếu đã gặp rồi thì con định giải quyết như thế nào, nó có thái độ gì không?

— Bố ạ bây giờ con đang rối lắm, con cũng không biết làm gì vào lúc này, mà cô ta hình như không nhận ra con.

— Nó không nhận ra con cũng phải, vì sau ca phẫu thuật ấy con đã thay đổi diện mạo của mình rồi còn gì, nhưng mà bố nghĩ như thế cũng tốt, biết đâu đây là cơ hội cho hai đứa làm lại từ đầu thì sao.

Anh định nói với ông

“Con nghĩ là không có chuyện đó đâu” nhưng anh không thể làm tiêu tan đi hy vọng mà ông dành ình.

— Vâng, con cũng hy vọng thế, thôi chúc bố ngủ ngon, có gì con sẽ gọi lại cho bố sau.

— Ủ, con cũng vậy, mà con phải đối xử tốt với nó nhé, bố muốn gặp con bé quá.

Ông đã cúp máy rồi, anh đi đi lại lại trong phòng, bây giờ anh mang một diện mạo mới, một cái tên mới, anh nghĩ đến cái tên ” Quốc Huy” của mình, tạm thời anh dùng tên “Phong” để thay thế, phải anh và cô ta cần có thời gian để kết thúc chuyện này, anh muốn biết cô ta sẽ nghĩ gì khi biết anh là ông chồng mà cô ta đã bỏ chôn, chắc đó sẽ là điều tệ hại nhất từng gặp trong đời của cô ta. Ngày mai mình lại gặp nhau Hương ạ.

Trở về nhà sau mấy ngày di du lịch cùng mẹ nuôi, tôi cảm thấy tâm trạng mình rất thoải mái, hay thật tôi đã tự cho phép mình quên hết mọi chuyện đi chỉ có niềm vui, nỗi háo hức đi khám phá những vùng đất mới, tôi nghĩ ” nơi đó công nhận đẹp thật”, hai mẹ con tay xách nách mang, mẹ tôi đã mua rất nhiều quà và quần áo, bà muốn tặng nó cho anh Thái và chị Thảo một ít làm kỷ niệm, còn tôi thì chỉ mua vào đồ gốm sứ, trông chúng xinh xinh, vừa nhìn thấy chúng là tôi đã xà xuống mua ngay, tôi muốn để chúng trong phòng mình, thỉnh thoảng đem ra ngắm.

— Hương lát nữa con đem quà này cho anh Thái con nhé, à mà mẹ cũng có quà cho anh chàng Phong.

Nghe nhắc đến tên Phong là tôi đã không muốn đi chút nào rồi, nhưng để làm mẹ vui lòng tôi bảo:

— Vâng, để lát nữa con đi.

Bấm chuông cửa nhà anh Thái, tôi chỉ hy vọng tên Phong không có ở nhà, nếu mà phải gặp hẳn thì xúi quẩy cho tôi lắm. Người mở cổng cho tôi là chị Thảo:

— A, chào Hương, thế nào đi du lịch vui chứ?

— Chào chị dâu, tôi nháy mắt trêu chị, mới sáng sớm mà hai người đã hẹn hò rồi hả?

— Cái con bé này nói linh tinh gì thế, chị sang đây là giúp anh ấy mua vài thứ thôi.

— Chị bảo sao, em phải đánh cho ông ấy một trận mới được, ai lại nhờ bạn gái như ô sin, mà anh chị bao giờ mới cưới để em còn làm phụ dâu?

Chị đỏ mặt không trả lời tôi, nhìn chị lúc này thật đáng yêu, tôi bật cười thì có tiếng của anh tôi:

— Không biết cái tiếng của ai mà đáng ghét thế nhỉ?

— Dạ, là cái tiếng của em được không, mà anh bảo ai là đáng ghét, anh không biết là chị dâu của em ở đây hay sao, có cần em méc chị không?

— Đây em thấy chưa, nó luôn bắt nạt anh, em mà

13. Chương 13

còn bệnh nó nữa chắc là anh chết chắc, hic?

Tôi và chị Thảo hai người bò lăn ra cười, ông anh tôi luôn thế, lúc nào cũng tếu được, đưa mấy món quà mà mẹ tôi và tôi đã chọn cho hai anh chị, có cả phần của tên hắc ám nữa. Nhìn quanh tôi nghĩ là tên Phong không có nhà, thật là may cho tôi.

— Hương ở đây ăn cơm với hai anh chị luôn nhé?

— Thôi, chị ạ, em không ở được đâu, em phải về nhà sắp xếp vài thứ, chiều em còn tới bệnh viện nữa.

— Nghỉ hết ngày hôm nay đi, mai tới bệnh viện cũng được mà, mày lại lao đầu vào công việc đấy hả?

— Đâu có, chỉ là em nghỉ lâu quá rồi, cũng đến lúc phải làm việc lại.

Tạm biệt anh chị, tôi đi về nhà, vừa tới cổng thì tôi thấy có một chiếc xe đang đậu trước sân, mà chiếc xe này không phải là của tên Phong hay sao, không biết tên này tới nhà tôi làm gì nhỉ. Để khỏi phải chạm mặt hắc tôi đi vòng ra cửa sau, nhưng chưa bước lên được bậc thang thì có tiếng nói:

— Cô định tránh mặt tôi?

Tôi giật mình quay lại chân va vào gạch đau điếng, tôi loạng choạng sắp ngã, tôi nghĩ thế nào mình cũng ăn đất thì hắc đã ôm tôi vào lòng. Trong một giây người tôi như đông cứng lại, tôi nghĩ mình phải thoát nhanh khỏi tình trạng này, đẩy hắc ra, tôi định nói cảm ơn hắc nhưng nhìn cái chân đau tôi tức điên lên:

— Anh định hù tôi chết hay sao?

Nhưng mà thôi nói với hắc làm gì, tôi quay bước đi thì cái chân nó như không nghe lệnh tôi nữa, lần nào gặp hắc cũng xui xẻo cả, hắc đứng là sao chổi mà, tôi lảo đảo nguyên rửa hắc, thì đã thấy người mình nhẹ bổng lên.

— Phòng cô ở chỗ nào?

— Buông tôi xuống, anh làm cái gì thế này!

Có giấy để thoát hồi hắc, thì mặt hắc đã kề sát mặt tôi.

— Cô có im đi không, chân đã đau rồi mà còn kêu ca gì nữa, hay là để tôi gọi mẹ cô.

— Phòng tôi ở lầu hai, bên tay trái.

Hắc đã nắm được điểm yếu của tôi, để mẹ nuôi tôi nhìn thấy tình trạng này thì chắc là tôi độn thổ mất. Nấn cái chân đau của tôi, hắc nhìn tôi xót xa hỏi:

— Em có đau lắm không?

Tôi kinh ngạc nhìn hắc, hắc vừa nói gì cơ.

— Anh bảo sao?

— Cô điếc hay sao, tôi hỏi là cô có sao không?

Thế mới đúng chứ, người như hắc thì làm sao có chuyện ngọt ngào với tôi được.

— Không sao đâu, chỉ bị sưng lên một chút thôi.

— Đã bị sưng như thế mà cô bảo là không sao?

Lấy đá trong tủ lạnh và một cái khăn hần chườm lên chân tôi, nói thật lúc này tôi

rất ngại, ở một mình với hần trong phòng lại bị cầm chân nữa chứ, muốn bảo hần về nhưng mà tôi không dám, may mà mẹ tôi lên kịp giải thoát cho tôi.

— Hương con có ở trong phòng không?

— Dạ có !

Mở cửa bước vào nhìn thấy Phong trong phòng bà ngạc nhiên nhìn tôi hỏi:

— Có chuyện gì hả con?

— Cô ấy bị va chân vào cầu thang nên cháu dìu cô ấy lên phòng.

— Có sao không con?

— Dạ con không sao đâu mẹ.

— Cháu xin phép về trước.

— Cám ơn cháu nhé, hôm nào lại đến chơi.

— Vâng.

Khi Phong đi khuất, mẹ nhìn tôi cười hỏi.

— Con thấy Phong thế nào?

— Anh ta, tôi đang định nói “anh là một tên độc tài, hắc ám” nhưng mà mẹ nuôi tôi luôn khen anh ta nên tôi nói trở đi.

— Dạ, con không biết được.

— Mẹ thấy con và Phong hợp nhau đấy, nó là một đứa có tài, vừa đẹp trai, lại tốt bụng, mà con cũng cần phải lập gia đình nữa chứ.

— Lúc này con chưa nghĩ đến chuyện ấy.

Mẹ cốc vào đầu tôi, lấy tay xoa vào chỗ chân đau, mẹ bảo:

— Mẹ đã chấm Phong rồi, con muốn làm gì thì làm.

Thế này có chết tôi không cơ chứ, ngày trước thì mẹ cố ghép tôi với Tuấn và còn mấy người nữa, bây giờ không hiểu tên Phong đã làm gì mà mẹ tôi ẩn tượng với hần như vậy.

Mang quà tặng ấy người quen trong bệnh viện, tôi lại bắt đầu công việc của mình, nơi mà tôi hay đến nhất là khoa nhi, tôi hay kể chuyện cho các em nghe, tôi hy vọng chúng sẽ sớm lành bệnh để trở về nhà, nhìn chúng bé bỏng mà phải chịu đau đớn, tôi chỉ còn biết đem tiếng cười, thỉnh thoảng mua quà bánh cho chúng, mong chúng tạm quên đi sự ngọt ngào của phòng bệnh để trở về cảm giác của một đứa trẻ, lẽ ra giờ này chúng phải đang vui đùa ngoài sân cùng chúng bạn, được cấp sách đến trường thế mà...

Tôi không dám nghĩ tiếp nữa, căn bệnh đau đầu cũng không còn, nghỉ ngơi thoải mái rồi, tôi thấy mình tràn đầy sức sống, phải cố gắng lên còn nhiều bệnh nhân đang chờ tôi.

— Hương, chờ anh với.

Tôi quay lại thì ra là bác sĩ Tuấn.

— Chào anh, đã xong công việc rồi sao?

— Ừ, ca mổ đã xong rồi.

Tôi mỉm cười hỏi anh.

— Anh có mệt lắm không?

— Không sao, bệnh nhân đã được chuyển lên phòng hồi sức rồi. Mình đi ăn cơm thôi.

Tôi xem đồng hồ, đã 11 giờ trưa rồi sao, thời gian trôi nhanh thật.

— Em cũng đói rồi, mình xuống căn tin đi.

Đến nơi tôi thấy mọi người đã đông đủ, chào mọi người xong tôi gọi ình một bánh mì ốp la, một bịch sữa, ngoài ra tôi không còn muốn ăn gì nữa. Thấy tôi ăn ít quá, anh Tuấn gọi thêm cho tôi một tô phở.

— Em ăn ít thế thì làm sao chịu nổi, ăn thêm tô phở này đi.

— Không cần đâu anh, em ăn nhiều đây đủ rồi.

Thấy anh cứ nằn nì mãi tôi đành ăn vài đũa cho anh vui lòng. Kết thúc giờ ăn trưa cực hình tôi chào anh, tôi cần ghé qua nhà sách mua vài cuốn truyện tặng cho bé Nga, một bệnh nhân của tôi, dù gì mai cũng là sinh nhật của bé rồi. Vừa ra khỏi cổng bệnh viện thì tôi nghe tiếng còi xe, tôi nghĩ không biết thằng điên nào, khi không lại bấm còi ình ỏi như vậy, thật bất lịch sự, mà thôi có liên quan gì đến tôi đâu. Chỉ một chút xíu nữa thôi là tôi bị xe đâm vào người, vừa tức vừa sợ tôi định mắng cho tên tài xế một trận nhưng nhìn kỹ thì ra là tên hắc ám, chắc hẳn lại muốn giết tôi đây mà, thôi chuẩn cho sớm, nghĩ vậy thay vì quay lại mắng cho hắn một trận, tôi đi thật nhanh, đi được một đoạn tôi quay lại không thấy hắn đâu, tôi mừng quá, chắc là hắn chỉ đến đây khám bệnh thôi.

Chọn mãi tôi mới chọn ình được hai cuốn vừa ý, nhờ người gói lại, tôi đem về bệnh viện. Không khí buổi chiều đã bớt ồn ào, vì chỉ có buổi sáng người ta mới đến khám đông, có nhiều khi do thiếu người, tôi phải khám hộ mấy khoa khác.

Ngồi trong văn phòng của mình, Phong nghĩ “chắc là cô ta ghét phải gặp mình lắm” nên vừa mới nhìn thấy mình mà cô ta đã bỏ chạy rồi”, nhưng anh lại mỉm cười thích thú rồi nghĩ:

— Trò chơi chỉ mới bắt đầu thôi, vợ của tôi ạ, để xem tôi sẽ làm gì cô.

Anh phải công nhận một điều là Hương rất xinh, cô ấy có một nét đẹp dịu dàng nữ tính cộng thêm cái tính ương bướng đã tạo cho anh một ấn tượng riêng, trong đời của anh đã gặp không biết bao nhiêu cô gái nhưng người mà có thể làm cho anh điên đầu thì chỉ có cô vợ hờ này thôi. Lúc nhìn thấy Hương ngủ ngon trong tay của Thái anh đã phát điên lên, nhưng khi biết được Hương chỉ là em họ của Thái thôi, anh đã thở phào nhẹ nhõm, nhiều lúc anh tự hỏi là anh đã bắt đầu chú ý đến cô từ khi nào, từng ngày gặp nhau anh cố gây sự với cô, anh chỉ muốn át đi cảm giác của mình, nhưng con tim nó có lý lẽ riêng, nó không thuộc điều khiển của lý trí.

— Mình có nên tin vào tình yêu lần thứ hai không?.

Nâng tách trà lên môi anh uống một ngụm nhỏ, anh biết là vết thương của quá khứ vẫn chưa lành, nó vẫn còn ám ảnh anh. Anh nghĩ “Thôi thì để thời gian trả lời ình vậy”. Có tiếng gõ cửa.

— Vào đi.

— Giám đốc, chiều nay có mấy đối tác người Nhật sang.

— Tôi nhớ rồi, cô cho người đi đón họ, cô đã sắp xếp chỗ ở cho họ chưa?

— Dạ, đã sắp xếp rồi thưa anh.

— Thế thì tốt, còn chuyện gì nữa không?

— Hết rồi, mà anh không về ạ?

— Tôi còn chút chuyện, lúc nữa mới về, cô về trước đi.

— Vâng, chào anh.

Xem lại mấy hợp đồng, anh cần ký nốt cho xong. Ngày mai anh phải gặp mấy đối tác người Nhật, từ sáng tới giờ bù đầu vào công việc anh vẫn chưa có thời gian nghỉ ngơi.

Với tay lấy chiếc áo vét, khép cửa phòng lại, anh bắt đầu rời công ty, trên đường về nhà anh nghĩ “mình phải tạt ngang qua bệnh viện xem cô ta đang làm gì”.

Hôm nay không có nhiều việc nên tôi được nghỉ sớm, chắc là mẹ nuôi tôi mừng lắm, dù thỉnh thoảng bà cũng phải đến bệnh viện, nhưng hai mẹ con khó gặp được nhau, vì mẹ tôi thấy lúc nào tôi cũng bận, không khám bệnh thì mổ, nên chỉ có buổi tối là tôi được ở nhà.

— Hương ! đang định về nhà hả?. Có tiếng của Anh Tuấn.

— Vâng, có gì không anh?

— Em không đi xe, vậy để anh đưa em về.

Tôi mỉm cười bảo anh.

— Dạ, không cần đâu, em đón xe được mà.

— Làm thế sao được, hay là em giận anh.

Không biết làm thế nào, để anh đưa về thì không được mà từ chối anh thì anh lại cho là tôi đang giận anh, thôi không nghĩ nhiều mình chỉ coi anh ấy là anh trai thôi, để anh trai giúp thì cũng có gì đâu.

— Vậy thì đành phiền anh vậy.

Anh mỉm cười thật tươi nhìn tôi, còn tôi thì không biết nghĩ gì vào lúc này, tôi tự nhủ chỉ là đi nhờ xe thôi, sẽ không sao đâu.

Đang nói chuyện với anh Tuấn thì có tiếng gọi.

— Hương, cô định đi đâu đấy?

Tiếng nói này sao giống của tên hắc ám thế nhỉ, thôi đúng rồi, mà hắc đến đây làm gì, thời gian khám bệnh thì đã hết rồi, không lẽ hắc đến đây là để kiếm tôi.

Hắn bước lại gần tôi.

— Chào anh. Tiếng của anh Tuấn.

— Hình như chúng ta đã gặp nhau rồi.

Hắn nhìn anh Tuấn một lúc, hình như hắn đang cố nhớ xem anh ấy là ai.

— Chào anh, chúng ta đã gặp nhau hôm đi xem kịch.

— Tôi đang định đưa Hương về, anh có chuyện gì không?

Hắn quay qua nhìn tôi với ánh mắt hình tên lửa, có phải hắn đang tức giận không, tôi nghĩ tôi có làm gì hắn đâu, hôm qua hắn suýt đâm vào tôi, vậy mà tôi còn không trách hắn, hôm nay gặp nhau hắn không

14. Chương 14

nói gì nhưng thái độ này của hắn là sao ?

— À không, thôi chúc hai người về bình yên.

Hắn không nói gì nữa, quay lưng bỏ đi, tôi nhìn theo hắn không hiểu, hắn gọi tôi, hỏi hai ba câu rồi đi luôn, thế là thế nào, đúng là một tên điên.

— Không biết anh ta tìm em có chuyện gì nhỉ? Anh Tuấn nhìn tôi thắc mắc.

— Em không biết, nhưng mà chắc là anh ấy có công chuyện ở quanh đây thôi.

Gạt bỏ những ý nghĩ không hay ra khỏi đầu, tôi leo lên xe của anh Tuấn mà không hay ở bên kia đường có một người đang tức giận nhìn tôi.

Lái xe về nhà với cái đầu bốc khói, vừa bước vào nhà thì gặp thằng Thái, nó nhìn anh cười toe toét, anh nghĩ ” Chắc là thằng này vừa mới đi gặp người yêu”.

— Mày đã ăn cơm chưa, nếu chưa thì vẫn còn nhiều thức ăn trong tủ lạnh đấy.

— Tao không đói mà tức giận cũng đủ làm tao no rồi.

— Ai làm ày tức điên lên thế?

Nhìn ánh mắt tò mò của thằng bạn, cái thằng này lúc nào nó cũng đùa được.

— Thôi tao về phòng đây, gặp mày thêm lúc nữa chắc là tao cũng điên theo mày quá.

— Mày biến đi, cứ làm như mình hay lắm.

Bỏ mặc thằng bạn hiền với đồng tranh vẽ, anh về phòng, vứt cái cặp sang một bên, anh nằm thẳng xuống giường, càng nghĩ anh càng tức.

— Mình đã cất công đi đón cô ta, thế mà cô ta lại thần nhiên không biết. Mà trong đầu cô ta nghĩ gì nhỉ khi leo lên xe của cái tên bác sĩ Tuấn ấy, cô ta không biết là mình đã có chồng rồi hay sao.

Chuyện này không được, anh phải làm một cái gì đó. Một năm không gặp, không biết cô ta đã làm những gì, anh cần phải tìm hiểu cho ra. Bực mình anh bước vào phòng tắm, anh vừa đi vừa lẩm bầm “hãy đợi đấy, cô sẽ biết tay tôi”.

Đang ngồi viết bài mà tâm trí không yên, sao tôi lại có cái cảm giác bất an kể từ lúc gặp hấn vào buổi chiều ở bệnh viện thế nhỉ, chắc là hấn đang nguyên rửa tôi, nên trong lòng tôi mới thấp thỏm thế này. Chuông điện thoại đang reo lên bài hát mà tôi yêu thích.

— A lô, ai đấy ạ.

— Là tôi đây.

Hic, là tên hắc ám, hấn gọi cho tôi có việc gì, mà tại sao hấn lại biết số điện thoại của tôi, chắc là anh Thái cho hấn rồi.

— Anh gọi cho tôi có gì không?

— Cô có rảnh không?

Bực mình thật, hấn hỏi người ta có rảnh không mà như quát người ta không bằng. Nên tôi cũng quát lại cho bõ ghét.

— Không.

— Cô chuẩn bị đi, lúc nữa tôi đón cô.

— Anh bị điếc hả, tôi nói là tôi không rảnh.

Hấn cúp máy mất rồi,

tên này hấn tưởng hấn là ai thế, người ta đã bảo người ta không rảnh, vậy mà hấn bảo tí nữa hấn đón tôi là sao. Tôi chưa kịp nghĩ gì thì có người bảo:

— Hương có ai đang tìm kìa !

Theo hướng chỉ của chị Lan, y tá của bệnh viện, tôi nhìn sang thì ra là hấn, mà sao hấn tới đây nhanh thế, vừa mới gọi điện cho tôi xong, thế mà bây giờ hấn lại ở đây rồi, thế này thì tôi có muốn trốn cũng không kịp nữa.

Mím cười hấn bảo chị y tá:

— Cám ơn chị nhiều lắm.

Tôi nhìn hấn sững sốt, hấn mà cũng biết cười hay sao, nhìn lại mặt trời tôi muốn biết hôm nay nó có mọc trật hướng không. Có lẽ không cưỡng lại được sự đẹp trai của hấn nên chị Lan thẹn đỏ mặt lý nhí đáp:

— Dạ không có chi.

Còn tôi thì thấy thật buồn cười, tôi nghĩ nếu chị mà biết hấn là ai, thì có lẽ chị sẽ bị vỡ mộng mất. Hấn nhìn tôi bảo:

— Cô xong chưa, chúng ta đi.

— Tôi còn nhiều việc, nên anh thông cảm tôi không đi được.

— Tôi đã xin phép giám đốc bệnh viện cho cô nghỉ rồi, nên ta đi thôi.

Tôi nghe hấn nói mà mồm chữ O, mắt chữ A, hấn bảo sao, đã xin cho tôi nghỉ. Tôi tức giận nhìn hấn.

— Anh có bị điên không, sao lại tự tiện xin cho tôi nghỉ ?

Hấn không nói gì cả, cầm tay tôi lôi đi, tôi muốn giằng ra, nhưng hấn lôi tôi sát lại và bảo:

— Cô có cần tôi hôn cô tại đây không, nếu không thì ngoan ngoãn đi theo tôi?

Tôi nghe hấn nói mà run lên, nhìn vẻ mặt sợ hãi của tôi hấn hài lòng ra mặt. Tôi gỡ tay ra và bảo:

— Tôi tự đi được, không cần anh phải kéo.

— Tùy cô thôi.

Hấn nói xong, bỏ đi trước còn tôi theo sau, đồ điên, đồ tồi, đồ xấu xa, vừa đi tôi vừa nguyên rửa hấn, hấn quay lại bảo:

— Cô nguyên rửa tôi đủ chưa, lên xe.

Híc, sao tai hấn thính thế nhỉ, nhìn vẻ mặt lạnh tanh của hấn tôi sợ chết khiếp, không biết hấn bảo tôi làm gì, mà lôi tôi đi thế này.

Lái xe lòng vòng một hồi hấn dừng lại trước một cửa hàng thời trang.

— Xuống xe.

Tôi nhìn hấn không hiểu, hấn lôi tôi đến đây làm gì.

— Vào trong với tôi.

Hấn mở cửa cho tôi vào, nhìn chị chủ tiệm hấn tươi cười bảo:

— Chị làm ơn chọn mấy bộ phù hợp với cô gái này cho em.

— Được.

Có lẽ cô ta lại là nạn nhân của hấn tôi nghĩ, ngay cả mẹ nuôi tôi cũng bảo là hấn tốt, còn tôi thì, ôi thôi...

— Anh lôi tôi đến đây chỉ bảo là mua quần áo thôi sao, vậy thì tôi về.

Định quay bước ra khỏi cửa tiệm thì hấn đã chắn

ngang

— Tôi đã xin phép mẹ cô là được dùng cô cả ngày hôm nay, nên mong cô hợp tác dùm cho.

Nghe hấn nói thì có vẻ như là lịch sự yêu cầu tôi lắng nghe mà chứa đầy uy quyền. Để đáp lại nụ cười thiên thần của hấn, chị chủ tiệm đã làm hết sức mong đợi, chị kéo tôi về phía phòng thay đồ, nhìn một đồng quần áo tôi ớn quá bảo chị:

— Chị ạ, hấn nhờ em chọn hộ cho bạn gái hấn, nên chị cứ đưa cho hấn đi.

Thấy tôi vẫn còn mặc bộ đồ cũ, hấn hất hàm hỏi:

— Cô làm gì thế, còn không mau thay đi.

— Dạ tôi không dám, bạn gái anh mà biết thì tôi chỉ có nước chết.

Tôi đang nghĩ không biết người con gái nào mới chịu nổi hần.

— Cô có năm phút để thay, hần nhìn tôi thật đều, nếu không tôi sẽ thay hộ cho cô.

Theo phản xạ, tôi lấy tay ôm lấy mình, vội vớ lấy túi quần áo tôi bước vào phòng thay đồ.

Đó là một chiếc váy dài màu ngọc bích rất đẹp, nhưng mà tôi không quen ăn mặc hở hang như thế này, dù chỉ hở vai và ngực một chút, thấy tôi lâu không ra, hần hét:

— Cô làm gì trong đây, có ra không hay là tôi phải vào.

— Được rồi, nhưng mà tôi không quen ăn mặc như thế này, tôi có thể thay bộ khác không?

Hần đặt tờ báo đánh phịch xuống đây, tôi nghe thấy thế sợ quá vội bước ra. Hần nhìn sưng tôi một lúc, không biết lúc này hần nghĩ gì, lấy tay che vai và ngực lại, tôi cảm thấy bị đốt cháy vì cái nhìn của hần.

— Đi thôi.

Bước theo hần, tôi không quên cảm ơn chị chủ tiệm, nhưng có lẽ chị không nghe thấy tiếng của tôi, vì chị đang mãi nhìn theo hần mà, tôi lắc đầu thở dài, sao lại để hình thức bề ngoài của hần đánh lừa thế không biết.

— Lên xe và đến chỗ này với tôi.

— Anh định đưa tôi đi đâu nữa.

— Đến buổi tiệc.

— Hả, anh cho tôi xuống.

Thay vì để cho tôi xuống, hần càng lái xe nhanh hơn, nhìn căn biệt thự trước mặt, tôi nghĩ chắc là buổi tiệc diễn ra ở đây. Trên đường đi tôi đã được hần giải thích, do hần phải tiếp mấy đối tác người Nhật mà tôi lại là người biết tiếng Nhật nên hần muốn nhờ tôi. Tôi nghĩ lẽ ra tôi phải là người ra lệnh cho hần thế mà tôi lại người người bị hần quát, tôi chưa thấy ai đi nhờ người khác giúp mà như hần cả.

Không khí buổi tiệc rất náo nhiệt, toàn những ông tai to mắt lớn mà tôi nhìn thấy hằng ngày trên báo đài, hần giới thiệu tôi với mọi người, ai cũng hỏi hần tôi là ai thì hần bảo:

— Cô ấy là

thư ký của tôi.

Mỉm cười chào lại, tôi nghĩ cái không khí này không hợp với tôi, thấy hần tự tin bàn luận chuyện kinh doanh với họ, tôi khâm phục hần, nhưng mà thái độ của hần đối với tôi thì không thể tha thứ được.

Gặp mặt hai đối tác người Nhật, tôi tuy không hiểu nhiều về thương trường, nhưng dù gì tôi cũng có dòng máu của cha tôi, vả lại tôi cũng sẵn thông minh nên tôi nghĩ là tôi đã giúp được hần rất nhiều, khi ký kết xong hợp đồng thì trời cũng đã về khuya, do bận việc suốt ngày, nên hôm nay tôi không có gì vào bụng, vừa đói vừa mệt nên tôi ngủ thiếp trên xe của hần lúc nào không biết.

Khê cựa mình tỉnh lại, Hương thấy mình rất mệt mỏi, xoa xoa vào cái bụng, cô bật cười, không ngờ mình đi ngủ nhện đêm hôm qua.

Nhìn xung quanh căn phòng cô thấy nó khác quá, không phải ở phòng của cô, cũng không phải là nhà của anh Thái, vậy cô đang ở đâu.

Lật cái chăn sang một bên, cô phóng vội xuống giường, đang định mở cửa ra đi thì...

— Cô đã tỉnh rồi hả, tôi mua bữa sáng cho cô đây này...!!

Cô quay lại nhìn thì ra là Phong, vừa thấy anh ta cô hỏi:

— Tôi đang ở đâu đây...??

— Khác sạn...!!

— Cái gì...!!

Hương hét lên, cô không thể tin được, cô đã ở qua đêm với một tên đàn ông, mà hắn có làm gì cô không nhỉ, cô quay ra kiểm tra lại quần áo của mình.

Nhìn hành động này của cô, Phong phải phì cười, nhưng trong lòng anh lại rất ghen tức, mặc dù anh biết Phong và Huy đều là mình, nhưng mà anh tự hỏi nếu biết anh là Huy liệu cô ấy có ỉn được cơ hội gần cô ấy như là Phong hay không...??

— Anh đã làm gì tôi hả...??

— Cô nhìn mà không thấy à, hai đứa vào khách sạn thì làm được nhưng gì...!!!

— Anh...!!!

Hương nghĩ là thế là hết, nhưng cô là bác sĩ mà, tất nhiên là cô biết chẳng có chuyện gì xảy ra cả, quần áo cô mặc vẫn nguyên vẹn từ hôm qua, nhưng mà chuyện này thì không được ổn, càng nghĩ cô càng thấy sợ, không phải là mình đã có chồng rồi hay sao, nếu mà anh ta biết được thì cô chỉ có nước chết.

— Thôi tôi về...!!

— Ăn xong đã, rồi tôi chở cô...!!!

— Anh cứ ở lại mà ăn, còn tôi không muốn người ta thấy tôi đi cùng anh ra khỏi khách sạn...!!

— Nếu đã biết vậy, thì tôi khuyên cô nên ăn ngủ cho có điều độ, nếu không người ta có đem bán hay làm gì cũng không biết...!!

Hương nghe Phong nói mà tức quá, chẳng phải tất cả đều vì anh ta hay sao.

— Anh đúng là không biết

15. Chương 15

điều mà, tôi đã cố gắng giúp anh, anh hành tôi đến nỗi tôi không có đủ thì giờ để mà ăn uống, anh còn nói gì nữa...!!

Hương nghĩ nếu nói thêm một lúc nữa chắc là cô điên mất, mà mấy giờ rồi nhỉ, cô còn phải về nhà.

Tay cầm thanh nắm cửa, cô đang định mở cửa thì...

Phong lôi cô lại, mặc cô hét anh bảo:

— Ngồi xuống ăn đi...!!

— Tôi không muốn ăn...!!

Phong nhìn cô đầy đe dọa:

— Nếu thế thì cô đừng nghĩ ra khỏi đây, mà như vậy thì tôi không thể kiềm chế được, lúc đó cô đừng hối hận...!!

Nghe Phong dọa, Hương đã bắt đầu thấy sợ, cô nghĩ thôi thì cố nuốt, nếu không xảy ra chuyện đó thật thì mình tiêu.

Nhìn cô đã chịu ăn được vài đĩa, anh mỉm cười, cả đêm hôm qua anh đã ngắm cô ngủ, mà khi ngủ trông cô dễ thương quá, lúc đó anh chỉ muốn được chạm vào cô thôi, nhưng anh không dám, anh sợ sẽ làm cho cô tỉnh giấc, anh đã quên mất rằng Hương mà ngủ thì có ai khuân cô đi cô cũng không biết, không biết trong mơ cô mơ thấy thì mà cô cười xinh thế nhỉ, anh nhìn cô như thôi miên, anh nghĩ mình càng ngày càng thích cô, lấy hết dũng khí anh lấy tay mình sờ nhẹ lên môi, lên má cô, làn da mịn màng, trắng hồng, đôi môi

mềm, anh nghĩ nếu mà mình được hôn cô thì không biết thế nào nhỉ, chắc đó sẽ là nụ hôn ngọt ngào nhất, nụ hôn của tình yêu.

Trong anh bây giờ đang vật lộn giữa hai ý nghĩ, cô đã thuộc về anh trên danh nghĩa nhưng còn tâm hồn của cô thì sao...???, cô có yêu anh không..??, anh sợ không dám hỏi, anh chưa bao giờ nghĩ là mình sẽ rơi vào tình huống này cả, nhớ lần đầu khi biết Hương là vợ mình, lúc đó thù hận của anh đối với đàn bà quá lớn nên anh đã đối xử với cô không hay, mà bây giờ anh thấy mình cũng có hơn gì đâu, anh phải làm sao bây giờ..

_Tôi đã ăn xong rồi, bây giờ tôi về được chưa..??

_ Cô xong, còn tôi thì chưa, mà cô không biết nhìn hả...??

Rõ khổ anh nghĩ, mình sao thế này nếu không trêu tức cô thì anh không sống được hay sao...

Trên đường về nhà, Phong và Hương không ai nói với ai câu nào, Hương không muốn ẹ nuôi của mình biết là mình đã ở bên Phong suốt đêm qua nên:

_ Anh cho tôi xuống đây...!

Nheo nheo mắt nhìn Hương, anh bảo:

_ Cô sợ mẹ nuôi cô biết à...!!

_!!

Thấy trêu cô mãi cũng tội nên anh nhượng bộ nói:

_ Thôi, được rồi cô xuống đi..!

Phong dừng xe lại cho Hương xuống, cô bước đi mà không biết rằng Phong đang đứng nhìn mình,

Phong nhìn Hương, anh cảm thấy cô gần anh trong gang tấc nhưng làm sao anh mới có lại được cô, phải làm sao đây...

Vừa bước vào nhà, Hương đã thấy mẹ nuôi của mình đang ngồi trên ghế xa lông đọc báo.

_ Con chào mẹ...!!

Bà Thu quay sang nhìn Hương, bà lo lắng hỏi:

_ Con ngủ ngon chứ, hôm qua mẹ không thấy con về nhà, đang lo lắng thì Phong gọi điện tối, nó bảo có chuyện gấp nên xin phép cho con được ở lại giúp nó, mà có chuyện gì không con...??

Hương nghĩ không lẽ bảo mẹ nuôi của mình là mình ở qua đêm với anh ta ở khách sạn, nếu mẹ mà biết thì mình xấu hổ chết mất, thôi thì chót đã lừa dối rồi thì...

_ Dạ, tại công ty anh ấy có chuyện gấp, con ở lại dịch giúp anh ấy mấy cái hợp đồng, vì công việc quá nhiều nên chúng con ở lại đó luôn.

Bà Thu không hiểu chuyện nên bảo:

_Tội nghiệp cho con gái tôi, nhưng mà mẹ thấy thế cũng hay..!

Với ánh mắt tinh nghịch nhìn Hương, bà mỉm cười nói tiếp:

_ Thế nào, cảm giác hai đứa khi được ở cùng nhau tuyệt chứ, mẹ mong chuyện của hai đứa lắng rồi, con quen với Phong là tốt, bao giờ thì hai đứa báo tin mừng ẹ biết...???

Nghe mẹ nuôi hỏi một hồi, Hương muốn điên luôn cái đầu, làm sao cô có thể cùng Phong được chứ, anh ta là một tên độc tài, chuyên môn bắt cô làm những việc mà cô không thích, mà nghĩ cũng lạ sao hần tài thế nhỉ, không lần nào cô thoát được, và cô cũng là người đã kết hôn rồi, dù bây giờ không sống chung nhưng mà trên danh nghĩa cô cũng đã là vợ của người ta, Hương tự hỏi không biết bây giờ ông chồng của cô ra sao...??

Nhìn Hương ngồi trầm tư suy nghĩ, bà Thu mỉm cười, ngắm đứa con gái nuôi xinh đẹp của mình, bà thấy nó vừa tốt bụng lại vừa ngoan ngoãn, giỏi giang, bà cũng mong nó có thể kiếm ình một tấm chồng tốt, nghĩ đến lúc có những đứa cháu xinh đẹp là bà lại tươi lên, nhưng mà con Hương và thằng Thái, hai cái đứa này không hiểu lòng bà gì hết, tại sao chúng nó không lập gia thất cho bà nhờ, mòm mõi đợi chờ cũng khiến bà phát điên, bà nghĩ mình phải hành động mới được, nhiều khi trong tình yêu cũng cần phải có chút xúc tác.

— Sao, con thấy thế nào...??

— Mà chuyện gì hả mẹ...??

— Còn chuyện gì được nữa, chuyện con và Phong đấy...!!

— Con và anh ta có chuyện gì đâu...!! Hương giải thích.

— Dẫu mẹ làm gì, nhìn hai đứa tình cảm như thế mà con bảo là không có chuyện gì...!!

— Con nói thật mà, con với anh

Phong chỉ là bạn thôi...!!

Mặc dù trả lời mẹ mình như thế nhưng Hương lại nghĩ khác, anh ta là ác quỷ thì có.

Xét lại những lời mà con Hương nói, bà Thu thấy hơi thất vọng, không lẽ bao nhiêu hy vọng của mình đều tiêu tan cả, không được bà nghĩ dù có hơi đường đột nhưng mình phải gọi điện mời Phong đến nhà ăn cơm, tiện thể xem thái độ của nó với con Hương thế nào.

— Hương, tí nữa con gọi điện mời Phong, Thái và cả con Thảo nữa đến nhà mình nhé, mẹ muốn đãi tiệc mời chúng nó một bữa...!!

Nghe mẹ nuôi nói, Hương ngạc nhiên hỏi:

— Có chuyện gì hay sao mà mẹ lại mở tiệc...!

— À, mẹ chỉ muốn cảm ơn lần trước Thái mời mình thôi...!

— Vâng...!

Vừa thấy Hương quay đi, bà mỉm cười, xin lỗi con gái nhé, nhưng mà vụ này mẹ không bỏ qua được, tất cả cũng chỉ vì hạnh phúc của con thôi, bà cảm thấy mình là một người mẹ tuyệt vời, cầm tách cà phê lên bà uống một ngụm.

— Mình phải làm những gì hả mẹ...?? Hương hỏi.

— À, cũng không có gì nhiều đâu, thức ăn thì mẹ đã chuẩn bị từ sáng sớm rồi, nên bây giờ mình chỉ cần chế biến là xong..!

Hương rất giỏi chuyện bếp núc, cô đã từng đoạt giải của phường về hội thi nấu ăn, nhưng mà cũng lâu rồi cô không có thời gian cho chuyện này nữa, nên tất cả đều do bà Thu nấu.

Gọi điện thoại về nhà anh Thái, Hương chỉ hy vọng người nghe không phải là Phong, nhưng...

— A lô, ai đang gọi đấy...??

Hương vừa nghe giọng nói qua điện thoại thôi, là cô không biết nói gì nữa rồi, nên cô chỉ im lặng.

—!!!

— Ai đây hả...??

Thấy có người gọi đến số điện thoại ở nhà mà không chịu trả lời nên Phong hét:

— Này, nếu mà đánh thì tìm người khác mà đùa...!!

— Là tôi đây...!!

— Cô là ai...!!

Hương bực mình nghĩ anh ta đúng là tên bất lịch sự, người ta gọi điện thoại chưa kịp nói gì thì đã quát lên như điên rồi.

_ Tôi nói cho anh biết, anh cũng vừa phải thôi, tôi có làm gì anh đâu mà anh lại quát lên như thế hả...??
Hương tức quá nên cô xổ ra một hồi.

_ Là cô à, mà có chuyện gì...??

_ Mẹ tôi mời anh, anh Thái và chị Thảo tới dự tiệc.

_ Bây giờ...!!

Nghe anh ta hỏi mà Hương bực cả mình, tên này sao có thể ăn nói thô lỗ thế nhỉ, nhưng mà thôi chấp anh ta làm gì, mình chỉ cần hoàn thành xong nhiệm vụ mẹ giao là được.

_ Một giờ. Hương cũng trả lời như anh ta cho bỏ ghét.

_ Lúc nữa tôi đến..!

_ Chào anh...!!

Hương dần mạnh cái

điện thoại xuống, cô không hiểu là cô gây thù chuốc oán gì với anh ta mà lần nào gặp nhau anh ta cũng bắt bẻ, và hành hạ cô, chán quá đi mất, cái số của mình đúng là khổ với đàn ông.

Hai mẹ con Hương dành gần cả buổi sáng mới chuẩn bị xong, trong khi mẹ nó vui vẻ thì Hương lại buồn, nó sợ gặp tên Phong, hic, chỉ nghĩ lúc nữa anh ta tới thôi, là mình hết muốn ở nhà rồi, làm sao mà có thể ra khỏi đây được nhỉ, trong đầu của Hương lúc này có hàng vạn câu hỏi đặt ra, Hương chỉ mong mình tìm ra được một cách nào đó thôi, mau mau đi hán sắp tới rồi....!!

Tiếng chuông điện thoại reo cắt đứt suy nghĩ của Hương.

_ A lô, ai đấy ạ...??

_ Hương hả, anh Thái đây...!!

_ Có chuyện gì không anh...???

_ À, anh chỉ bảo là bọn anh đang trên đường đến nên gọi điện cho em chuẩn bị trước...!!

Hương phì cười cái anh này đúng là khôi hài thật, cứ làm như mình quan trọng lắm không bằng.

_ Dạ, cũng xong rồi mà anh, anh đến nhanh lên nhé...!!

_ Ừ, thôi chào em...!!

_ Chào anh...!!

Vừa mới đặt được cái điện thoại xuống thì bà Thu đến, bà hỏi:

_ Ai vừa gọi điện cho con đấy...??

_ Dạ, là anh Thái, anh ấy bảo là anh ấy đang trên đường tới...!!

_ Vậy à, nếu thế thì mình cũng bày biện đi là vừa...!!

_ Vâng...!!

Khoảng 5 phút sau thì có tiếng chuông cổng, Hương cầm chìa khóa chạy vội ra, nó vừa mở được cái cổng thì chiếc xe màu đen của anh Thái tiến vào chưa hết chiếc xe của tên ác quỷ kia nữa chứ, Hương đóng cửa rồi đi luôn vào nhà.

Bữa ăn diễn ra trong vui vẻ, chị Thảo và anh Thái thì bị bà Thu trêu suốt nên tiếng cười lúc nào cũng vọng lên, còn Hương thì không còn lòng dạ nào mà nuốt, bây giờ trong đầu cô là hàng vạn câu hỏi không tên nó đang dày xéo, cô tự hỏi là anh ta có ý gì không vì từ lúc qua đêm ở khách sạn ấy, hẳn ta càng yên lặng hơn thì phải, anh ta sao lại nhìn mình với ánh mắt vừa đau khổ, lại vừa nuối tiếc thế kia nhỉ, Hương thở dài,

sao tìm mình lại nhói đau thế này, tại sao, mình cảm thấy đau khổ quá, có cái gì đang dồn nén trong lòng thì phải, mình không chịu nổi nữa rồi, mình cần phải về phòng nằm mới được nếu mà ở đây thêm nữa thì ăn bao nhiêu mình lại nôn ra hết vì chóng mặt mất.

Hương đứng lên, kéo ghế ra, mọi người đều dừng nói chuyện hay ăn để nhìn Hương.

Bà Thu nhìn hành động của con gái, thấy lạ bà hỏi:

_Con định đi đâu à, bữa tiệc chỉ mới bắt đầu thôi

16. Chương 16

mà...!!

Hương đành nói dối vậy, cô nhắm mắt lại, cố hít một hơi dài, Hương bảo:

_Con xin lỗi mọi người nhưng con mệt quá, không thể ở đây chung vui, con xin phép lên phòng...!!

Bà Thu nghe Hương nói, bà lo lắng hỏi:

_Con lại bị đau đầu à, đến là khổ, mẹ đã nói rồi mà, làm gì thì cũng phải nghỉ ngơi, sao con không biết thương mình gì hết, thôi con đi nghỉ đi...!!

Hương nghe bà Thu nói thì mừng quá nên bảo luôn:

_Con xin phép, chúc mọi người ngon miệng...!!

Nói xong câu đó Hương bỏ đi lên lầu, cô cố nén tiếng thở dài, nhưng có một người đang nhìn theo, anh cảm thấy mình ngu ngốc quá kiểu này thì bao giờ anh mới có thể nói cho cô ấy biết mình là chồng của cô ấy đây, anh cũng không ăn nổi nữa, anh xin phép bà Thu và mọi người được ra vườn ngắm cảnh.

Anh cũng đứng lên và bảo:

_ Mọi người ăn ngon miệng, cháu xin phép được ra đây một chút...!!

Bà Thu chứng kiến hành vi lạ lùng của hai đứa này, bà cảm thấy có chuyện gì đó đã diễn ra mà cả hai đang cố dấu bà, con Hương nó là người thật thà mà, sao lại có chuyện gì mà bà lại không biết, nhưng mà có khi mọi chuyện không phải cái gì Hương cũng có thể nói ẹ mình biết, như chuyện cô đã có chồng, rồi qua đêm với Phong nữa chứ, dù chỉ là ở cùng phòng nhưng cô cảm thấy sợ, quá khứ lại ủa về, nó làm cho đầu Hương nhức nhối, đau quá, thuốc đầu rồi nhĩ, mình cần phải uống, may ra cơn đau này mới qua.

Nằm lẫn qua lẫn lại cũng không ngủ được, Hương nghĩ thôi thì mình ra vườn, ở đây vừa có cây, có hoa, tha hồ mà thưởng ngoạn, mình sẽ lắng dịu lại được tâm hồn.

Mở được cánh cửa sau, Hương không muốn làm phiền ai nên mới chọn cách này, vừa đi vừa hít thở khí trời thật là tuyệt không bù với không khí khó chịu và căng thẳng như ở trong nhà, cô muốn đi xuống cuối vườn nơi có chiếc xích đu mà cô thích, thỉnh thoảng cô vẫn hay ra đây nằm đọc sách hay chỉ đơn giản là ngắm trời mây.

Nhưng mà Hương đến chậm mất rồi thì phải vì có ai đó đang nằm, cô nhìn kỹ xem là ai, thì trời ạ cái tên Phong mà cô ghét nhất, không được mình vừa mới cố tránh mặt anh ta thế mà lại gặp nhau riêng tư như thế này thì e không tốt, thôi thì chuẩn.

Tiếng loạt xoạt của những chiếc lá khô làm cho Phong giật mình nhìn lên, anh thấy Hương đang định quay gót đi vào nhà, anh bật dậy, chạy thật nhanh tới nắm tay Hương lôi lại, cô cố vùng vẫy và

hét:

_Buông tôi ra cho tôi còn đi, anh làm cái gì thế hả...!!

Phong bực cả mình, cô ta nhìn thấy mình là tìm cách chôn đả vậy mình phải cho cô ta biết mình là ai, cô ta có biết như thế là ngu xuẩn lắm không nhỉ.

Bây giờ sự chiếm hữu trong lòng Phong rất lớn anh chỉ mong cô sẽ thuộc về anh, anh nghĩ chỉ một lần thôi con nhỏ ương bướng này chịu nghe lời anh nói thì anh đã mãn nguyện lắm rồi nhưng xem ra mình phải dạy bảo thêm cho cô ta mới được.

_Cô có im đi không thì bảo, hay là tôi lại lôi cô vào bữa tiệc nhé, và bảo mẹ cô là cô giả vờ vì không muốn gặp tôi, hay là cô ở qua đêm với tôi nên cô ngại...!!

Anh nói mà môi anh nhếch lên anh lại đang ghen với chính mình.

Hương sợ quá mẹ mình mà biết thì có lẽ mẹ sẽ vui hơn, nhưng mà như thế thì bà lại được nước ép lấy tên này thì khổ. Hương vội vàng bảo:

_Anh có im đi không hả, tôi xin anh đó, anh muốn gì...???

Nghe con bé này có vẻ biết sợ hơn rồi đấy, nhưng mà cô làm cho tôi tức thì tôi sẽ chơi với cô.

_Tôi nghĩ là mẹ cô rất thích tôi lấy cô, vậy ý cô thế nào....??

Phong vừa dứt lời thì Hương hét lên:

_Tôi có chết cũng không bao giờ lấy người như anh...!!

Phong tức điên lên anh không ngờ là con nhỏ này không cần suy nghĩ gì cả đã hét lên như thế với anh rồi, xem ra cô ta muốn chết đây mà.

_Nhưng mà tôi lại thích lấy cô...!! Anh dài giọng bảo.

Hương vùng tay mình ra khỏi tay của Phong nhưng anh đã chuẩn bị từ trước nên cô vừa mới làm như vậy là bị anh ôm cứng vào lòng.

Mặc cho Hương dẫy giụa, anh không lý gì đến cả anh bảo:

_Bây giờ thì tôi sẽ đi nói ngay với mẹ của cô đây, thế nào...!!

Hương sợ đến đông cứng cả người, anh và cô quá gần, Hương cảm nhận được mùi nước hoa của Phong và hơi thở của anh phả sau gáy mình, trái tim của anh đang đập rộn ràng trong lồng ngực, sao lại thế không lẽ anh ta thích mình, không đúng anh ta đâu thể thích mình được anh ta luôn bắt nạt và trêu ghẹo mình kia mà, chẳng qua là do mình nghĩ nhiều quá đấy thôi.

Hai tay của Hương chống vào người Phong, Hương cố đẩy nhưng anh lại càng siết cô chặt hơn, anh ngửi mùi tóc của Hương, tóc nó mượt mà quá, mà nó gội gì mà thơm thế nhỉ, cơ thể nó thật mềm mại, làn da thì cứ như là em bé ấy, anh cứ ôm díết như vậy nhất quyết không chịu buông.

Hương biết mình không thể thoát nếu mà không nhanh lên mẹ, anh Thái và chị Thảo ra mà trông thấy thì chết, họ

lại trêu mình và hiểu lầm mình có quan hệ yêu đương với tên này thì khổ, đành xuống nước xin anh ta tha vậy.

_Anh muốn gì thì nói đi...?? Hương run run giọng hỏi.

Phong hài lòng, nhưng anh không muốn mất cơ hội được ôm Hương như thế này chút nào, nên anh bảo:

_Có thật là tôi mà buông cô ra thì cô sẽ nghe lời tôi chứ...??

_Vâng...!! Hương ngoan ngoãn chả lời.

_Thế là tốt nhưng trước tiên tôi có thể hôn cô chứ...???

Phong cảm nhận được cơ thể Hương đang run trong tay mình, cô ấy chắc là đang sợ, anh tự hỏi mình làm như vậy là có đúng không nhưng nếu không làm thế thì cô ấy sẽ không bao giờ ình cơ hội, mà như vậy thì chuyện này bao giờ mới kết thúc.

_ Không... không ... không thể được...!! Hương lấp bắp.

Phong biết tại sao nhưng anh vẫn cứ truy cho đến cùng.

_Tại sao..??

Hương nuốt đau khổ vào lòng và bảo:

_Tôi... tôi đã có chồng rồi...!!

_À...!!

* * *

* * *

Phong à lên một tiếng, anh khoái chí xem ra con nhỏ chung tình hơn anh tưởng, nhưng mà nó nghĩ anh là ai, anh phải cho nó biết cái cảm giác ghen tức khi nó đi với thằng đàn ông khác là gì..!

_Cô đừng có nói dối, mẹ Thu của cô, rồi Thái nữa đều nói là cô vẫn còn chưa kết hôn, nay lại mọc ra một ông chồng là sao...??

Hương khổ quá, mắt lại rơm rớm nước, kiểu này thì cô lại khóc đến nơi, sao mình dẫu được họ lâu như thế mà mới gặp anh ta có mấy buổi mình đã khai hết ra như thế nhỉ, đúng là ác quỷ mà.

_Sao còn không nói mau, hay là cô thích tôi ôm suốt như thế này..??Phong vừa dọa vừa quát.

Hương nắc lên rồi bảo:

_Tôi.. tôi nói thật mà, tôi đã kết hôn rồi...!!

Anh lấy tay mình đẩy Hương ra, nắm cứng vào hai cánh tay cô, anh muốn cô đối diện với mình mà chả lời.

Nhưng Hương thì sợ, không dám ngẩng mặt lên nên cúi gằm mặt xuống.

Phong một tay giữ Hương vì sợ cô chạy mất, một tay nâng cằm cô lên và bảo:

_Em có nói hay không, em thích anh ta à...??

Giọng nói của anh ngọt ngào quá, giống hệt cái hôn Hương bị ngã cầu thang, cô tròn xoe mắt nhìn, còn chưa nói được gì thì...

_ Ừm....!!

Anh ôm chặt lấy Hương vào lòng, môi anh đặt lên môi cô, anh hôn mà như người ta đang chiếm một cái gì đó, Hương cảm nhận môi mình bỏng rát, Hương sợ quá, cô không hiểu là mình đang rơi vào tình huống nào, cả người cô như đang trôi theo dòng nước, nó bỗng bênh, cô nghĩ là mình đã bị say sòng, còn Phong cũng chẳng hơn gì, anh cũng có cảm giác như thế,

anh cảm thấy mình như tan chảy trong nụ hôn của cô.

Sau nụ hôn kéo dài, Phong buông Hương ra và nhìn cô say đắm, anh bảo:

_Từ bây giờ em sẽ làm bạn gái của anh chứ...???

Hương nghe Phong hỏi mình với cái giọng ngọt ngào ấy làm cho cô mở to mắt ra nhìn, tim cô đập nhanh hơn, cô nghĩ mình đã bắt đầu chú ý tới anh ta rồi, nụ hôn vẫn còn chưa tan, nó vẫn còn đọng trên môi cô, người cô run rẩy, nhưng cô có thích ai đi chẳng nữa, không phải là đã quá muộn rồi sao, vì cô đã có chồng, nó như một bức tường ngăn cách vậy, lấy gì để phá nó bây giờ.

Hương thấy Phong nhìn mình như muốn ôm cô thêm vào một lần nữa, Hương sợ, sợ mình không làm chủ được trái tim mình, sợ mình làm cho anh hy vọng hão huyền và hơn nữa cô không muốn mang tiếng là kẻ lăng loàn, có chồng rồi mà vẫn mê trai, hít lấy một hơi dài, Hương trở về là con người lạnh lùng như trước đây, Hương bảo:

_Em xin lỗi nhưng mà không thể được...!!

Phong cười xem ra có tiền triển đấy, ít ra cô ấy đã xưng “em” với anh, nhưng mà cô ấy từ chối mình vì Huy à, ha ha, được lắm cô ta cũng biết điều đấy, nhưng mà mình muốn thử với con người mới như thế này, mình sẽ làm được gì với cô ta, mình sẽ làm cho cô ấy yêu mình, rồi mọi chuyện sẽ qua đi và hy vọng cô ấy không bị xốc khi biết mình là ông chồng hờ của cô ấy.

Phong vẫn nắm chặt tay Hương không buông, Hương đã cố mấy lần mà không có hiệu quả nên cô đành bỏ cuộc, cô không ngờ hôm nay mình lại rơi vào tình trạng này, nhưng anh Tuấn có bao giờ làm như thế này với cô đâu, anh ấy vừa dịu dàng, lại biết điều đâu có như tên ác quỷ này, hắn mà muốn làm gì thì làm cho bằng được, hắn có biết là đang dồn cô vào thế bí không nhỉ, hét lên thì không xong, mẹ mà ra thấy cái cảnh này, bà lại tưởng mình yêu cái tên này thật thì khổ, mình phải làm sao bây giờ.

_Tôi xin anh đấy, buông tôi ra cho tôi đi, anh Tuấn có bao giờ làm như thế này với tôi đâu...!!

Hương vừa dứt lời thì trong mắt Phong có hai đốm lửa, anh nhìn cô đầy tức giận và bảo:

_ Hắn đã chạm vào người cô à...???

Hương nghe giọng anh nói mà run, cô không hiểu sao Phong lại tức giận như vậy, cô có là gì của Phong đâu, sao anh ấy lại...

_Còn chưa chả lời, hay là tôi phải lôi cô đi gặp anh ta hỏi cho ra lẽ...???

Hương uất quá, anh ta có thấy mình vô lý hay không nhỉ, sao anh ta dám xen vào đời tư của cô.

_Tại sao tôi phải nói

17. Chương 17

cho anh biết...??Hương hét lên.

Anh không nói gì với cô nữa, mà hai tay anh bóp mạnh cánh tay của cô, mắt anh gườm gườm nhìn cô, anh dí sát mặt mình vào mặt cô và bảo:

_Cô có nói không hả, và từ nay tôi cấm cô có quan hệ gì với thằng cha đó nữa....!!

Hương sợ quá, nhắm tịt mắt mình lại, thở cô cũng không dám, anh ta lại đang muốn làm gì cô thế này.

Thấy nói như thế mà Hương vẫn không bảo nào, vừa ghen vừa tức anh đã đánh cho cô một cái tát.

_Bốp...!!

Hương cảm thấy trời đất như có muôn vàn vì sao, vì cô không thể nào hiểu nổi, sao cô hay bị bắt nạt như thế này, từ bé tới giờ chỉ có bố cô là cho cô ăn một cái tát lúc ép cô lấy chồng, còn chồng cô thì làm cho cô gãy cả chân, nhưng ngay cả tên này cũng đánh cô là sao.

Hương xoa xoa hai cái vào má, anh ta đúng là ác độc mà, sao anh ta lại đánh cô như thế chứ, tại sao, Hương khóc, không phải vì cái tát, mà là cảm giác tủi thân, cuộc đời của cô đúng là toàn tai ương cả, sao cứ dính đến đàn ông là cô toàn gặp họa thế này.

Phong thấy mình hơi quá, sao anh lại vũ phu như vậy nhưng anh hình dung ra cảnh cái tên kia làm gì cô là anh lại ghen lên dữ dội, anh không cảm thấy hối hận gì nhiều, anh mà biết được hai người đó đã làm gì nhau thì anh nghĩ mình có thể giết cả hai mất.

_Sao vẫn còn chưa nói...??Phong quát.

Phong hết kiên nhẫn nên quát lên như vậy, anh nghĩ hay là cô ta và anh chàng kia đã làm chuyện gì mờ ám thật nên cô ta mới ngập ngừng không dám nói như thế này.

Hương vừa nắc lên vừa bảo:

_Tôi chỉ coi anh ấy như anh trai thôi...!!

Phong nghe cô nói vậy thì thở phào nhưng anh vẫn chưa tin hẳn, nên anh bảo:

_Cô nói dối đúng không, nếu cô chỉ coi anh ta là anh trai thì cô có cần tình tứ lên xe để anh ta chở về mấy hôm, và cười duyên với anh ta như thế không hả...???

_Tôi đã nói hết cả rồi, anh không tin cũng mặc, mà anh là gì của tôi chứ, tại sao anh lại tra hỏi tôi như quan tòa thế hả...??? Hương uất quá nên cũng quát lại anh ta cho bõ tức.

Dư vị của cái tát vẫn còn trên má cô, nó vẫn còn đỏ, đau quá, anh ta đúng là không biết thương hoa tiếc ngọc gì cả, kiểu này mình và anh Tuấn có gì thật thì không biết anh ta sẽ làm gì mình nữa, nhưng sao anh ta lại hành động như thế này.

Phong nghĩ con nhỏ này thật là ngu, người ta làm thế thì còn nguyên nhân nào khác nữa chứ, ngoài muốn chiếm hữu và thích ra thì không lẽ còn lý do nào khác.

_Vì anh

thích em được chưa...!!!

Hương giật mình, cô kinh ngạc không tin vào tai mình nữa, anh ta vừa bảo sao.

_Anh nói cái gì...??

_Anh thích em, nên em đừng có mà nhìn người đàn ông khác, hay lên xe, ngoài anh ra thì em không được để ý đến bất cứ ai cả, nghe rõ chưa...!!

Hương lão đảo muốn ngã, không thể nào tin nổi, anh ta làm tất cả chuyện này vì anh ta thích mình hay sao, nhưng có quá vội vàng không, mình và anh ta mới chỉ gặp nhau có mấy lần thì yêu đương thế nào được, rồi còn chuyện kia nữa chứ.

_Xin lỗi anh, anh thích đùa thì ra ngoài kia mà đùa, và anh cũng biết rồi tôi đã có chồng nên không thể nào chấp nhận tình cảm của anh...!!

Con nhỏ này hay thật, Phong nhếch mép lên cười, dù em không phải là vợ của anh đi chăng nữa, thì anh cũng vẫn muốn thử, nhưng em yên tâm vì em có làm thế nào thì em cũng không thoát được.

_Anh không quan tâm là em có chồng hay không, anh thích em nên anh sẽ giành bằng được em về mình...!!

_Tôi không phải là phần thưởng cho anh giành, tôi đã nói cho anh hiểu mà anh cứ như thế thì mặc anh, buông ra cho tôi vào...!!

Hai người còn đang vùng vằng nhau thì bà Thu, và Thái đi ra, chắc là Thảo còn ở lại để dọn bàn tiệc, thấy cái cảnh này bà Thu hài lòng, bà không ngờ là hai anh chị này, lén lút hẹn nhau ra đây, vậy là mong ước của bà đã thành hiện thực, bà mỉm cười và khẽ e hèm một tiếng, cả hai giật mình buông nhau ra.

Hương muốn chạy nhanh vào nhà, nhưng đã bị Phong lôi lại, anh nhìn bà Thu hỏi:

_Bác ạ, cháu có chuyện muốn nói...!!

Bà Thu mỉm cười, bà nghĩ chắc là chuyện của hai đứa này chứ gì.

_Có chuyện gì thế cháu...??

Hương cảm thấy không ổn, sao anh ta còn lôi cô lại làm gì, và anh ta định nói gì với mẹ nuôi của cô.

_Anh định nói gì hả, anh...!!

Hương chưa dứt lời thì Phong nói luôn:

_Bác ạ, cháu thích Hương, bác có thể cho chúng cháu đi lại để tìm hiểu nhau không...??

Bà Thu sung sướng quá, mà mỉm cười thật tươi, bà hài lòng xem ra kết quả này đã làm cho bà vui không ít.

Còn Hương mặt cô đã tái lại, cô đã vã hết cả mồ hôi, bây giờ cô phải làm sao đây, không lẽ lại đi bảo mẹ mình là cô đã có chồng, nếu vậy thì mẹ cô sẽ không bao giờ nhìn mặt cô mất.

__Mẹ đồng ý, mà hai đứa cũng nhanh lên nhá, mẹ mong chúng mày có một cái đám cưới, để mẹ còn bế cháu nữa chứ...!!

__Nhưng con không thích anh ta...!!

Hương hét lên, cô không thể nào chịu đựng được tình trạng này, cô nghĩ mình phải hét lên thì may ra cô mới thoát.

Phong kéo cô lại gần lòng mình, anh thì thầm:

__ Nếu cô mà còn hét lên như thế thì ta sẽ cười nhau luôn, tôi sẽ bảo mẹ cô là cô đã ngủ với tôi ở khách sạn, và việc cô có chồng nữa chứ, thế nào...!!!

Hương im họng luôn, cô không ngờ anh ta là con người cơ hội như vậy, dám lợi dụng điểm yếu của cô, anh ta đúng là tên khốn kiếp, nhưng nếu mà mọi người hiểu lầm mình như thế này thì.... Hương đang hình dung ra cái kết cục bi thảm ỉn, chồng cô mà tìm được cô ở đây, anh ta đã căm ghét cô sẵn rồi, bây giờ anh ta lại biết cô có bạn trai, ôi khủng khiếp quá, anh ta sẽ giết chết cô mất, hu hu hu con phải làm sao đây hả trời, sao người lại lôi con vào tình huống oái oăm như thế này, mà tại sao cái tên chết tiệt này xuất hiện làm gì, tại sao.....!!

Thái cũng kinh ngạc không kém gì Hương, chúng nó quen nhau khi nào nhỉ, rõ ràng là chúng nó vừa mới gặp nhau thôi mà, tại sao một thằng lạnh lùng và ghét đàn bà như Phong, chỉ mới gặp Hương có mấy lần mà đã thích rồi là sao, anh tròn mắt và há hốc mồm ra nghe đoạn hội thoại vừa rồi, không lẽ đây là tình yên sét đánh, hay thật, thế mà nó dấu anh.

Thái mỉm cười, vậy là thằng bạn thân của mình đã tìm được tình yêu cho nó, mà lại là em gái của anh nữa chứ, ôi thế thì còn hạnh phúc nào bằng, mình đang lo con Hương nó sẽ chết già vì cách sống khép kín của nó và cả cái thằng kia nữa, nhưng bây giờ thì mọi chuyện đã ổn, a ha, nếu chúng nó mà lấy nhau thì không phải mình làm anh của thằng Phong à, tuyệt quá.

Trong khi Thái và bà Thu ngắm đôi tình nhân trước mắt đầy hài lòng và mãn nguyện thì Hương lại đang rầu cả ruột, bây giờ cô đang vướng vào cái mớ bòng bong, Hương nghĩ chỉ còn cách mình đi công tác thật xa mới được, mà hình như bệnh viện có đợt khám chữa bệnh miễn phí ấy xã vùng cao, mình đăng ký đi luôn, tránh xa anh ta được ngày nào hay ngày ấy.

Còn Phong thì cảm thấy thú vị, xem ra từ nay con nhỏ này không yên với anh rồi, anh sẽ cho nó biết bất anh phải đi tìm nó trong vòng gần hai năm là gì, anh sẽ cho nó nếm trải cái cảm giác chờ đợi và hận thù là như thế nào, nhưng mà em đừng lo anh sẽ trả thù em thật ngọt ngào, chúng ta cần tìm hiểu nhau hơn để còn kết thúc chuyện của chúng ta cho sớm, anh muốn mình có một cái kết có hậu, vì anh đã lỡ yêu em mất rồi.

Từ hôm đó

Hương tìm mọi cách tránh mặt tên Phong, vì vậy Phong khó mà gặp được Hương, và anh cũng bận chuyện của công ty nữa nên không có lúc nào dành mà đi gặp cô được, nếu không thì cô có chốn đến nơi nào anh cũng tìm cho ra, hay là cô có không muốn thì cũng không được, vì tính của anh là như vậy mà.

Hương đang rất khổ sở, vì trái tim cô đã có hình bóng của Phong, nhiều lúc cô mong là nó không phải, nhưng sự thật thì không thể chối cãi, hay vứt bỏ nó đi được, đau khổ và buồn bã, cô tìm cách không gặp mặt anh, nhưng mà cô lại nghĩ về anh nhiều hơn, làm sao bây giờ, vì cô không muốn mình là kẻ phản bội ông chồng hờ của mình, cô có nên đi tìm hạnh phúc riêng ỉn hay không..??

Hôm nay cô lại tan ca muộn, kiểu này thì cô chỉ có nước đi bộ về nhà thôi, mà nhà lại xa như thế này, cô còn đang phân vân thì anh Tuấn tới, anh cười và bảo cô:

__ Em để anh chở em về nhà nhé, dù sao thì cũng đã khuya rồi...??

Hương còn chưa biết chả lời anh thế nào, thì Tuấn lại nói tiếp:

__ Đi mà, em đừng làm thế, anh chỉ là muốn đưa em về thôi mà cũng không được sao..??

Hương thở dài:

__Vâng, cũng đành vậy, em lại phiền anh quá...!!

Anh mỉm cười hạnh phúc, anh bảo:

__Em làm như vậy là ban phước cho anh đấy chứ, làm gì có chuyện phiền hay không phiền...!!

Hương lảng tránh ánh mắt anh nhìn mình, Hương bảo:

__Mình đi thôi anh...!!

Tuấn gãi đầu, anh bảo:

__Ừ, mình đi...!!

Hương đang định bước lên xe, thì có người lôi cô lại, Hương giật mình, quay lại xem là ai, thì ra là Phong, Hương sợ quá co rúm lại, không phải anh ta bảo là cô không được lên xe và có quan hệ với những tên đàn ông khác là gì, chết cô rồi.

Phong nhìn Tuấn bảo:

__Cám ơn anh, nhưng tôi đưa bạn gái mình về được...!!

Tuấn sững sốt, và mắt anh long lanh lên nhìn Hương rồi nhìn Phong, anh hỏi Hương:

__Có đúng anh ta là bạn trai của em không...??

Hương còn chưa biết trả lời Tuấn thế nào thì...

__Ừm.....!!

Phong hôn cô trước mặt Tuấn, còn Hương thì đờ ra không hiểu gì cả, chỉ có Tuấn là đau khổ, mặt anh tái lại, anh không ngờ mình là người đến sau anh ta, mà sao Hương có người yêu rồi, mà cô ấy không nói cho anh biết, làm cho anh hy vọng hão huyền, anh không nói gì cả, quay bước đi, anh cho nổ máy và lái xe đi.

* * *

Phong thấy Tuấn đi rồi, anh lôi cô lên xe của mình, anh thậm chí không để cho cô có thời gian mà cài dây an toàn, anh phóng xe như điên, anh không thèm

18. Chương 18

bảo cô thế nào, nhưng mà anh nhếch mép lên anh cười, một tay anh lái xe, còn tay kia anh giật tay của Hương bóp mạnh, Hương đau quá, cô nhăn mặt lại nhưng anh không quan tâm, nhiều cú va đập làm cho đầu Hương xung lên nhưng anh không còn để ý đến nó nữa, anh cứ thế mà lái xe như điên thôi...

Khi xe dừng lại, thì cả hai đã đi quá xa nhà rồi, anh bảo Hương xuống xe:

__Cô còn không mau xuống đi...!!

Hương bây giờ muốn khóc lắm, nhưng cô cố nén nó lại, Phong bỏ mặc cô đứng đấy, anh đi gửi xe, Hương nhìn lên xem anh ta đưa mình đến đâu thì đập vào mắt cô là cái tên khách sạn Hồng Vi, Hương sợ quá, cô tự hỏi, anh ta đưa mình đến đây làm gì, không phải anh ta sẽ làm gì mình chứ, không được mình nên chuẩn bị thì hơn.

Hương đang định quay gót thì Phong đã đứng chắn ngang trước mặt, anh hếch mắt lên nhìn cô hỏi:

__Cô định đi đâu à...??

Hương sợ hãi lắp bắp nói:

_Tôi.... tôi đi về...!!

Phong hỏi:

_Về đâu...??

Hương bực mình nói:

_Về nhà chứ còn về đâu...!!

Anh nắm tay lôi Hương vào, cô cố vùng vẫy, Phong quay lại bảo:

_Cô có im đi không, hay là tôi phải bế cô...!!

Mặc anh nói gì, cô cũng không sợ, vì đây là khách sạn mà, Phong làm thật anh bế cô lên, và đi thẳng vào trong mặc cho cô hét và đánh vào người anh, anh đi lên mà cũng không cần phải bảo hộ như thế nào, vì đây là khách sạn nhà anh mà.

Họ cúi đầu chào anh, và tò mò nhìn xem cô gái mà anh bế trên tay là ai, anh đi thẳng lên lầu mà không cần thang máy.

Thấy mình đánh chán mà tên này không chịu buông, rồi bọn kia, họ cũng không có phản ứng gì, và gọi điện cho cảnh sát là sao, tại sao họ lại cúi đầu chào cái tên này, Hương khóc và van xin:

_Hu hu hu, Anh tha cho tôi đi, tôi xin anh đó, đừng làm thế này với tôi, tôi sợ lắm...!!

Phong không nói gì cả, anh lấy chân đá cái cửa phòng số 04 trước mặt, và bước vào.

Anh ném cô lên giường, và đi khóa ngay cửa lại, anh làm như thế để phòng cô trốn, Hương chạy ra nhưng đã muộn, cô không có đường thoát, cô sợ quá, cố đứng thật xa Phong và chỉ mong anh không tiến lại gần mình.

Anh bỏ mặc cô ở đấy, anh cởi bỏ cái áo vét của mình ra và mặc lên ghế, anh đi vào phòng tắm.

Hương nhìn hành động của anh mà càng sợ hơn, cô thấy anh vừa khuất là chạy vội ra mở cửa nhưng anh khóa chặt quá nên cô không tài nào mà mở được, trốn ở đây bây giờ, hay là gọi điện thoại báo cô bị bắt cóc, hu hu hu, con phải

làm gì bây giờ.

Hương còn đang dối bởi vì cô không làm gì thì Phong ra, anh quần đống có cái khăn tắm quanh mình.

Anh nhìn cô và bảo:

_Em cũng nên đi tắm đi...!!

Hương trên khuôn mặt đã tái đi vì sợ quá rồi, cô run run nhìn anh hỏi:

_Anh.... anh muốn gì, tại sao anh lại bắt tôi vào đây...??

Phong khoanh tay lại, anh ngắm cô từ đầu đến chân, anh bảo:

_Sao cô không hiểu nhỉ, thế người ta đưa nhau vào đây làm gì...??

Hương tiện tay mình vớ lấy cái tách trà, cô thấy nó nhỏ quá, liền cầm lấy cái đèn bàn ở ngay đấy, cô đưa tay lên run run dọa Phong:

_Anh mà tiến tới gần tôi là tôi sẽ...!!

Hương run run nhắm mắt lại để ném khi thấy Phong đang đi đến gần mình, nhưng chỉ một động tác đơn giản anh đã tới trước mặt của cô rồi, anh nắm chặt lấy hai tay của cô rồi gỡ bỏ cái đèn kia ra, tiện thể anh ôm luôn cô vào lòng.

Hương bị ôm cứng đến nỗi cô không đẩy anh ra được, cơ thể của anh ta gần cô đến nỗi cô cảm thấy tim mình đập nhanh hơn, người cô đông cứng lại, vì cô chưa bao giờ gặp tình huống nào như thế trong đời như thế này cả.

Hương run giọng bảo:

_Tôi cầu xin anh đấy, vì tôi đã có chồng rồi...!!

Anh đẩy cô ra và bảo:

_ Nếu anh là chồng của em thì sao...???

Hương mở to mắt ra để nhìn, cô không tin vào tai mình nữa, chắc anh ta đang đùa cô chứ gì, làm gì có chuyện vô lý như thế được, nhưng nếu như phải thì sao, anh ta đã phẫu thuật mà, mình làm bác sĩ mình biết khi người ta phẫu thuật xong thì khuôn mặt cũng khác, không lẽ, Hương lắp bắp hỏi lại:

_Anh.... anh ... anh là chồng tôi...!!

* * *

Phong nhìn cô say đắm bảo:

_ Lẽ nào em không tin...!!

_Tôi... tôi..!

Hương ngồi thụp ngay xuống đất, cô không còn chịu nổi nữa rồi, vậy ra anh ta là chồng của cô thật, thảo nào ngay từ lần gặp đầu tiên, khi nhìn vào ánh mắt của anh ta cô đã cảm thấy quen thuộc nhưng sao lại có chuyện lạ lùng như vậy được.

Cô khóc nức lên, Phong thấy vậy thì xót xa anh bảo:

_Anh xin lỗi, nhưng anh không làm cách nào khác được cả, em sẽ không giận anh mà quay về với anh chứ...!!

_.....??

Phong sốt ruột hỏi:

_Em nghĩ sao..??

Hương lau nước mắt, cô nhìn Phong nói:

_Tôi cũng không biết nữa...???

Anh nghe cô nói thì sợ hãi vội kéo cô đứng lên, nhìn thẳng vào mắt của cô và bảo:

_ Không lẽ em thích cái tên Tuấn kia và muốn bỏ anh để đi theo anh ta chứ gì...??

Mắt anh long lên, và môi anh mím lại, tay anh bóp chặt

vào hai bả vai Hương.

Hương nhăn mặt lại vì đau, nhưng cô gắng gượng nói, vì bây giờ cô không phải trốn tránh nữa, cô cũng yêu Phong mà , ngày trước cô lo vì anh ta mà cô phản bội lại chồng cô đau khổ và dằn vặt nhưng nay anh ta lại chính là chồng của cô vậy thì cô còn lo gì nữa.

_ Tôi đã nói rồi, tôi chỉ coi anh Tuấn là anh trai thôi...!!

Phong mừng quá hỏi:

_Vậy tại sao em lại chưa trả lời anh là em có quay về với anh không..??

Anh nhìn Hương đau khổ hỏi:

_ Hay em không yêu anh, em ghét anh đến nỗi muốn chúng ta ly hôn..??

Mọi khúc mắc trong lòng Hương từ nay tan biến, cô thấy lòng mình thật thanh thản, cô không còn phải sợ hãi nữa, nắm chặt hai tay vào nhau Hương nhìn Phong bảo:

_ Anh đã làm cho tôi đau khổ, tôi căm hận anh,vì anh mà tôi ra nông nỗi này, hu hu hu, anh có biết là một cô gái bị bố ép lấy anh mà không biết mặt trong khi cô ta còn bao nhiêu ước mơ là tủi khổ lắm hả, anh có thấy có ai lấy chồng mà chỉ có mình cô dâu trong ngày cưới không, còn nữa, anh tưởng anh là ai mà hết lần

này tới lần khác, anh bắt nạt tôi, anh còn đánh cả tôi nữa chứ, vì anh mà tôi phải đau buồn, không có lúc nào được vui cả, tôi ăn cũng không ngon ngủ cũng không được, tôi phải cố dẫu mọi người thôi chào anh, chúng ta nên ly hôn đi cho xong, mà chẳng phải anh muốn như thế quá rồi còn gì, anh đi mà cũng có thêm bảo tôi thế nào đâu, tôi cũng không cần tiền của anh...!!

Phong nghe Hương mắng một hồi, anh hiểu nhưng mà ly hôn ư, nhất quyết là không, ngày trước vì anh muốn hành hạ Hương cho bỏ ghét nhưng mà bây giờ anh yêu cô thế này thì làm sao mà sống thiếu Hương được, dù cô ấy có chịu mắng như thế nào, thì anh cũng quyết không bỏ cuộc.

Phong nắm tay Hương thật chặt, anh thiết tha nói:

__Anh xin em đó, anh yêu em nhiều lắm, nếu em mà bỏ anh thì anh chết mất...!!

Nhìn cái vẻ khổ sở cầu xin của anh làm cho Hương hơi thấy tội, nhưng mà chưa thấm vào đâu so với cô, cho anh chết ai bảo đối xử độc ác với tôi mà làm gì, cho anh ném mùi đau khổ là như thế nào.

__Yêu hay không thì mặc anh, còn tôi phải về...!!

__Hương, anh xin em mà, đừng như thế có được không, cho anh một cơ hội đi...!!

Nghe cái giọng trẻ con của Phong, làm cho Hương phì cười, đó là nụ cười hiếm hoi của cô, cô cười hạnh phúc, đó là nụ cười đẹp nhất, cuộc đời cô cứ tưởng là mãi chìm trong bóng tối nhưng không ngờ, nó lại tươi sáng trở lại rồi.

Phong

thấy Hương cười thì anh mừng lắm, anh thở phào nhẹ nhõm, cô ấy mà bỏ anh đi thật thì anh chỉ có nước đi chết, anh không muốn mình chìm vào đau khổ nữa, anh ngơ ngẩn ra mà ngắm Hương cười, nếu biết hạnh phúc mà làm cho cô ấy cười như thế này thì sao anh lại ngu ngốc như thế nhỉ, sao anh lại bỏ phí mất bao nhiêu thời gian vì những chuyện không đâu, anh tự nhủ mình sẽ làm lại từ đầu, và bây giờ anh sẽ trân trọng những phút giây ở bên cô ấy.

Anh ôm lấy Hương vào lòng mình, anh hạnh phúc hít lấy mùi tóc và cơ thể của cô, anh nghĩ không còn là mơ nữa, mà cô ấy thật sự trong vòng tay anh, anh không phải dùng thân phận của người khác để ở bên cô ấy nhưng mà sao cô ấy dám lên xe của thằng cha Tuấn kia nữa thế nhỉ...??

Tuấn đẩy Hương ra anh trừng mắt hỏi:

__Chẳng phải anh đã dặn em là không được lên xe của thằng cha đó rồi, sao em còn cãi lời anh là thế nào hả...??

Hương bực mình nhìn Phong nói:

__Anh có độc tài quá không hả, chẳng lẽ anh bắt tôi đi bộ về, và nếu em gái đi nhờ xe của anh trai, anh cũng không cho...??

__Không được, ngay cả như thế cũng không được, từ mai trở đi anh sẽ đón em và chúng ta sẽ đến đây sống...!!

Hương nghe Phong nói mà đỏ mặt, cô bối rối nói:

__Ai nói là tôi sẽ về với anh mà anh bảo chúng ta là thế nào...??

Phong nhìn Hương nồng nàn anh bảo:

__Kể cả có bắt cóc em anh cũng làm, à mà anh quên chưa báo cho em, mai bố sẽ lên đây, có cả cái Hoa nữa, hình như nó lên đây để gặp em và mời em dự đám cưới của nó...!!

Hương ngạc nhiên hỏi:

__Vậy hả anh, em cũng mong gặp lại nó và bố lắm cũng lâu rồi em không có tin tức gì...!!

Phong mỉm cười hạnh phúc vì cô ấy đã xưng “em” với anh.

Cô lại nhìn anh đầy trách móc:

_Tất cả cũng tại anh, nếu không phải tại anh thì tôi đâu có ra nông nỗi này...!!

Phong nhìn Hương cười anh bảo:

_Cũng tại em chồn anh đi chứ, ai bảo em ngốc thế, nếu mà em không đi thì mọi chuyện lại khác rồi cũng nên...!!

Hương lấy tay đâm nhẹ vào người Phong, cô bảo:

_Anh còn nói à, anh bảo anh ghét tôi, anh không muốn nhìn thấy, tôi đi cho anh mừng anh còn nói gì nữa, anh cũng sợ tôi ham tiền của nhà anh còn gì...??

Phong biết lỗi anh nói:

_Thôi chuyện cũ thì mình cho qua em nhé, chúng ta sẽ làm lại từ đầu, mà em cũng nên thay đổi cách xưng hô đi, ai lại xưng “tôi” với chồng bao giờ...??

Hương héch mặt lên cô bảo:

_Tại sao tôi...ưm...!!

Hương chưa nói hết

19. Chương 19

câu thì Phong đã hôn cô rồi, anh hôn cô dịu dàng đầy tình yêu, cô mở lòng mình ra đón nhận nó, cô cảm thấy có vị ngọt trên đôi môi của mình, anh buông môi ra, anh nhìn Hương mà như muốn tan vào trong mắt cô, anh thì thâm vào tai cô, anh bảo:

_Đêm nay em ở đây với anh nhé...!!

Hương nghe anh nói mà đỏ mặt, cả người cô run lên, cô bảo:

_Tôi...!!

Hương chưa nói hết câu thì Phong trừng mắt lên nhìn, Hương hốt quá nói trở đi:

_Em... em còn phải về...!!

Anh cười hỏi:

_Em còn muốn về đâu nữa, anh đã xin phép mẹ Thu cho em ở đây với anh rồi, vì chuyện của chúng mình anh cũng nó ẹ biết rồi...!!

Hương lo lắng hỏi:

_Anh đã nói ẹ rồi ư, thế này mẹ sẽ giận em mất...!!

Anh trấn an Hương:

_Đừng lo, vì mẹ hiểu cho em mà, mẹ còn trách anh, sao không nói cho bà biết sớm có phải bà đỡ lo cho chúng ta hơn không...??

Nghe Phong nói thế Hương cũng yên tâm được phần nào.

Phong bảo:

_Em cũng mệt nên đi tắm rửa đi, anh sẽ cho người mang thức ăn lên...!!

Hương còn ngập ngừng hỏi:

_ Nhưng em không có quần áo nên!!

Cô đỏ mặt không nói tiếp.

Phong cười bảo:

_Anh đã mang lo hết quần áo cho em rồi, vì em phải về đây sống với anh mà...!!

Anh nháy mắt với cô làm cho Hương đỏ mặt, cô lúng túng cầm bộ quần áo mà anh đã để sẵn ở đây đi vào phòng tắm.

Bữa ăn diễn ra trong không khí hạnh phúc trong ánh nến và tiếng nhạc du dương, cô mặc cái váy màu hồng dài, trông đẹp như một thiên thần, Phong ngây ra mà ngắm, anh hạnh phúc quá, Hương ăn rất ít, vì cô cũng rất mệt nên muốn đi ngủ sớm.

Hương bảo Phong:

_Anh ngủ xô pha nhé, em sẽ chiếm cái giường...!!

Phong thấy thế bảo:

_Không phải chúng ta là vợ chồng à, sao anh lại phải ngủ xô pha...??

Hương bảo:

_Em không cần biết, chúc anh ngủ ngon...!!

Phong tiu ngủ nhưng cũng đành vậy, chuyện này thì cũng nên từ từ, anh không nên ép cô

_Chúc em ngủ ngon...!!

Cô cứ tưởng mình sẽ ngủ ngon nhưng cái trán của cô nó đau nhức quá, làm cho cô không ngủ được, cũng chỉ tại cái tên kia, vì hần mà mình ra nông nổi này, cô lấy tay sờ lên hình như nó hơi sưng lên thì phải.

Cô ngồi dậy, đi ra phòng khách, cô cần tìm ình một quả trứng để lăn trán cho nó bớt đau và bớt sưng.

Phong không ngủ được, anh tự chế giễu bản thân mình, không ngờ có vợ mà phải ngủ ở ghế xô pha.

Thoáng thấy bóng dáng thướt tha của Hương trong chiếc váy dài đi ra, anh đứng dậy, anh

hỏi:

_Em bị sao thế...??

Hương bực mình bảo:

_ Nhờ anh mà em mới bị xưng hết cả trán lên thế này rồi...!!

Anh xót xa nói:

_Em cứ quay về giường đi, để anh đi lấy trứng cho...!!

Hương không nói gì bỏ đi về phòng mình.

Phong mang trứng đến, anh bảo:

_Để anh lăn cho, anh xin lỗi, tất cả là tại anh...!!

Hương định mắng cho anh một trận nhưng mà thấy anh lo lắng ình như thế này, Hương lại thôi.

Vừa lau cho Hương, anh vừa xót xa hỏi:

_Em không sao chứ...!!

Hương nhẹ nhàng nói:

_Em không sao...!!

Lăn được một lúc thì Hương bảo:

_Thôi anh đi ngủ đi, em không sao đâu mà, em thấy đỡ hơn rồi...!!

Phong vẫn chưa hết lo lắng nên nói:

_Em cứ ngủ đi, anh ngồi đây một lúc thì cũng đi ngủ...!!

Hương nằm xuống đắp chăn lên mình, cô cố ngủ nhưng mà thấy Phong cứ nhìn mình thì làm sao mà ngủ được, Hương bảo Phong:

_Anh về chỗ mình mà ngủ đi, em cần ngủ mà anh cứ nhìn thế thì làm sao mà em ngủ được....!!

Phong trêu cô:

_Hay anh làm cho em xúc động quá nên mất ngủ chứ gì...??

Hương phùng má lên bảo:

_Ai bảo anh thế....??

Phong nheo nheo mắt hỏi:

_Thế vì sao anh lại không thể ngồi đây...!!

Hương ngập ngừng không biết nói gì:

_Tại vì....!!

Phong hỏi dồn:

_Vì sao....??

Hương bí quá nên nói:

_Ai mà biết.....!!

Nói xong cô đắp chăn kín đầu, Phong cười, anh định đi nhưng Hương đỡ chặn ra, cô le lưỡi trêu anh, Phong không ngờ cô vợ của mình trẻ con và dễ thương quá, anh hạnh phúc, nhưng mà nếu đi ngủ như thế này thì hơi chán thì phải, cô ấy muốn đùa ư, thì ta đùa nào.

Anh lật cái chăn của Hương lên, anh chọc lét cho cô cười toáng lên còn chưa hết anh ôm cứng lấy cô, khi cả hai mặt đối mặt, môi đối môi ở trên giường, tim cả hai đều đập rất nhanh, Phong cố kiềm chế mình, anh định ngồi dậy nhưng trời ạ cái váy của cô ấy đã bị tuột xuống ngang ngực rồi, anh không còn biết gì nữa, anh hôn lên môi cô, nụ hôn miệt mà kéo dài, rồi lên tai cô, lên khắp mặt của cô, mắt anh nhìn lên mắt cô, anh nói thì thầm vào tai cô, anh nói trong hơi thở:

_ Anh xin lỗi nhưng anh không dừng lại được...!!

Sáng mai Hương giật mình thức dậy, cô thấy người mình hơi lạnh, vội quơ tay sang bên cạnh để lấy cái chăn, nhưng mà cái mà Hương sờ vào là cơ thể ấm nóng của ai đó bên cạnh, cô giật mình nhìn sang thì thấy Phong đang ngủ rất ngon và môi anh nở một nụ cười rất hạnh phúc, Hương nhớ lại buổi tối hôm qua mà đỏ mặt, cô bối rối không ngờ mình....

Cô khẽ khàng bỏ cánh tay của anh ra khỏi người mình rồi bước xuống giường, nhưng tay Phong vẫn nắm lấy tay Hương, trong mơ anh gọi tên cô:

_ Hương...!!

Hương mỉm cười sung sướng, nhìn nắng đã lên bên ngoài cửa sổ, một ngày mai hạnh phúc đã tới, cô mỉm cười và say đắm ngắm Phong ngủ, cô thì thầm:

_Em yêu anh...!!

Không biết anh có nghe thấy không nhưng tay anh khẽ bóp nhẹ vào tay Hương và anh khẽ cười, cô đỏ mặt vì bị bắt quả tang, đang định bỏ chạy thì anh ôm ghì ngay lấy, anh đè lên cô và bảo:

_Em nói thật chứ, em bảo “Em yêu anh” đúng không..??

Hương ngượng ngùng nói:

_Vâng...!!

Anh hạnh phúc nhưng vẫn ghen anh hỏi:

_Em yêu Huy hay yêu Phong..??

Hương buồn cười hỏi:

_Anh là Huy hay là Phong..??

Phong tức mình hỏi:

_Em hỏi anh sao em lại hỏi anh..??

Hương trêu:

_Ngay cả anh mà cũng không biết mình là ai thì làm sao mà em biết...??

Anh lại chọc lét cho cô cười, nhìn cô như thế này, anh đỏ mặt, anh hôn cô say đắm, anh ghi chặt lấy người cô và bảo:

_Chúng ta sẽ sống hạnh phúc như thế này mãi nhé...!!

_Vâng...!!

Phong đi đón ba chồng Hương, anh đã đưa cô về nhà bà Thu, bà nhìn con gái khuôn mặt đỏ hồng, bà phì cười, xem ra con nhỏ này đang hạnh phúc lắm đây, bà trách nhẹ Hương:

_Con giỏi lắm, chuyện như thế mà mày dám dấu mẹ hử...??

Hương hối lỗi nói:

_Con xin lỗi, con!!

Bà Thu ôn tồn bà bảo:

_ Mẹ không trách con, nhưng con cũng nên san sẻ ẹ, sao lại dấu ở cả trong lòng, làm như thế không phải là đau khổ lắm hay sao, con không tin mẹ hử, hay mẹ không đáng tin cậy là người bạn để có thể cho con gửi gắm tâm sự ...??

Hương cuống lên bảo:

_ Mẹ đừng trách con mà, con hứa từ sau có gì con sẽ nói ẹ biết, mẹ đừng giận con mẹ nhé.....!!

Hai mẹ con còn đang nói chuyện thì Phong đã đưa ông Tài tới nơi, và cả con Hoa nữa.

Hoa vừa nhìn thấy Hương là nó òa ra khóc, nó tức giận, nó bảo Hương:

_Con kia, mày có biết là vì mày mà tao đau buồn lắm không hử, tao không biết mày chết ở xó xỉnh nào rồi, sao mày không nói cho bạn bè mày biết là mày đã đi đâu hử...??

Hương cũng khóc, cô bảo:

_Tao xin lỗi, tao không muốn làm phiền mày thôi...!!

Ông Tài nhìn Hương đầy thương yêu, con dâu của ông càng ngày càng xinh đẹp ra, nhưng ông cũng hơi buồn vì nó gầy hơn trước nhiều, chắc là do nó phải lo lắng và suy nghĩ nhiều, nghĩ lại thì tất cả cũng tại cái thằng con trai

của ông, nếu không phải vì nó thì con Hương nó đâu ra nông nổi kia, cũng may bây giờ mọi chuyện đã ổn thỏa, mà cái thằng con trai của ông bây giờ yêu con Hương mê mết thì phải, nghe cái giọng nó khi ông bảo là đồng ý cho nó ly hôn là nó hét toáng lên là ông biết, ày chết, có cô vợ như thế này mà lại đi hành hạ người ta, xem ra bây giờ anh chàng sợ rồi thì phải, ông cười.

Hương nhìn ông Tài mà nước mắt rơi, ông bước đến chỗ Hương, ông cũng rơm rớm nước mắt, ông nói:

__Con ngốc lắm biết không, sao tự nhiên lại bỏ nhà ra đi hả, mặc xác cái thằng kia, nó có đối xử với con thế nào thì có bố đây mà sao con lại bỏ đi mà không nói gì cho bố cả, bố đã cho người đi tìm con suốt, con trốn kỹ quá làm cho bố tìm mãi mà không thấy, bây giờ thì đừng có đi nữa nhé, về với bố đi con....!!

Hương lau nước mắt, môi cô run run bảo:

__Con cũng không biết nữa bố ạ, có khi con không về đâu....!!

Phong còn cất cái xe nên lên nhà sau, anh vừa mới bước vào tiền sảnh nghe Hương nói vậy, anh vội chạy vào, và nắm tay Hương thật chặt, anh hỏi:

__Sao em lại không về, em còn đi đâu nữa...??

Anh khỏ sở nói tiếp:

__ Hay là em lại giận anh chuyện gì à, anh xin em đấy về với anh nhé, đừng bỏ đi nữa, nếu không anh sẽ đau tim mà chết mất, anh xin em mà, về đi....!!

Ông Tài, bà Thu và cả Hoa nữa, họ buồn cười khi nghe cái giọng trẻ con của Phong, không ngờ anh chàng này mà cũng biết năn nỉ vợ đấy, giá mà anh ta làm như thế này sớm hơn có phải là hay không, đúng là tên ngốc.

Ông Tài hài lòng, và sung sướng, bây giờ thì ông có thể vui mừng mà cười được rồi, ông không còn phải trăn trở cả đêm để lo cho hạnh phúc của thằng con trai ông nữa, mà chúng nó nên mau sinh cháu cho ông đi, ông đã từng này tuổi còn gì, mà cả cái thằng Phong nữa nó đã bước sang cái tuổi 30 rồi, lẽ nào chúng nó lại để cho ông lo lắng nữa hay sao, các con à, mau làm lành và mau sinh cháu cho bố nhờ, cứ cái kiểu này, thì ông sẽ chết già mất, ông muốn có cháu cho vui cửa vui nhà, chứ có mỗi mình ông và mấy người làm trong cái căn biệt thự ấy, ông sợ mình sẽ ra đi mà không có ai biết, nghĩ thế nên ông bảo:

__Hương à con có thể vì bố mà tha cho thằng kia được không, nó đã biết nó sai, và ngu ngốc rồi, con cứ từ mà hành nó cho bố ghét, nhưng mà đừng bỏ nó và về nhà với bố nhé....!!

Phong được ý nói luôn:

__Bố nói đúng đấy em, em còn phải hành

20. Chương 20

anh mà, nếu em không về thì lấy ai mà cho em hành, em về với anh đi mà, mình còn phải đi hưởng tuần trăng mật nữa chứ, đừng không em...??

Hương đỏ mặt, nghĩ lại buổi tối hôm qua, cái tên chết tiệt, sao cái chuyện này mà hắn cũng nói ra được nhỉ.

Mọi người ở đấy ai cũng phì cười, họ nháy mắt bảo nhau, là lên trên kia nói chuyện, để cho đôi trẻ được tự nhiên, ông Tài cũng còn nhiều thứ muốn hỏi bà Thu về Hương khi cô ở đây, cả Hoa cũng muốn biết, nên họ kéo nhau đi.

Bà Thu đã kể hết mọi thứ cho ông Tài và Hoa nghe về Hương, ông Tài xúc động ngồi nghe, còn Hoa thì sụt sịt khóc.

Hoa bực mình, nó bảo ông Tài:

__Con trai bác thật quá đáng, Hương có gây nên tội gì đâu, mà nó phải đau khổ như vậy...??

Ông Tài thở dài bảo:

__Bác xin lỗi, bác sẽ dạy bảo lại nó, bác cũng yêu quý Hương như con, bác mong từ nay chúng nó sẽ hạnh phúc, nếu không bác sẽ xử tên kia, cháu yên tâm đi, và cháu cũng thấy rồi đấy, Phong yêu Hương như vậy mà....!!!

Hoa hơi tươi tỉnh lên một chút:

_Bác nói cũng đúng, anh ta mà dám làm gì cái Hương nữa, thì dù có là con trai bác hay không cháu cũng không tha cho anh ta đâu...!!!

Ông Tài nghe cái giọng đầy đe dọa của Hoa, ông bảo:

_Cháu cứ làm gì nó tùy thích, bác ủng hộ cháu, nếu nó mà có dấu hiệu như vậy thì cháu phải mạnh tay lên nhé, thằng này đáng bị như vậy mà...!!!

Bà Thu cảm động và an tâm vì bố chồng của Hương lại thương yêu nó như vậy, bà còn lo gì nữa, cháu lại về hợp phố, bà bảo ông Tài:

_Ông nên bảo chúng nó mau sinh con đi cho chúng ta nhờ, tôi nói thật là tôi mong lắm rồi, còn ông thì sao...??

Ông Tài cũng mong như bà Thu nên bảo:

_Tôi cũng vậy, mình phải thúc giục chúng nó mới được, chứ để cái thằng cù lẩn và ngu ngốc Phong thì chúng ta sẽ chờ lâu đấy...!!

Trong khi ba người nói chuyện với nhau ở phòng khách, Hương và Phong đưa nhau ra vườn, anh ôm lấy cô vào lòng, anh thì thầm vào tai cô và bảo:

_Em sao thế, tại sao lại không muốn về nhà với anh, anh hứa sẽ thay đổi mà...??

Hương để cho Phong ôm, cô bảo:

_ Không phải là em giận anh mà là em lo ẹ Thu của em sẽ cô đơn ở đây có một mình, em không yên tâm...!!

Phong thở phào, anh bảo:

_Em làm anh hết sợ hết cả hồn, anh lại tưởng em sẽ bỏ anh đi luôn chứ, việc đó thì em lo gì, mình sẽ thường xuyên lên thăm mẹ, và có cả Thái và Thảo ở đây mà, em còn lo gì nữa, họ sẽ thay em chăm lo ẹ, nếu em thích

thì mình đón mẹ về dưới kia cho em tiện bề chăm sóc...!!!

Hương thở dài bảo:

_Em về thế nào được, em không thể bỏ công việc ở đây mà đi, em yêu nơi này, em nghĩ mình sẽ ở đây lâu dài...!!

Phong siết chặt lấy Hương anh bảo:

_ Không được, anh đi đâu thì em phải đi theo đấy, đừng có cãi lời anh, anh không chịu xa em như vậy đâu, vợ chồng mình khó khăn lắm mới được như thế này, em không thấy làm như vậy là hơi ác với anh hả...??

Hương nghe Phong trách móc mình, cô tức quá, vì ai mà ra nông nổi này hả, không phải là tại anh hay sao, cô bầm cho Phong một phát vào sườn, anh đau quá vội buông Hương ra và nhảy lên loi choi, vừa nhảy anh vừa kêu.

_Đau lắm em có biết không hả, đúng là ác mà, dám bẹo anh như thế hả...??

Hương nhìn cái tướng nhảy như khỉ của Phong mà phì cười, cho anh chết, ai bảo đã sai lại còn không dám nhận lỗi.

_Cho anh biết thế nào là đau khổ, tất cả chuyện này do anh, anh còn nói gì nữa hả, hay là tại em...??

Phong nhìn Hương đầy say đắm, anh bảo:

_Tất cả là tại anh, vì anh ngu nên mới như thế này...!!

Anh nheo nheo mắt trêu Hương:

_Anh mà biết em tuyệt như thế thì, ôi...!!! Anh đã làm điều đó từ lâu rồi...!!

Hương đỏ cả mặt, cô ngượng ngùng vì xấu hổ, cái tên chồng chết tiệt kia, sao hắn cứ tìm cách mà trêu cô thế nhỉ.

Nhìn cử chỉ lúng túng của Hương, Phong mỉm cười, anh hạnh phúc quá, anh không ngờ cuộc hôn nhân do bố anh sắp đặt này, lại là tình yêu và định mệnh của cuộc đời anh, anh thì thầm “con cảm ơn bố nhiều vì tìm cho con được một người vợ tuyệt vời như thế này”.

Mấy ngày sau đó, Hương đưa Hoa đi khắp nơi, hai người có nhiều chuyện để nói với nhau, Phong thì phải ngủ và ở nhà một mình, anh bực hết cả mình, và nguyên rửa cô vợ của mình, sao Hương lại bỏ anh một mình thế này nhỉ, anh không làm việc được, chỉ có một đêm thôi mà anh nhớ mùi vị của cô ấy quá, anh trần trọc suốt đêm vì không ngủ được, anh nghĩ tình trạng này mà kéo dài thì anh phải bắt cóc Hương mất.

Cũng may chỉ mấy hôm sau thì Hoa theo ông Tài về, Hương hứa là sẽ về dự đám cưới của Hoa, cô yên tâm ra về.

Phong mừng quá vì không ai tranh giành Hương với anh cả, nhưng cô thì coi như là không biết được ước muốn của Phong, cô đi vào phòng của bà Thu để ngủ, bỏ mặc Phong ở phòng của mình.

Anh ôm cái gối của Hương, mà lẩm bẩm:

__Cô vợ không biết điều kia, , khi sáng mai đây

anh sẽ cho em biết tay, cứ đợi đấy...!!!

Bà Thu ngạc nhiên khi thấy con gái của mình lại ôm cái gối vào phòng mình, bà buồn cười bà hỏi:

__Con làm gì thế, sao lại bỏ chồng một mình mà sang đây ngủ với mẹ là thế nào..??

Hương trèo lên giường của bà Thu, cô ôm ngay lấy bà và bảo:

__Kệ anh ta, con muốn ngủ với mẹ....!!!

Hôm sau là chủ nhật, bà Thu còn bận đi nhà thờ, chỉ có mình Phong và Hương ở nhà, anh nhìn Hương đầy tức tối, Hương hiểu nhưng mà cố tình làm lơ, Hương nghĩ anh mới có bị bỏ rơi thôi mà đã tức như vậy rồi hả, thế còn tôi thì sao, bị anh hành hạ như vậy, mà tôi còn chịu đựng được, cố lên nhé anh yêu, hãy từ từ mà nếm mùi, em sẽ cho anh biết thế nào là đau khổ khi anh hành người khác như vậy.

Hương bỏ mặc Phong ở phòng khách, cô đi lên lầu, hôm nay cô muốn dọn dẹp hết mọi thứ cho sạch sẽ, vì lâu rồi do bận việc nên cô không có thời gian làm việc này.

Phong thấy Hương làm việc anh không đành lòng nên bảo:

__Để anh giúp em...!!

Hương nhìn anh, cô nói:

__ Không cần đâu anh, chỉ là việc nhà thôi mà...!!

Phong cầm tay Hương, anh tha thiết nói:

__Em có thể đừng lơ anh như thế có được không, anh cô đơn lắm, anh yêu em mà, lẽ nào chuyện hiểu lầm và đau khổ trong quá khứ em vẫn không thể tha thứ cho anh...??

Hương nghe cái giọng buồn buồn và thở dài não ruột của anh, Hương tự nhiên khóc, nếu mình mà bị như anh ấy thì mình cũng sẽ hận đàn bà, và không tin vào họ, anh ấy sợ mình ham tiền của anh ấy cũng đúng vì có ai lấy chồng mà kỳ cục như Hương đâu, thôi thì chuyện quá khứ mình nên cho qua đi, thời gian chờ đợi nhau và đau khổ cũng đã quá đủ rồi, mình nên tận dụng thời gian còn lại ở bên nhau và sống hạnh phúc mới đúng.

Nếu mình mà cũng hận anh ấy, và chưa tha thứ cho anh ấy, thì mình cũng có khác gì anh ấy đâu, mình không muốn đi vào vết xe đổ nữa.

Hương ôm lấy Phong vào lòng và bảo:

__Anh mà còn làm như thế với em nữa thì em thề là em sẽ bỏ đi ngay lập tức và lần này anh sẽ không tìm được em đâu...!!!

Phong ôm cô vợ bé bỏng của mình trong lòng, anh vui sướng, anh cười, vậy là cô ấy đã hiểu cho anh, anh cảm thấy mình thật may mắn, vì cô ấy tốt bụng và vị tha quá.

Anh thăm thì vào tai cô:

__Mình có thể vào trong kia nói chuyện không em..??

Hương đỏ cả mặt, cô bảo:

__Nhưng chúng ta còn dọn dẹp mà, đã xong đâu...??

Phong bế cô lên, anh nhìn cô như có lửa, anh

bảo:

__Anh mặc kệ, anh không chịu nổi nữa rồi, chuyện đó mai tính sau, bây giờ làm chuyện này trước đã...!!!

Hương thẹn đỏ mặt, không nói gì, Phong bế Hương vào phòng và anh đặt cô ở trên giường, anh đi ra khép cửa phòng lại, trong đó thỉnh thoảng vang lên những tiếng cười khúc khích của Hương.

Ba năm sau, có tiếng hát trong trẻo của một đứa bé trai, nó đang cầm một bó hoa và một người đàn ông đang dắt nó.

Nó ngây thơ hỏi:

__Bố à, mình sẽ tặng mẹ bó hoa này chứ...??

Phong phì cười, anh bế nó lên và bảo:

__Tất nhiên rồi, vì hôm nay là ngày 8/3 mà...!!!

Nó thích quá reo lên:

__Chắc là mẹ Hương của con vui lắm...!!

Phong âu yếm bảo con, anh hôn vào má nó anh nói:

__Con trai của bố thông minh lắm, nhưng mà bố con mình phải bí mật mới làm ẹ Hương của con bất ngờ chứ...!!!

__Vâng, mình ghé tay đi bố, ai mà không giữ lời thì sẽ bị véo tai nhé...!!!

Phong cười, anh đưa ngón út của mình ra, anh bảo:

__Nào, bố con mình ghé tay đi, con hứa rồi đó nha, còn mà không giữ lời thì bố không vì con là con trai bố mà tha cho đâu...!!!

Nó tự tin và vênh lên chứng tỏ trí khí nam nhi của mình, nó nói:

__Con là ai nào, con là Chiến con trai của bố thì phải khác chứ...!!

Hai bố con ghé tay nhau, rồi bỏ lăn ra cười, anh không ngờ thằng con trai của mình nó lại lém lỉnh đến như thế, từ khi nó sinh ra và Hương về sống với anh, căn nhà lúc nào cũng vang lên tiếng cười.

Hạnh phúc đọng đầy trong mắt anh, anh cười với thằng con trai, anh bảo:

__Mình thi xem ai đi nhanh hơn nhé...!!!

Anh còn chưa nói hết câu, Chiến đã bỏ chạy ở đằng trước, đi được mấy bước nó vấy phải mô đất nó ngã xuống, anh còn chưa kịp tới đỡ nó dậy, và hỏi nó có sao không, thì nó lom còm bò dậy và chạy tiếp.

Vừa chạy nó vừa bảo anh:

__Bố mà tới sau thì làm con rùa nhé, con sẽ nhanh hơn bố à xem.....!!!

Anh nhìn nó chạy trước mình, anh lắc đầu, anh nghĩ sao thằng bé này nó giống anh thế nhỉ, nó hiếu thắng không khác gì anh, nhiều lúc Hương bảo anh:

_Em sợ hai bố con anh, bây giờ anh vui nhé, vì có thêm đồng minh rồi...!!!

Nhìn cái bụng to của chị Thảo, Hương phì cười bảo:

_Thế nào hả chị, cảm giác khi mang thai thế nào...??

Thảo nhăn nhó bảo Hương:

_Một lăm em ơi, chị chết mất, mà anh Thái thì lại đi suốt, nên chị hơi buồn...!!!

Hương tức thay cho chị, cô bảo:

_Để khi nào anh ấy về, em sẽ mắng cho anh ấy một trận, vợ bụng mang dạ chửa

21. Chương 21

như thế này mà hần còn ham công tiếc việc nữa là sao...???

Thảo thở dài bảo:

_Làm sao được, anh ấy sắp mở phòng triển lãm tranh nên bận bù đầu bù cổ là đúng rồi, chị thỉnh thoảng cũng tới dọn dẹp hộ cho anh ấy, chị ở nhà một mình nên cũng hơi buồn...!!!

Hương bảo chị Thảo:

_Hai người kế hoạch ghê quá, ba năm sau mới sinh con...!!

Thảo đỏ mặt bảo:

_Tại anh ấy đẩy chứ, anh ấy bảo chị là cứ từ từ, vì anh ấy lo cho chị khổ, khi bận quá nhiều công việc mà lúc đó thì đúng là chị bận thật, bây giờ thanh thản và nhàn dỗi rồi nên anh chị mới quyết định có con...!!

Hai chị em còn đang nói chuyện với nhau thì Phong và Chiền về, nó đang dấu cái gì đó ở sau lưng.

Hương nhìn nó, xem nó đang giấu cái gì, mà có vẻ quan trọng vậy, Hương nhìn nó đầy yêu thương hỏi:

_Con ngoan của mẹ, con có gì mà dấu giếm mẹ thế, có thể ẹ biết được không...??

Nó làm mặt nghiêm, nó bảo:

_ Không được đâu mẹ ơi, vì một người đàn ông khi đã hứa thì phải giữ lời, làm thế thì coi sao được, đúng không bố...???

Hương phì cười, cô không ngờ thằng con trai bé bỏng của cô mà cũng ăn nói giống người lớn quá nhỉ, nhưng mà cô có cách rồi.

Hương cười bảo nó:

_Con không nói với mẹ cũng không sao, nhưng mà mẹ sẽ cho con đi chơi công viên vào chủ nhật này, này nhé có vườn bách thú, có trò chơi đu quay này, và còn có cả xiếc nữa đấy, con ngoan con sẽ nói là gì chứ...??

Hương biết con trai cô thích đi công viên mà, dù nó có thông minh và tinh nghịch thì nó vẫn chỉ là trẻ con.

Nó chìa ngay bó hoa ra, nó bảo:

_Của con và bố Phong mua ẹ nhân ngày 8/3 đấy, chúc mẹ ngày Quốc Tế Phụ nữ vui vẻ và hạnh phúc, à mẹ ơi...!!!!

* * *

Hương thấy con trai gọi mình, Hương cười bảo:

_Có gì không con trai của mẹ...??

Chiến kéo mẹ nó xuống thấp, nó thì thào vào tai của mẹ nó, nó bảo:

_ Mẹ ơi...!! Bố bảo mẹ sinh em bé cho con đi, con muốn có thêm em...!!

Hương đỏ mặt, cô quay sang nguyệt Phong một cái, trời ơi, cái chuyện này mà anh cũng nhờ con được hả, cô nghĩ chút nữa, mình phải cho anh ấy biết tay, dám dùng con trai làm vật thể thân hả, nhưng mà anh ấy nói cũng đúng, chỉ có một thằng bé này thì hơi buồn, vì nhà cô rộng quá, có thêm một đứa nữa cũng vui cửa vui nhà.

Phong tự nhiên thấy vợ mình đỏ mặt, khi nghe Chiến thì thào vào tai, anh cười khỏ, kiểu này anh lại bị bẹo hay véo tai đây mà, cái thằng con lém

lĩnh kia không biết nó đã nói gì với Hương mà cô ấy lại nguyệt anh một cái như vậy.

Thảo nheo nheo mắt trêu Phong:

_Thế nào hả ông bố trẻ, vui chứ...???

Phong cười hạnh phúc, anh bảo:

_Tất nhiên là vui rồi, chị cứ thử làm cha mẹ đi rồi biết, cảm giác tuyệt lắm, mà không phải chị cũng sắp sinh rồi sao...??

Thảo cũng hạnh phúc nói:

_Ừ, chị cũng mong lắm, chị muốn nó được sinh ra khỏe mạnh, nếu mà nó có bị làm sao thì chị chết mất...!!

Hương bực cả mình, cô khẽ gắt:

_Chị chỉ ăn nói gở thôi, em đã khám và siêu âm cho chị định kỳ, chị cũng đã biết kết quả rồi, lẽ nào chị còn không yên tâm...!!

Thảo biết lỗi nhưng vẫn lo, vì đây là lần đầu tiên cô làm mẹ và sinh con mà.

Chiến được dịp nói luôn:

_Mẹ nhớ chủ nhật này cho con đi công viên nhé, và nhà mình cũng lên thăm bà ngoại luôn, con nhớ bà lắm...!!

Nhắc đến mẹ Thu, làm Hương hơi buồn, cô nhớ bà lắm, nhưng công việc của chồng, cô không thể nào ở trên ấy được, ngay cả công việc cô cũng phải chuyển về đây.

Hương ôm lấy Chiến vào lòng, cô hôn lên má nó, cô bảo:

_Ừ, chủ nhật này cả nhà ta sẽ đi công viên và lên thăm bà ngoại luôn...!!

Chiến thấy mẹ đồng ý ỉnh đi chơi và được lên thăm bà, nó mừng quá bá lấy cổ của Hương và hôn đánh chụt một cái vào má, nó nịnh:

_Mẹ của con là tuyệt nhất...!!

Hương phì cười, cô bảo:

_Thôi đi ông tướng, nịnh mẹ vừa thôi, con ra xem ông xong chưa để nhà mình còn ăn cơm, mẹ đã nấu xong và đã bày ra bàn rồi...!!

Nó buông Hương ra, nó vừa đi, nó vừa chạy, nó muốn đi tìm ông nội của nó, vì nó đói lắm rồi, nên nó mới vội vàng như vậy.

Hương thấy nó chạy, Hương sợ nó ngã, Hương bảo:

_Đi từ từ thôi con, nếu không con lại bị vấp ngã bây giờ...!!

Ba năm Hương trải qua cảm giác được làm mẹ, làm vợ trong gia đình, cô đã tìm thấy hạnh phúc của mình trong gió bão, cô nhìn Phong ngủ mà cười.

Cô càng ngày càng yêu Phong, và yêu cái gia đình này, vì anh ấy cũng yêu cô thật lòng, cô hôn nhẹ lên má của Phong, cô bước xuống giường, cô cần xem con trai của cô có ngủ ngon giấc không, cô sợ nó quên đóng cửa sổ mà gió lại to như thế này, nhờ nó bị cảm lạnh thì sao.

Mở cửa phòng của Chiến, cô bước vào, thấy nó vẫn ngủ ngon, mặc dù cái chăn nó đạp cả xuống đất, cô phì cười, ông tướng này lại quên đóng cửa sổ khi ngủ rồi, cô nhớ là lúc nó đi ngủ cô có sang đọc

truyện và hát ru cho nó ngủ, trước lúc cô đi cô đã đóng cửa sổ rồi mà, sao bây giờ nó lại mở, hay là nó bị tọt khóa.

Hương đóng cái cửa sổ lại, cô nhặt cái chăn lên, cô đắp ngang bụng của nó, cô cúi xuống hôn lên trán nó, cô thì thầm:

_Ngủ ngon nhé con trai, mẹ yêu con...!!!

Cô vuốt vuốt mấy sợi tóc tơ lòa xòa trước trán của nó, cô ngắm nó ngủ, nhìn nó giống Phong quá, cả về tính cách lẫn hình thức bên ngoài, cô cười, cô nghĩ, chỉ mong mai sau khi nó lớn lên nó không giống như anh, nếu mà giống anh thì nó sẽ khổ sở mất.

Khép cửa của thằng con trai, cô định đi về phòng nhưng hình như phòng khách vẫn có ánh đèn không lẽ bố chồng của cô vẫn còn chưa ngủ.

Hương thấy ông Tài đang uống cà phê, và trên tay của ông cầm cái gì đấy, Hương hỏi:

_Sao bố vẫn còn chưa ngủ..??

Ông Tài ngẩng mặt lên thấy Hương ông mỉm cười:

_Bố chỉ muốn uống cà phê, nên dậy pha ỉnh một tách, và xem lại kỷ vật của mẹ con thôi..!!

Hương ngồi xuống, cô lo lắng nói:

_Bố cũng nên giữ gìn sức khỏe, con thấy dạo này bố hay trầm tư lắm..!!

Ông Tài thở dài bảo:

_Bố không sao đâu con,...!!

Hương nheo nheo mắt trêu bố chồng của mình:

_Bố đừng có dẫu con, có phải bố thích mẹ Thu của con đúng không..??

Ông Tài buông rơi cái lược xuống đất, ông bối rối nói:

_Con đừng có nói lung tung, làm gì có chuyện đó...!!!

Hương nhìn thấy hành động của bố chồng vừa rồi, cô càng cho những suy nghĩ của mình là đúng, cô cầm lấy tay của bố chồng mình cô nói với giọng thiết tha và mong muốn:

_Bố ạ, con thấy bố mẹ nên lấy nhau đi, vì bố cũng già rồi, mà mẹ con cũng vậy, cả hai cần nương tựa vào nhau lúc về già, con lo ẹ con lắm vì mẹ con chỉ sống có một mình, nay bố cũng yêu mẹ sao bố không tính tới chuyện đi bước nữa, nếu thế không phải cả gia đình ta sẽ được ở bên nhau hay sao, con và bố cũng không cần phải lo ẹ của con, bố thấy ý của con thế nào..??

Ông Tài ngồi trầm ngâm, ông nhìn lên bức ảnh của mẹ Phong, ông nói giọng buồn buồn:

_Bố cũng muốn như thế, nhưng bố đã từng tuổi này rồi mà còn kết hôn và đi thêm bước nữa, e là không hay, rồi còn Phong, nó có chấp nhận cho bố lấy mẹ con không..??

Hương khóc, cô bảo:

_Lẽ nào anh ấy lại ích kỷ như thế, nếu anh ấy mà làm vậy thì cả ba người, con, Chiến, và bố sẽ dọn đi cho anh ấy sống một mình...!!

Phong từ đâu dò ra, anh hỏi:

_Em nói cái

gì thế, sao tự nhiên em lại tính bỏ anh mà đi là sao...??

Ông Tài và Hương giật mình quay lại, thấy Phong đang đứng trên bậc cửa.

Hương nói:

_Anh lại đây, em có chuyện cần nói...!!

Thấy Hương có vẻ bí mật, mà hình như cô ấy vừa khóc xong, còn bố của anh thì hơi buồn, Phong sợ quá, nếu mà có chuyện gì nữa chắc anh chết mất, anh cầu trời là không có gì xảy ra cả.

Phong lo lắng hỏi:

_Có chuyện gì hả em, mà tại sao em lại khóc...??

Hương nắm lấy tay Phong, Hương nói:

_Anh ạ, bố của chúng ta yêu mẹ của em, anh có đồng ý cho bố và mẹ của em lấy nhau hay không...??

Phong há hốc mồm ra vì kinh ngạc, anh nào có biết gì đâu, anh suốt ngày đi làm, tối về nhà vui với vợ con, anh chỉ nói chuyện với bố về công việc và những chuyện linh tinh khác, còn chuyện này anh không nghe bố anh nói gì cả, sao Hương lại biết.

Anh nhìn bố của mình hỏi:

_Những gì Hương nói là thật chứ hả bố...??

Ông Tài hơi ngượng khi nghe Phong hỏi, ông thở dài bảo:

_Đúng vậy, bố thích mẹ Thu của Hương...!!!

Ông quan sát xem Phong phản ứng như thế nào, ông thấy anh trầm ngâm không nói, khuôn mặt có những nếp nhăn lại khi suy nghĩ, ông dò hỏi:

_Ý của con thế nào, bố biết là không nên ép con, nếu con không đồng ý thì bố cũng không cần phải đi bước nữa đâu...!!!

Hương thấy Phong như vậy, cô hiểu, nhưng hạnh phúc trong hiện tại quan trọng hơn hạnh phúc trong quá khứ, chắc là mẹ chồng của cô cũng không muốn bố chồng của cô phải sống cô độc và đau khổ cả đời vì không lấy được mẹ nuôi của cô.

Hương bực mình hỏi Phong:

_Sao anh còn không trả lời bố đi, anh còn suy nghĩ gì nữa, anh đồng ý hay không...??

Phong cũng đau đầu lắm, trong lòng anh cũng muốn bố mình được hạnh phúc, mỗi lúc nhìn ông thui thủi chỉ có một mình mà mẹ Thu của anh cũng vậy, anh nên tác hợp cho họ đi là hơn, vì anh không thể nào chăm sóc và hiểu ông như mẹ Thu của anh được, người ta cũng nói con chăm cha không bằng bà chăm ông hay sao, có bố anh chăm sóc ẹ của Hương, cô ấy cũng yên tâm mà ở bên anh hơn.

Anh bảo:

_ Nếu bố muốn đi thêm bước nữa, mà người đó lại là mẹ của Hương, con đồng ý...!!!

Cả Hương và ông Tài đều thở phào nhẹ nhõm, Hương ngả đầu vào vai Phong, cô bảo:

_Cũng may là anh nói đồng ý, nếu không em và con sẽ đi lên kia sống với mẹ luôn...!!!

Phong trêu:

_Em tưởng là anh sẽ cho em đi hay sao, em đi thì cứ đi, nhưng mà con của anh, anh sẽ

22. Chương 22 - End

giữ nó lại, để xem lúc đó, em làm thế nào..??

Phong đánh đúng vào điểm yếu của Hương, cô rất thương con một ngày chỉ xa nó có mấy tiếng thôi, mà cô đã nhớ nó muốn chết, nếu mà bắt cô phải xa nó thật cô sẽ buồn đau mất.

Hương tức quá, lấy tay đánh nhẹ vào người Phong, vừa đánh cô vừa bảo:

_Anh cứ thử làm như thế đi, anh giữ lấy con trai của anh, còn em sẽ giữ đứa con của em....!!

Phong vội cầm lấy tay Hương hỏi:

_Em lại có thai à...??

Cả ông Tài và Phong hồi hộp chờ Hương trả lời.

* * *

Hương sung sướng nói:

_Vâng...!!

Phong hạnh phúc quá, anh ôm chầm lấy Hương hỏi:

_Em có thai từ bao giờ, sao anh không biết...??

Hương cười bảo:

_Em cảm thấy khác lạ ở trong người kể từ ngày chị Thảo tới nhà mình chơi, em đi khám ở bệnh viện em đang công tác, em mới biết sáng nay...!!!

Ông Tài nhìn Hương tròng mền ông nói:

_Xem ra nhà này lại vui lắm đây, từ khi có thằng Chiến cả nhà lúc nào cũng vang lên tiếng cười, nay có thêm đứa nữa, bố nghĩ hai đứa chúng nó mà quậy lên thì sẽ có rất nhiều trò hay...!!

Phong nắm tay Hương, anh nhìn cô nồng cháy, anh bảo:

_Cám ơn em nhiều lắm, vì em lại sinh cho anh thêm một đứa nữa...!!

Hương không nói gì cả, cô im lặng nhìn Phong, nhưng trong mắt cô là cả một trời yêu thương và hạnh phúc, Phong cũng nhìn cô như vậy.

Ông Tài thấy hai đứa hạnh phúc, ông mừng vì thằng con trai của ông cuối cùng cũng tìm được tình yêu đích thực của cuộc đời mình, từ khi Hương và nó làm lành, nó đã cười nhiều hơn, và nó càng hạnh phúc hơn khi Chiến được sinh ra, đó là kết quả tình yêu và hạnh phúc của hai đứa.

Ông mong từ nay cho đến cuối đời, ông sẽ được nhìn cái cảnh này mãi, nước mắt của ông chảy xuống, ông khóc vì hạnh phúc, ông mừng cho con trai ông, và nay là ông.

Hương đã làm cho Phong hạnh phúc, nó đã xua tan đi những đám mây u ám trên đầu của Phong, nó không còn nhớ gì hay bị ảnh hưởng của quá khứ nữa, nó đã được Hương cho những kỷ ức tươi đẹp mới, và trái tim của Phong mở ra, nó đang trào đón một làn gió mới và một hơi thở mới.

Mẹ nuôi của Hương lại cho ông cảm giác ấm áp khi về già, ông cảm thấy biết ơn bà ấy, vì bà ấy đã ngồi nghe ông nói, ông cứ tưởng ngoài mẹ của Phong ra, không ai có thể làm cho ông rung động nữa, nhưng khi bà ấy về đây sống mấy tháng để chăm sóc cho Hương, lúc nó sinh thằng Chiến, ông đã có cơ hội nói chuyện với

bà ấy nhiều hơn, và không biết từ bao giờ ông lại nghĩ bà ấy không chỉ đơn giản là thông gia của ông, mà còn là một người bạn và một người tri kỷ của ông, ông đã thích và yêu bà ấy mất rồi.

Từ khi Hương trở về đây sống bố đẻ của Hương cũng hay đến đây, ông ấy cũng hối hận vì những gì mà ông ấy gây ra cho Hương, ông ấy rất yêu và quý Chiến, và thằng nhóc nó cũng yêu ông ngoại của nó, nó là một thằng thông minh và lém lỉnh, nó đã làm cho gia đình đoàn kết và thương yêu nhau hơn, ông nên tạ ơn trời vì trong mắt ông lúc này chỉ toàn màu xanh, màu của hạnh phúc.

Tiệc cưới của ông Tài và bà Thu diễn ra trong không khí ấm cúng, có đầy đủ tất cả các thành viên trong gia đình và bạn bè của hai bên.

Hương trong chiếc áo bà bầu rộng thùng thình, cô đang bón thức ăn cho Chiến, cô âu yếm hỏi nó:

_Ngon không con, có cần ăn thêm nữa không...??

Nó nhìn cái bụng to của mẹ mình, nó hỏi:

_Mẹ ơi, thế bao giờ con có em bé...!!!

Hương phì cười bảo:

_Con mong có em thế sao...??

Nó vênh lên với cái vẻ của một thằng anh trai muốn bảo vệ em của mình:

_Tất nhiên rồi, vì làm anh oai lắm, con thích được làm anh...!!

Hương lấy khăn tay lau miệng cho nó, cô xoa xoa vào đầu nó và bảo:

_ Nhưng mà làm anh không đơn giản như con nghĩ đâu, phải bảo vệ em này, và phải nhường em nữa, liệu con có làm được không...??

Nó dơ tay ra để khoe cơ bắp nhỏ xíu của mình, nó bảo:

_Sao con lại không làm được, mà mẹ ơi, mẹ mau sinh em ra đi nhé, con muốn làm anh lắm rồi...!!

Hương nhìn đứa con của mình, cô nghĩ nó sẽ là một người anh tuyệt vời, cô áp tai nó vào bụng mình, cô bảo:

_Con nói gì với em đi, mẹ nghĩ em con cũng nghe tiếng con nói đấy...!!

Chiến đặt tai mình vào bụng của mẹ, nó lấy tay của mình đặt nhẹ lên bụng của Hương, nó thì thầm:

_Em ngoan nhé, không được đập mẹ đâu, và phải mau ra cho anh còn bế, anh sẽ chăm sóc cho em...!!

Hương nghe nó nói, cô khóc, nó chỉ có 3 tuổi thôi, mà nó có thể ăn nói đầy trách nhiệm và như người lớn thế, cô không vui sao được.

Chiến thấy mẹ mình khóc, nó lo lắng hỏi:

_Mẹ ơi, sao mẹ lại khóc, Chiến làm gì ẹ buồn lòng à...??

Hương lấy tay lau nước mắt của mình, cô trấn an nó:

_Mẹ khóc vì vui ấy mà, con trai của mẹ ngoan quá...!!!

Phong thấy hai mẹ con đang nói chuyện vui vẻ với nhau, trên tay anh đang cầm một ly rượu và áo vét của anh đang cài một bông hoa, anh bước

lại.

Anh nhìn hai mẹ con đầy yêu thương, anh hỏi:

_Hai mẹ con làm gì mà vui thế...??

Chiến thấy Phong đến nó dơ tay ra đòi bế, Phong đặt ly rượu ở trên bàn, anh cúi xuống bế nó lên, nó hôn đánh chụt vào má của Phong, nó khoe:

_Bố ơi, lúc nãy mẹ cho con nói chuyện với em, hình như em đang đập khi con nói chuyện thì phải...??

Anh âu yếm hỏi Hương:

_Chiến nói đúng không em, con vừa đập trong bụng của em à...??

Hương cười, cô hạnh phúc nói:

_Vâng, hình như là hai cái thì phải...!!!

Anh thơm vào má của Chiến, anh hỏi:

_Con mong có em không, nếu em sinh ra con sẽ nhường đồ chơi của con cho em chứ...??

Chiến nghịch bông hoa cài ở túi áo ngực của Phong, nó bảo:

_Dạ, con sẽ nhường em tất cả đồ chơi của con, và cả giường của con nữa...!!

Phong nheo nheo mắt trêu nó:

_Thế Chiến của bố sẽ ngủ ở đâu...??

Nó bảo:

_Con sẽ ngủ ở dưới đất, vì em con còn bé, nó cần phải có giường chứ...!!!

Hương phì cười, cô nghĩ nó mà phải ngủ dưới đất thật thì cô sẽ lo bị cảm lạnh hay bị nhiễm phong hàn thì khổ, mà nhà của cô rộng như thế, thiếu gì phòng mà hai anh em phải tranh nhau, cô chỉ hy vọng nó làm được những gì mà nó nói, cô sinh thêm đứa này nữa, nó cũng là con trai, hai anh em mà đánh nhau tối ngày, chắc là cô sẽ điên lên mà chết mất, vì công việc của cô lúc nào cũng nhiều và Phong cũng thế, may mà mẹ cô lại về đây, có bà trông giúp cho cô cũng đỡ.

Mấy người giúp việc trong gia đình của Phong cũng không còn ghét cô như lần đầu tiên cô mới về nữa, mà họ càng ngày càng yêu quý cô hơn, cô coi họ như người thân trong nhà vậy, cái khu vườn ấy cô đã trồng thêm rất nhiều hoa, cô thích nó, và hình như thằng con trai của cô cũng vậy.

Những trưa hè, cả nhà trải chiếu và bật ở dưới những gốc cây to ở trong vườn, cô đọc sách cho hai bố con nghe, hay anh cùng nó chơi trò chơi, còn cô lẫn ra ngủ.

Hương nhìn bầu trời xanh, cô đang hạnh phúc và đang háo hức chờ đứa con sắp ra đời. Cuộc đời của cô đã đau khổ nhiều rồi, cô mong một ngày mai tươi sáng lại đến, cô yêu Phong, và gia đình của cô rất hạnh phúc.

Tay cô dắt Chiến, hai mẹ con dạo bước tung tăng trong vườn hoa của nhà mẹ nuôi, vì bà và bố chồng của cô đã dọn về đây sống kể từ lúc họ kết hôn.

Cô muốn đứa con này của cô được sinh ra ở đây, cô muốn cho nó biết quãng thời gian mà cô đã sống và làm việc ở đây như thế nào, cô đã từng đau

khổ, nhưng cũng tại nơi này cô tìm lại được hạnh phúc của mình.

Hai mẹ con nằm trên thảm cỏ, cô chỉ những đám mây trắng bay trên bầu trời, cô bảo Chiến:

_Con thấy có đẹp không nào, ở trên cao ấy có bà ngoại của con đấy, bà đang nhìn hai mẹ con mình và cầu chúc ọi người trong gia đình sống thật hạnh phúc...!!!

Nó nắm lấy tay cô, mắt nó ngược nhìn lên, nó thấy những đám mây hình những trái bông, nó hỏi:

_Có thật không hả mẹ, có đúng là bà đang nhìn chúng ta không...??

Hương lôi nó lại gần mình, cô thì thầm vào tai nó:

_Đúng rồi, bà luôn ở trong trái tim của chúng ta, bà không bao giờ xa chúng ta cả...!!!

Hương nhìn những đám mây bay, mắt cô nhòe lệ, cô nói với mẹ mình mà như nói ình nghe:

_Con gái của mẹ bây giờ hạnh phúc lắm, con cảm ơn mẹ nhiều, con sẽ sống thật tốt...!!!

Bầu trời hôm nay trong xanh quá, cô nhắm mắt lại, lắng nghe tiếng chim hót, và đâu đây vang lên những bài thánh ca giáng sinh, cô cười, cô ôm Chiến vào lòng.

THE END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nuoc-mat-sao-bac-cuc>